DEMON RUMM
SANDRA BROWN

Demon Rumm, un cunoscut pilot de acrobații aeriene, moare într-un cumplit accident aviatic. Frumoasa lui soție Kirsten, deși urăște publicitatea și nu i-a plăcut niciodată să fie în atenția presei, se hotărăște să scrie o carte despre viața răposatului ei soț. Însă când la Hollywood încep filmările unei pelicule bazate pe povestea scrisă de ea, lucrurile se complică, iar tânăra văduvă este nevoită să colaboreze cu actorul care interpretează rolul soțului ei.

Rylan North, un actor celebru, dar cu o reputație nu tocmai bună în ce privește relațiile personale, este cel mai potrivit pentru rolul principal. Pentru a intra mai bine în pielea personajului și a descifra enigma morții lui Demon, cade la înțelegere cu Kirsten și ajunge să locuiască o perioadă în casa fostului cuplu. Astfel, frumoasa văduvă se vede nevoită să-l accepte în viața ei pe cel mai sexy actor de la Hollywood. Din prima clipă în care o vede pe frumoasa văduvă, Rylan își dă seama că este femeia pe care o așteptase toată viața și este hotărât să afle ce tragedie se află în spatele hotărârii lui Kirsten de a nu-și da a doua șansă la dragoste. Însă lucrurile se dovedesc mai complicate decât a crezut, iar Rylan trebuie să o facă pe Kirsten să aibă încredere în el și să dea frâu liber pasiunii.

Sandra Brown a scris circa 70 de romane publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2850-3
9 786063 328503
Lira®

SANDRA BROWN

Demon Rumm

Demon Rumm
Sandra Brown
Copyright © 1987 Sandra Brown
Traducere publicată prin înțelegere cu Bantam Books,
o filială a Random House, o divizie a Penguin Random House LLC

Lira

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Demon Rumm
Sandra Brown

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Demon Rumm / Sandra Brown;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2850-3

I. Mateescu, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Demon Rumm

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu

LITERA®
2018

dragă cititorule,

Îți mulțumesc din tot sufletul pentru interesul și entuziasmul față de romanele mele de dragoste de care ai dat dovadă în ultimul deceniu. Sunt extrem de mulțumită că bucuria pe care am simțit-o când am scris aceste romane s-a dovedit a fi molipsitoare. Este limpede că împărtășim iubirea pentru poveștile de dragoste cu final fericit, care ne dau un sentiment de bine.

Nimic nu se compară cu exaltarea pe care o trăiește o persoană atunci când se îndrăgostește. În fiecare roman de dragoste, am încercat să surprind tocmai acest entuziasm nemărginit.

Cadrul poveștilor, personajele și intrigile s-au schimbat, dar tema a fost mereu aceeași.

În fiecare dintre noi, există ceva special care se bucură pentru îndrăgostiții aflați în căutarea nesfârșită a împlinirii și a fericirii. Într-adevăr, călătoria aceasta este jumătate din distracție! Eu, personal, m-am implicat profund din punct de vedere emoțional în cazul fiecărei perechi de îndrăgostiți și în povestea lor de iubire unică. Și, ca și cum aș vizita niște vechi prieteni pentru care am jucat rolul de pețitoare, de multe ori le recitesc poveștile.

Sper să îți placă această ediție revizuită a uneia dintre poveștile mele preferate.

SANDRA BROWN

capitolul 1

- Am intrat singur.

El nu ştiuse că ea purta ochelari până când nu ridică brusc capul la sunetul neaşteptat al vocii lui. Îi scoase şi îi lăsă apoi să cadă pe teancul de manuscrise de pe biroul în stil Queen Anne din faţa ei. Îi căzu din mână şi pixul roşu, tot pe manuscrise. Pentru o clipă, îşi duse o mână în partea stângă a pieptului, parcă încercând să-şi liniştească inima care îi bătea cu putere.

- M-ai speriat, domnule North.

- Îmi pare rău. De fapt, sunt complet inofensiv.

În comparaţie cu încăperea aceea strălucitoare şi imaculată, el se gândi că semăna mai degrabă cu o creatură care supsese la sânul tatuat al unei mame din Hells Angels[1]. Expresia arogantă de pe chipul ei îi dădu de înţeles că nu avea ce căuta acolo. Zâmbind în barbă, el îşi lăsă jos sacul de pânză şi îşi scoase ochelarii de soare.

- Am bătut la uşa principală, dar nu a răspuns nimeni.

- Poate că trebuia să încerci să suni la sonerie.

Sigur era îmbufnată, se gândi el. Vreo 45 de kilograme - deşi era o apreciere generoasă - de femeie iritată şi nemulţumită. Se părea că era destul de înţepată. Oare aceste prime momente ale întâlnirii lor aveau să dea tonul următoarelor săptămâni? Nu şi dacă el avea un cuvânt de spus în treaba asta.

El îşi îndoi uşor un genunchi, lăsându-şi corpul să adopte poziţia aceea care topea coapsele, usca gura şi oprea

[1] Hells Angels Motorcycle este un club de motocicliști cunoscut în întreaga lume, fondat în California, în 1948. (n.tr.)

inima în piept oricărei femei, postură care câştigase în faţa afişului cu Farrah Fawcett considerat drept cel mai vândut din toate timpurile.

– Să încerc să mai intru o dată? întrebă el, arcuindu-şi gura aspră într-un zâmbet sugestiv, care era la fel de faimos precum atitudinea lui arogantă. E clar că nu am nimerit tocmai bine de data asta.

Ea nu îi răspunse la zâmbet.

– De ce să îţi mai baţi capul? Doar ai intrat deja, nu?

– Da.

Ea se ridică şi ocoli biroul. După ce făcu doi, trei paşi pe pardoseala de mozaic, el observă că era desculţă. Ea îl surprinse uitându-se la picioarele ei goale, dar nu-şi ceru scuze pentru asta printr-un gest nervos sau prin vorbe bâlbâite, aşa cum făceau femeile când erau surprinse îmbrăcate neglijent.

Pe chipul ei slab era imprimată o expresie care parcă spunea: „Şi ce dacă nu-ţi place că sunt în picioarele goale?"

Pe de altă parte, probabil era mai bine ca ea să nu ştie că lui îi plăceau picioarele ei goale. Destul de mult. Până în clipa aceea, îi plăcea tot ce vedea, de la părul ei negru şi lucios până la cele zece degete de la picioare goale. Purta o pereche de blugi albi, care parcă îi veneau un pic prea bine. În schimb, bluzonul alb cu care era îmbrăcată era cam cu trei mărimi prea mare. Şi totuşi, arăta mult mai sexy cu el decât ar fi fost cu un tricou mulat. Îşi suflecase mânecile largi aproape până la cot, iar tivul i se atingea de coapse. Părea o cămaşă bărbătească purtată, iar asta îl făcu să se întrebe dacă îi aparţinuse răposatului ei soţ.

În orice caz, era afurisit de adorabilă.

– Te-am prins în timp ce lucrai? o întrebă el.

– Da.

– La carte?

– Exact.

– Scuză-mi, te rog, deranjul. Ştiu ce dificil este să îţi aduni din nou gândurile după ce te întrerupe cineva.

Ea îşi dădu bretonul de pe frunte, nerăbdătoare.

– Menajera mea s-a dus la cumpărături, aşa că te conduc eu în camera ta. Unde îţi sunt bagajele?

– Asta e tot ce am.

El făcu semn cu capul spre sacul din pânză ponosit. O cusătură desfăcută fusese acoperită la repezeală cu o bucată de bandă adezivă argintie. Rupt, zgâriat şi pătat, sacul acela arăta de parcă ar fi fost singurul supravieţuitor al unei tabere de instrucţii pentru oamenii care se ocupau de mânuirea bagajelor.

– Mi-am lăsat acasă geanta Louis Vuitton, zise el ironic. Asta e tot ce pot să car pe motor.

– Pe motor?

– Îhî.

Ea se uită la el şi la sacul lui cu un dezgust total. Lui îi venea să râdă, dar nu îndrăzni s-o facă. În schimb, îşi lăsă atenţia să rătăcească spre peretele de sticlă, care oferea o vedere panoramică superbă a plajei care se afla mult mai jos şi a Oceanului Pacific de dincolo de ea.

– Ai venit din L.A. pe motocicletă? îl întrebă ea. Nu ai zburat până aici?

– Depinde cum defineşti termenul *a zbura*. Este posibil ca poliţia din California să fi zis că am zburat.

Rânji la ea peste umăr şi îşi îndesă mâinile, cu palmele spre exterior, în buzunarele de la spate ale blugilor găuriţi şi ponosiţi. Cu siguranţă, blugii aceia avuseseră zile mai bune. Sau chiar ani.

Superbă privelişte, continuă el.

– Mulţumesc. Priveliştea a fost unul dintre motivele pentru care eu şi Charlie am cumpărat casa asta.

Răsucindu-se pe tocurile cizmelor pe care nu le-ar fi purtat nici un cowboy care se respecta – nici măcar unul

cu o situaţie financiară disperată –, el se întoarse din nou spre ea.

– Charlie? Nu-i spuneai Demon?

– Niciodată.

– De ce nu?

– Pentru că era soţul meu, nu idolul meu.

Ochii lui căprui expresivi, umbriţi de sprâncene negre frumoase şi bine conturate, se opriră asupra ei. Majoritatea oamenilor considerau că privirea incisivă a lui Rylan North era doar un truc cinematografic produs cu ajutorul camerelor de filmat şi al luminilor bine plasate sau poate chiar un truc pe care îl folosea actorul ca să-şi exprime mai bine vastele emoţii. Dar era o simplă trăsătură naturală – avea o sprânceană puţin mai ridicată decât cealaltă, gene negre scurte, dar foarte dese şi nişte irisuri căprui stăruitoare, cu irizaţii maronii-aurii.

Rylan nu îi arunca în mod intenţionat acea privire intensă şi tulburătoare, ci doar încerca să îşi dea seama dacă se ascundea ceva în spatele cuvintelor doamnei Rumm. Poate că se ascundea ceva sau poate nu. Tocmai de aceea era el acolo – ca să afle. O privi umezindu-şi buzele agitată şi se gândi că, după câte se părea, sorţii păreau să fie în favoarea intuiţiei lui.

– Dacă ai vrea să-ţi iei geanta, zise ea cu răsuflarea tăiată, o să te conduc în camera ta.

– Îmi place camera asta, spuse el hotărât, nedorind să fie trimis în altă cameră, la fel ca un copil neascultător.

În plus, voia să o mai privească puţin.

– Aici lucrez eu, domnule North, şi momentan dumneata reprezinţi o distragere a atenţiei.

– Oh, serios?

El află încă un lucru despre femeia din faţa lui, şi anume că nu îi plăcea să fie tachinată. Buzele ei luară forma unei grimase dezaprobatoare. Oare cât de departe o putea împinge, înainte de a-şi pierde acea stăpânire

de sine rigidă pe care îşi impunea s-o afişeze? Ardea de nerăbdare să afle, dar ştia că nu era momentul potrivit să-i testeze răbdarea, mai cu seamă că abia sosise.

– Bine, o să te las să lucrezi şi mă duc să admir puţin peisajul. E în regulă?

– E bine.

– Minunat!

Ridică tacticos un picior, scoţându-şi cizma şi ciorapul, pe care le aruncă apoi pe podea, apoi făcu acelaşi lucru cu celălalt picior. Apucă iute marginea tricoului negru pe care îl purta şi îl trase peste cap, ignorând icnetul ei de uimire şi indignare.

Tricoul lui ajunse peste grămada de încălţări şi şosete de pe podea.

– Bine, întoarce-te la muncă! Ne vedem mai târziu, îi aruncă el nonşalant, uitându-se peste umărul gol, în timp ce deschidea uşa de sticlă şi ieşea pe terasă.

Se plimbă în jurul piscinei, până la treptele care duceau în josul pantei stâncoase şi spre plajă, întrebându-se dacă ea se uita după el. Desigur, ar fi pariat pe următoarea lui nominalizare la Oscar că ea exact asta făcea.

El era tentat să se întoarcă şi să se uite la ea ca să se convingă, dar nu o făcu. Avea o imagine pe care trebuia să şi-o păstreze – aceea de băiat rău şi de nemernic complet nepăsător când venea vorba de femei. Iar nemernicii complet nepăsători în această privinţă nu reacţionau în faţa femeilor, indiferent cât de frumoase erau. Aproape că încălcase acea regulă nescrisă cu o săptămână în urmă, când Kirsten Rumm intrase în biroul avocatului ei şi se văzuseră pentru prima dată.

Întâlnirea aceea fusese aranjată la cererea lui. Ştiuse din clipa în care doamna Rumm intrase în încăpere, cu umerii drepţi, cu bărbia ridicată şi cu o ţinută complet demnă şi regală, că ea considerase întâlnirea aceea

un deranj. Ochii ei fuseseră singurii care trădaseră o oarecare vulnerabilitate. Pentru că fuseseră circumspecți.

Costumul ei din două piese, elegant și confecționat din stofă fină, îl făcuse să-i fie rușine cu aspectul lui. Cu o noapte înainte, stătuse treaz până târziu, citind scenariul filmului și notând pe margine variante pentru dialoguri. Iar în dimineața aceea dormise prea mult și nu mai avusese timp să se bărbierească. Se îmbrăcase cu primele haine care îi picaseră în mână când deschisese dulapul - cu o pereche simplă de pantaloni și cu o jachetă sport la fel de simplă. Iar cămașa pe care o purtase pe sub jachetă fusese teribil de șifonată. Slavă Domnului că îl prindea bine lookul acela neîngrijit!

Îl chinuise o migrenă îngrozitoare din cauză că dormise prea puțin și nu își dăduse jos ochelarii de soare foarte întunecați pentru că avusese ochii roșii și injectați. Fără ochelarii aceia de soare, arăta exact ca un consumator frecvent de substanțe interzise, abia trezit după o noapte de euforie.

Nu întârziase ea, ci el și agentul lui ajunseseră mai devreme, din moment ce limuzina lor se mișcase surprinzător de repede pe autostradă. Cât timp o așteptaseră, agentul lui și avocatul ei se angrenaseră într-o conversație plictisitoare. Iar el se făcuse comod într-un fotoliu din piele confortabil, după cum îi era obiceiul, și moțăise puțin până când venise și a patra persoană interesată.

Și, după cum se dovedise, el fusese cel mai interesat dintre cei prezenți acolo. Kirsten Rumm intrase în biroul acela auster, în care bătea prea tare aerul condiționat, aducând cu ea un parfum de flori. Nu genul acela de parfum nemțesc în sticluță din cristal cu pulverizator, care se putea cumpăra de la buticurile șic de pe Rodeo Drive. Parfumul doamnei Rumm îi amintea de florile

proaspăt culese din grădina îngrijită a unei bunicuțe, după o ploaie caldă.

Apariția ei cu siguranță îl impresionase.

Nici măcar nu observase trosnitul genunchilor artritici ai agentului său când se ridicase să-i fie prezentată și nici nu băgase în seamă salutul expansiv al avocatului. Pentru el, singurul sunet din încăpere fusese foșnetul delicios al unei coapse învăluite în mătase, care se freca de cealaltă în timp ce ea traversa podeaua acoperită cu mochetă.

– Doamnă Kirsten Rumm, Rylan North, zisese Mel, avocatul ei, făcându-le prezentările.

Toată lumea știa că Rylan North avea manierele unui ignorant. Ultimul lucru față de care se arătase cât de cât respectuos fusese jurământul de credință față de țară. Se comporta cu toți oamenii la fel și trata pe toată lumea cu o lipsă de politețe de neiertat. Cu toate acestea, când îi fusese prezentat lui Kirsten Rumm, se ridicase din fotoliul în care stătuse tolănit și îi strânsese mâna numai ca să aibă ocazia de a o atinge.

Oasele mâinii ei erau la fel de fragile precum păruși. El își dorise să-i cuprindă ambele mâini în ale sale și să o asigure că totul avea să fie bine, deși nu ar fi putut spune de ce ar fi avut ea nevoie de vreo astfel de asigurare.

– Doamnă Rumm.

– Domnule North.

Vocea ei fusese la fel ca tot restul ființei sale – slabă, delicată și sexy. Și parcă îi atinsese buzele precum un lucru tangibil, făcându-l să-și dorească să i le poată gusta. Îi atinsese și mădularul, stârnind în el dorința de a face dragoste cu ea. Se simțise pe jumătate excitat chiar înainte să se așeze la loc în fotoliu.

Ea se așezase apoi pe scaunul cu spătar înalt pe care i-l trăsese Mel. Iar când pusese picior peste picior, Rylan

îi văzuse, pentru o fracțiune de secundă, lenjeria intimă crem, cu dantelă de culoarea boabelor de cacao. Și se bucurase al naibii de tare că își lăsase ochelarii de soare la ochi, pentru că astfel se putuse holba, fără să își dea seama nimeni, la punctul acela delicios de interzis, în care genunchiul ei frumos și suplu stătea lipit peste celălalt. Avea gambe superbe și glezne subțiri și delicate.

Iar partea de sus a costumului ei era... petrecută?! Acesta era termenul folosit în modă? În orice caz, i se petrecea peste sâni. Iar când se aplecase în față, materialul se lăsase suficient de mult ca el să-i poată zări sutienul, asortat cu slipul, curba unui sân și pielea lucioasă și bronzată, dar care nu avea sub nici o formă aspectul ars și aspru al pielii femeilor care venerau soarele torid al Californiei. Colierul de perle pe care îl purtase îi alunecase subtil în bluză, cuibărindu-se în valea dintre sâni. El fusese aproape hipnotizat de mișcările fluide ale perlelor pe linia bronzului ei.

Păruse la fel de neajutorată precum un cornet de înghețată într-o saună. Dar fusese o imagine înșelătoare.

- De ce mă aflu aici? întrebase ea direct, trecând direct la subiect după ce făcuse schimb cu ei de câteva amabilități banale.

- Eu am cerut întâlnirea asta, îi răspunsese Rylan.

Păruse că evita să se uite la el, lucru ciudat pentru Rylan. Era obișnuit ca femeile să se holbeze la el, mute de uimire și pline de venerație.

- Asta știu, ceea ce vreau să aflu este de ce, domnule North?

- Vreau să vin să locuiesc cu dumneata.

Preț de câteva momente, ea rămăsese uitându-se fix la el, cu o expresie absentă întipărită pe chip. În cele din urmă, se uitase la avocatul ei și întrebase:

- Despre ce e vorba, Mel?

– Exact despre ceea ce a spus domnul North. Vrea să se mute în casa dumitale pentru o vreme.

În clipa aceea, intervenise agentul lui:

– Rylan simte că este necesar pentru el să locuiască o vreme în acelaşi loc în care a trăit Demon Rumm. Ca să poată *asimila* stilul de viaţă privat al domnului Rumm şi să experimenteze viaţa lui de zi cu zi.

Ea se uitase oriunde, mai puţin la Rylan. Iar el fusese tentat să-şi dea jos ochelarii de soare, din moment ce ei i se păruse atât de deranjant să se uite la el.

– Necesar pentru ce? întrebase ea după o scurtă tăcere.

– Pentru a-l putea portretiza cum se cuvine pe răposatul dumitale soţ, răspunsese omul.

– Ştiu că poate părea o cerere destul de neobişnuit, începuse să îi explice agentul său, dar chiar nu e deloc aşa, dacă înţelegi cum lucrează Rylan.

– Exact, intervenise el. Şi nimeni nu îi poate explica asta mai bine decât mine doamnei Rumm. Lăsaţi-ne singuri un minut!

Nu era obişnuit să fie politicos când cerea ceva. Desigur, agentul lui sărise să-i execute imediat ordinul aspru. Avocatul ei păruse consternat la început, însă apoi fu de acord să iasă după ce Kirsten încuviinţase scurt din cap. În timp ce bărbaţii părăsiseră încăperea, ea îşi pusese din nou picior peste picior, adoptând o atitudine inabordabilă şi intransigentă.

– Vreau să vin să locuiesc în casa dumitale o vreme, repetase el.

Rylan avea foarte multă influenţă la Hollywood. Nu trebuia decât să sugereze că ar fi vrut ceva, şi zeci de oameni începeau să se agite în jurul lui ca să-i îndeplinească dorinţa. Cu toate acestea, Kirsten Rumm nu păruse deloc impresionată de tonul lui arogant.

– Îmi pare rău, domnule North. Dar este imposibil.

- De ce?

- Se apropie termenul-limită pentru manuscrisul pe care îl scriu. Cartea mea şi adaptarea cinematografică vor fi lansate în acelaşi timp.

- Da, sunt conştient de lucrul acesta.

- Editura mi-a prelungit deja de două ori termenul de predare. Nu pot cere a treia prelungire.

El stătuse cu mâinile sprijinite neglijent de braţele capitonate ale fotoliului de piele, ţinând unul din picioarele încălţate în pantofi de piele italieneşti peste genunchiul opus. Stătuse aşezat în fotoliu într-o poziţie care îl reprezenta atât de mult, încât ar fi putut-o patenta. Şi nu fusese absolut deloc îngrijorat că ar fi fost posibil ca planul lui să eşueze. Ba, chiar din contră, când ea îi refuzase cererea, devenise şi mai hotărât să obţină ceea ce îşi dorea. Şi se întreba de ce păruse atât de reticentă văduva la ideea lui inofensivă. Oare pentru că avea ceva de ascuns?

- Nu aş avea cum să-ţi las casa pe mână în momentul de faţă, zisese ea. Ar fi foarte inoportun pentru mine să încep să-mi împachetez notiţele, manuscrisul şi...

- Dar eu nu-ţi cer să pleci.

- Cu siguranţă, nu sugerezi să locuim *împreună*.

El schiţă un zâmbet.

- Ba da. Să locuim împreună. Întocmai cum aţi făcut dumneata şi domnul Rumm.

El lăsase piciorul jos, încrucişând gleznele şi întinzând picioarele în faţă. Îşi împreunase apoi degetele şi îşi aşezase mâinile pe burtă, extrem de nonşalant. Nimeni nu ar fi ghicit că inima îi bătea tot mai tare. Nu i se mai întâmplase mult timp ceva atât de palpitant şi neobişnuit precum întâlnirea cu Kirsten Rumm. Şi, Dumnezeule, adevărul era că se săturase până peste cap de oameni care ar fi fost în stare de orice ca să îi facă pe plac.

– Nu fi atât de şocată! doamnă Rumm. Nu trebuie să împărţim şi patul. El numără apoi în minte până la trei, înainte de a adăuga: Asta, dacă nu cumva viaţa dumitale sexuală cu el este vitală pentru interpretarea mea.

În momentul acela, Kirsten sărise în picioare ca arsă şi se întorsese cu spatele la el. Se jucase cu câteva dintre accesoriile de prindere de pe biroul lăcuit din lemn de abanos al lui Mel. Încercase bricheta şi descoperise că nu funcţiona. Mutase apoi scrumiera şi se lovise în palmă cu partea plată a lamei stiletului de scrisori. În cele din urmă, îşi proptise fundul acela – pe care lui Rylan i-ar fi plăcut la nebunie să-l cuprindă în palme – de marginea biroului şi se întorsese cu faţa spre el.

– Cred că treaba asta nu este altceva decât un truc publicitar pe care l-aţi născocit dumneata şi agentul dumitale, domnule North. Nu-mi place ideea şi nu sunt acord.

– Dar ţi se pare că fac eu vreodată uz de trucuri publicitare?

Ea coborâse privirea în podea şi zisese, oarecum spăsită:

– Nu.

– Şi atunci?

– Sau poate tocmai faptul că eviţi să le foloseşti de obicei este trucul cel mai mare.

Rylan fusese mereu un avid cercetător al naturii umane. Încă din copilărie îi plăcuse să imite reacţiile oamenilor la anumiţi stimuli şi să analizeze motivaţiile care se ascundeau în spatele lor. Iar în clipa aceea, obiecţiile lui Kirsten cu privire la ideea lui nu păruseră deloc pertinente. Mai cu seamă că frumoşii ei ochi albaştri nu păruseră să fie în acord cu ceea ce spunea. Rostea ceva, dar se gândea la altceva. Cererea lui fusese întâmpinată nu doar cu dezaprobare, ci şi cu frică.

De ce? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut să-i fie frică? De el?

- Nu ai vrut ca eu să-l interpretez pe soţul dumitale în film, nu-i aşa?

- Nu.

Oricine altcineva probabil ar fi ezitat să-i dea un răspuns atât de sincer. Pentru asta, el, unul, respecta şi aprecia onestitatea ei.

- Cum aşa?

- Soţul meu a fost un om sociabil, prietenos, deschis şi generos. Iubea mulţimile de oameni, adora ca fanii să se înghesuie în jurul lui şi obişnuia să petreacă ore întregi într-un loc dând autografe ca să-i mulţumească. În timp ce vorbise, ea se învârtise prin cameră fără ţintă. Apoi se răsucise brusc spre el, spunând: Dumneata, pe de altă parte... Dumneata îţi ignori cu desăvârşire publicul admirator. Eşti un om secretos. Nu am auzit să te descrie nimeni ca fiind prietenos *sau* sociabil, *sau* generos. Ba, de fapt, despre dumneata se spune chiar opusul. Că eşti ostil şi temperamental. Că nu... nu *zâmbeşti* suficient ca să-l portretizezi pe soţul meu.

- Poate că el avea mai multe lucruri pentru care să zâmbească decât am eu, replică Rylan, fixând-o cu privirea, pe de o parte din dorinţa de a o tulbura, iar pe de altă parte pentru că îi plăcuse cum arătase. Poate că dumneata ai fost motivul pentru care Demon Rumm zâmbea tot timpul. Asta este ceea ce vreau să aflu.

Ochii i se înflăcărase de resentimente din pricina remarcii lui sexiste. El nu o putuse învinovăţi, desigur. Trăise suficiente astfel de momente şi ştia cât de înjositor era să fie tratat ca o jucărie cu cheiţă, de la care se aştepta toată lumea să performeze la comandă, pentru plăcerea persoanelor care îi răsuciseră cheiţa.

Pe un glas la fel de fragil şi tensionat ca un ţurţur de gheaţă, ea îl întrebase:

– Nu e prea târziu să-ţi faci griji pentru interpretare? Credeam că filmul e aproape gata.

– Da, este. Ai văzut ceva din secvenţe?

– Nu.

– Ai fost invitată de regizor să le vezi, în special momentele de cascadorie, dacă nu mă înşel.

– *Nu* am vrut să văd filmul. Şi încă nu vreau să-l văd.

Rylan fusese extrem de surprins.

– De ce?

– Am fost căsătorită cu un pilot de acrobaţii aeriene. În fiecare zi, când soţul meu pleca la muncă, nu se ducea la o slujbă de birou liniştită şi sigură. A fost suficient de neplăcut pentru mine să scriu despre o parte din evenimentele pe care aş prefera să le uit. Şi nu îmi doresc să văd pasaje din cartea mea şi anumite părţi din viaţa lui recreate în film.

El îşi dorise să o întrebe despre multe alte lucruri, dar se hotărâse să-şi ţină întrebările pentru alt moment şi pentru un loc mai potrivit.

– Ei bine, află că producătorul şi regizorul sunt mai mult decât mulţumiţi de interpretarea mea de până acum. Ei sunt de părere că i-am surprins la perfecţie zâmbetul lui Rumm şi că i-am reprodus comportamentul în cele mai mici detalii.

– Felicitări! Şi cum se face că începi să-ţi faci griji în privinţa interpretării dumitale tocmai acum?

– Din cauza imaginii lui *publice*, doamnă Rumm. Se ridicase în picioare şi se dusese lângă ea, la fereastra cu vedere spre golful San Diego Bay. Am urmărit şi am citit nenumărate interviuri cu el şi am adunat câte informaţii am putut despre răposatul dumitale soţ. Şi simt că am reuşit să-i reproduc personalitatea publică. Se răsucise puţin ca să se uite spre ea, apoi continuase: Dar cum era el în afara luminii reflectoarelor? În viaţa privată? Cu excepţia câtorva cascadorii, scenele acestea de interior

sunt tot ce mai avem de filmat. Nu simt că am reuşit să arăt cine a fost, de fapt, omul din spatele acelui zâmbet legendar.

- Ştii că era un temerar.

- Sau un idiot.

Rylan îşi dădu seama să mersese prea departe când ea îl înfruntase.

- Era nevoie de mult curaj ca să facă cineva cascadoriile aeriene pe care le făcea el. Cum îndrăzneşti să sugerezi că...

- Uite ce e, cred că Rumm avea foarte mult curaj, dar îi lipsea puţină materie cenuşie pentru că a încercat unele dintre cascadoriile pe care le făcea. Iar asta nu înseamnă că-l desconsider cât de puţin ori că îl cred nebun pentru că a îndrăznit să le încerce. E în ordine?

Ea rămăsese tăcută, pur şi simplu uitându-se la el cu o animozitate făţişă.

Trecându-şi o mână prin păr, frustrat din cauză că ea păruse incapabilă să înţeleagă ce voise să spună, el încercase din nou:

- Am nevoie să intru în mintea lui.

- Viaţa lui e o carte deschisă. Literalmente. O să-ţi trimit o copie a manuscrisului meu după ce îl termin.

El însă clătinase din cap.

- Nu e suficient. Am nevoie să ating lucrurile pe care le atingea el în fiecare zi. Să ascult muzica lui preferată. Să savurez mâncarea care îi plăcea. Să locuiesc în camerele în care a trăit el.

- E o nebunie! Şi un lucru complet inutil.

El îşi alunecase degetul mare prin gaica pantalonilor, la care nu purta curea.

- Nu ai fost de aceeaşi părere când protagonista a vrut acelaşi lucru.

Rostise acele cuvinte cu patosul unui parior înrăit, care pusese pe masă asul câştigător. Aşteptase cât fusese

nevoie pentru a juca acea carte, ţinând pentru sine faptul că ştiuse de la bun început că îi acordase aceeaşi favoare pe care o cerea el actriţei care o interpreta pe ea. Fata aceea petrecuse mai multe zile cu Kirsten în casa ei din La Jolla.

- A fost ceva diferit, zisese ea pe un ton defensiv.
- Cum aşa?
- Ar trebui să fie evident.
- Din cauza diferenţei de sex dintre noi?
- Pentru început.

Stătuseră faţă în faţă, înfruntându-se cu ostilitate, când un ciocănit apăsat, dar timid răsunase din spatele uşilor duble grele ale biroului.

- Intră!
- Pleacă!

Răspunseseră amândoi în acelaşi timp, deşi complet diferit. După ce îi aruncase o privire încruntată, care lui i se păruse mai degrabă adorabilă şi drăguţă decât ameninţătoare, Kirsten traversase podeaua mochetată şi se dusese să deschidă uşa.

- Ei bine? La ce concluzie am ajuns? întrebase curios agentul lui Rylan.
- Aş vrea să vorbesc puţin cu Mel între patru ochi, zisese ea cu răceală.

Rylan făcuse o mică plecăciune batjocoritoare şi apoi părăsise încăperea cu agentul său. Aşteptaseră în anticameră împreună cu recepţionera – o tânără cu aspect de păpuşă Barbie. Erau o mulţime ca ea la Hollywood. Tânăra se fâstâcise, în rochia sa croşetată şi strâmtă, ca o omidă care încerca să iasă din cocon pentru a deveni fluture şi îi aruncase un zâmbet cochet. Dar el o ignorase complet. Le oferise apoi cafea sau alte băuturi, dar agentul lui refuzase repede în numele amândurora.

- Cum a mers? îl întrebase agentul său în şoaptă.

Rylan ridicase din umeri, întrebându-se dacă biata recepţioneră avea idee cât de ridicolă era postura pe care o adopta. Se gândise apoi că ori fata aceea avea o problemă reală la spate, ori se străduia prea tare să-l impresioneze cu proporţiile bustului ei.

Agentul lui continuase:

- Probabil a fost o idee bună să o întrebi chiar tu şi să nu-l laşi pe avocatul ei s-o facă în locul tău. Ai felul tău de a ieşi mereu câştigător în confruntarea cu femeile, zisese bărbatul cu o urmă de invidie în glas.

Dar Rylan pufnise scurt şi închisese ochii.

- Doamna Rumm e imună în faţa cuceritorilor. În fond, a trăit cu unul, ai uitat?

- Poate, dar el nu era tocmai de calibrul tău.

- Mulţumesc, dar ştii şi tu că sex-appealul e o chestiune de gust.

- Ce o să faci dacă refuză?

Rylan îşi lăsase mai jos ochelarii fumurii şi se uitase la agentul său pe deasupra lentilelor.

- Ce este? Ai emoţii?

- Afurisit de mari! recunoscuse bărbatul. Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să laşi baltă filmul ăsta! Încă nu am reuşit să rezolv disputa aia cu Steven Spielberg. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu mă bagi în alte belele!

- Pentru asta eşti plătit, nu? Ba chiar cu o sumă astronomică, dacă aş fi atât de grosolan încât să-ţi amintesc.

- Grosolan pe naiba! Scuză-mi îndrăzneala! Tu nu ştii cum să fii altfel decât grosolan.

Acesta era un lucru indiscutabil. Rylan North era cunoscut pentru faptul că renunţa la filmul în care juca dacă nu îi plăcea nivelul social al colegilor săi sau dacă avea senzaţia că integritatea personajului său era compromisă. Acesta era alt cuvânt adesea asociat cu el - integritate. Fiind mai integru decât oricare alt actor din

istoria recentă, se străduia din răsputeri să obţină puritatea deplină a personajului său. Pentru el, asta însemna să nu facă nici un compromis, nici de dragul ratingului înregistrat de Motion Picture Association of America, nici pentru box-office sau pentru orice altceva.

Dacă nu ar fost vorba de faptul că era înzestrat cu un incredibil talent, care abia începea să fie exploatat în adevăratul sens al cuvântului, că fiecare cameră de filmat din Hollywood era de-a dreptul îndrăgostită de chipul lui şi că avea încasări de box-office care le egalau şi adesea le întreceau pe cele ale unor staruri consacrate precum Tom Cruise sau Brad Pitt, nimeni de la Hollywood nu s-ar fi atins de el. Era considerat de toţi un mare ghimpe în coastă. Totuşi, era prima alegere a tuturor când venea vorba de filme importante.

– Înainte să începi să-ţi rozi cioturile alea blestemate care trec pe post de unghii, îi spusese el agentului său, aşteaptă să vedem ce are de spus doamna Rumm!

Rylan aţipise, iar agentul lui îşi ronţăise unghiile.

În cele din urmă, fuseseră chemaţi înapoi în biroul principal.

Ea acceptase cererea, iar acum el se afla acolo, plutind în apele Oceanului Pacific din spatele casei ei. După zilele chinuitoare şi istovitoare petrecute pe platoul de filmare – mai exact, două luni fără măcar o amărâtă de zi liberă –, ieşirea aceea spontană la înotat i se părea de-a dreptul încântătoare.

Îl usturară puţin ochii când îi deschise pentru a se uita în sus, la cerul fără nori. Ochii lui Kirsten Rumm aveau o nuanţă mai închisă decât cerul, se gândi el plin de sine. Şi străluceau precum pietrele preţioase. Dar ceva întunecat se ascundea în spatele lor, umbrindu-le lumina. Iar el avea să afle despre ce era vorba.

Era acolo să afle mai multe despre personajul pe care îl interpreta - Charles Demon Rumm. Dar, după ce o cunoscuse pe văduva bărbatului, era absolut sigur că femeia aceea avea să fie cea mai prețioasă sursă de informații și cheia descoperirii sufletului celui care murise.

Rylan era aproape la fel de interesat de doamna Rumm precum răposatul ei soț, și deja îl considera pe Demon Rumm unul dintre cele mai complexe personaje pe care avusese vreodată ocazia să le interpreteze. De ce și-ar fi dorit o moarte atât de neîndurătoare când, după toate probabilitățile - și aparențele - viața lui era așa de grozavă? Înainte să plece din casa aceea, Rylan era hotărât să afle.

Se întoarse pe burtă în apă și înotă înapoi spre mal, cu mișcări lungi și sinuoase din brațe. Apa de mare îi îmbrățișa trupul gol, alunecând peste mușchii săi zvelți, subliniindu-i silueta suplă și musculoasă. Picăturile de apă rămâneau agățate de părul negru de pe corp, de parcă nu ar fi vrut să-i dea drumul.

Rylan își trase în silă blugii pe care îi lăsase aruncați undeva pe plajă. Dacă văduva aceasta oricum altfel decât veselă se uitase la sacul lui de pânză de parcă ar fi fost o creatură odioasă, care se târâse din ocean, își putea închipui cum avea să-l privească pe el dacă intra înapoi în biroul ei ud și pe jumătate dezbrăcat. Iar o astfel de apariție i-ar fi confirmat, fără îndoială, fiecare poveste sordidă și senzațională pe care o citise vreodată despre el.

Din cauza faptului că el își ținea viața personală cât mai departe de ochii lumii, devenise subiectul multor speculații - de la consumul de droguri la culte religioase și sadomasochism. Recent, fusese fotografiat plecând în trombă cu mașina de la un centru de dezalcoolizare, unde se dusese să-și viziteze un prieten. Doar că articolul

care însoţise fotografia aceea afirmase sus şi răspicat că Rylan North fusese spitalizat acolo, sub tratament intensiv în ultimele şase săptămâni, ca să se vindece după ce fusese evacuat cu forţa dintr-un local de noapte excentric şi în vogă pentru că se îmbătase şi perturbase liniştea publică.

O altă bârfă recentă îl raporta ca fiind mort ca urmare a luptei cu SIDA. Multă lume considera că era homosexual şi că îndelung mediatizatele sale relaţii cu o doamnă guvernator, cu ultima lui parteneră de ecran şi cu o patinatoare celebră care câştigase aurul la Jocurile Olimpice erau doar nişte minciuni menite să-i protejeze viaţa secretă de homosexual. Era, pur şi simplu, prea atrăgător ca bărbat ca să fie heterosexual... Sau cel puţin aşa se spunea.

Cu toate acestea, nici o bârfă nu îi diminuase popularitatea, nici în rândul bărbaţilor, nici al femeilor. Ba se întâmpla chiar invers. Iar poveştile din tabloide nu făceau decât să alimenteze apetitul publicului de a afla mai multe despre el. Însă nu doar publicul amator de cinema manifesta un interes avid pentru el. Elitele din Beverly Hills umpleau cu invitaţii e-mailul agentului său. Dar Rylan participa rareori la petreceri. Iar în rarele ocazii când îşi făcea apariţia la vreuna, acea petrecere era transformată rapid în evenimentul social al anului. Rylan privea treaba asta cu un ochi părtinitor şi ignora toate bârfele, cu excepţia celor distructive pentru altcineva.

Chiar şi rechinii de la Hollywood îi respectau inteligenţa, talentul şi refuzul de a se compromite pentru bani. Îşi alegea mereu cu mare atenţie scenariile şi discuta cu regizorii despre interpretare şi punerea în scenă înainte de a semna contractul. Şi nici măcar atunci nu ezita să-l refuze când considera că termenii contractului fuseseră deja încălcaţi de regizor sau de producător.

Era complet indiferent față de părerile publicului despre Rylan North după ce ieșea din sala de cinema. Își dorea ca, atunci când se aflau în sala aceea întunecată, oamenii plătitori de bilete să fie complet vrăjiți de personajele pe care le interpreta, nu de el însuși. În fond, ce ar fi schimbat în opinia publicului faptul că era homosexual sau bisexual, sau heterosexual, sau ce mânca la micul dejun, sau ce purta ori nu în apă? Pentru prețul biletelor de 5 dolari pe care le achiziționau nu le datora nimic mai mult decât două sau trei ore de distracție. Iar obligația lui față de ei se termina odată ce ieșeau pe ușa cinematografului.

Rylan considera că frumusețea lui fizică era doar un avantaj care îi asigura primirea celor mai bune roluri. Aceasta era singura considerație pe care o oferea chipului său frumos și corpului puternic și bine proporționat. Nu se temea de bătrânețe, care era considerată a fi drept blestemul suprem pentru majoritatea starurilor de cinema. Din contră, el considera că maturitatea avea să-i aducă roluri pe care nu le putea interpreta în acel moment.

Ținând cont de toate acestea, i se părea extrem de surprinzător că îi păsa atât de mult de părerea lui Kirsten Rumm despre el. În cazul acesta, felul în care arăta ar fi putut reprezenta mai degrabă un impediment decât un avantaj, deoarece chipul lui frumos ar fi putut fi o barieră între ei și...

Între ei și ce anume, se întreba el în timp ce urca scările ce duceau înapoi spre casă. Cu siguranță, ea nu îi trimisese nici un semnal care putea fi interpretat ca avans. Ba, din contră, părea dornică să scape de el cât mai repede cu putință.

Dincolo de asta, știa că trebuia să fie foarte atent cu cine se implica, indiferent de natura relației, mai degrabă spre binele persoanei în cauză decât pentru al său.

Kirsten Rumm suferise teribil în ultimii ani. Şi trebuia să fie un ticălos mizerabil de primă clasă ca să o târască dintr-o poveste care se încheiase cu o inimă frântă în alta.

Dar toate intenţiile sale bune i se şterseră din minte în clipa în care ajunse în capătul scărilor şi o văzu prin peretele de sticlă. Stătea la biroul ei, cu picioarele goale strânse sub ea pe scaun. Ţinea capul aplecat într-o parte. Ronţăia capacul pixului ei roşu şi, sub ochii lui, rostea surd frazele pe care le construia cu multă migală şi, probabil, cu suferinţă.

Se părea că uitase de oaspetele ei. Iar lucrul ăsta îl enerva. Îl încercă o dorinţă perversă de a-i distrage atenţia de la munca ei. Aşa că, purtând pe chip zâmbetul lui arogant caracteristic, cu pielea bronzată de soare şi cu blugii uzi, se duse spre uşa glisantă a peretelui de sticlă şi ciocăni.

Ea tresări şi întoarse capul spre el. Îşi pusese din nou ochelarii şi era foarte atrăgătoare cu ei. Aveau rame subţiri cu imprimeu de leopard, cu câteva nuanţe mai deschise decât părul ei negru scurt. Puţine femei puteau purta o tunsoare pixie, doar cu şuviţe filate pe frunte şi pe urechi, fără să pară severe. Era un contrast sofisticat între tunsoare şi chipul tânăr al lui Kirsten.

Deschise uşa şi o întrebă jovial:

– Ai un prosop?

Radiind iritare prin toţi porii, ea se ridică şi părăsi încăperea. Dar lipsi doar câteva clipe, pentru că se întoarse cu un prosop de plajă în mână.

– Mersi, zise Rylan când ea i-l întinse la uşă. El îşi şterse faţa de apă sărată, nu şi restul corpului. Apoi adăugă: Apa a fost grozavă.

– Nu a fost prea rece?

Se uita cumva la sfârcurile lui? Erau, într-adevăr, întărite – de fapt, dureros de întărite.

– Ah, nu. A fost perfectă.

– Aha.

– Te deranjează dacă stau un pic la soare aici, lângă piscină?

– Fă ce vrei.

Încă îl trata cu aerul acela binevoitor, care l-ar fi enervat la culme dacă nu şi-ar fi dat seama că se folosea de atitudinea aceea îngâmfată şi arogantă ca să ascundă ceva. Poate că se simţea atrasă de el şi nu voia să recunoască asta nici măcar faţă de ea însăşi?

Îşi atârnă prosopul în jurul gâtului şi îi văzu privirea alunecând încă o dată peste pieptul lui, de data asta coborând până la betelia pantalonilor. Părul lui de pe corp dintre buric şi linia blugilor era ud şi cârlionţat. La această manifestare involuntară de interes din partea ei, Rylan îşi simţi mădularul întărindu-se în spatele şliţului ud.

– De ce nu vii şi tu afară? o întrebă el cu glas răguşit.

Invitaţia lui păru să o ia prin surprindere. Se uită în sus la el şi zise în grabă:

– Nu. Am de lucru.

– Hm... Mare păcat, comentă el îmbufnat şi tărăgănând cuvintele.

Vădit enervată, ea închise repede uşa glisantă. Foarte puţine uşi îi erau închise în nas lui Rylan North. Şi chiar şi mai puţine îi erau de-a dreptul trântite în faţă. Dar exact asta simţea că se întâmplase, iar lucrul ăsta îl înfuria la culme.

Se răsuci brusc, coborî mâna spre fermoarul blugilor lui vechi şi uzaţi şi îi descheie. Înainte să ajungă la şezlongul de la marginea piscinei, care se afla chiar în dreptul biroului ei, îşi scoase pantalonii şi îi dădu deoparte. Apoi întinse prosopul de plajă pe şezlong şi se aşeză pe burtă la soare.

Încercă să nu tresară în clipa în care își strivi mădularul, care protesta între trupul lui și fibra de sticlă din care era confecționat șezlongul. Adoptând o expresie la fel de nevinovată ca un copil care se așeza în pat pentru a trage un pui de somn, își odihni obrazul pe mâinile împreunate și închise ochii, dar nu înainte să arunce iute o privire spre Kirsten și să surprindă expresia uluită de pe chipul ei prin peretele de sticlă.

capitolul 2

Nu își dădu seama că aţipise până când nu începu să se trezească treptat. Dar nu voia să se mişte. Briza oceanului îi mângâia ca o şoaptă pielea dezgolită. Precum atingerea cea mai blândă a unei femei, îi dezmierda spatele coapselor şi fesele. Căldura soarelui era plăcută, iar razele se infiltrau prin piele, învolburându-i sângele în vene. Deşi Dumnezeu îi era martor că existau anumite zone din trupul lui care, cu siguranţă, nu aveau nevoie să fie încălzite. De când o cunoscuse pe Kirsten Rumm, în măruntaiele şi în vintrea lui ardea un foc mocnit.

Dar doamna nu îl plăcea. Şi treaba aceasta era greu de acceptat. Un adevăr dur şi rece. Sau poate că nu era tocmai aşa? Poate că, de fapt, chiar îl plăcea, însă nu se manifesta pentru că încă suferea profund după pierderea soţului ei.

În orice caz, ambele perspective erau deprimante.

Execută câteva flotări înainte să se dea jos de pe şezlong. Trambulina piscinei era elastică şi îl ajută să facă o săritură perfectă în apă. Înotă pe toată lungimea piscinei, după care urcă scara cromată ca să iasă. Se întinse după prosop şi îl prinse în jurul taliei. Din cauza luminii de afară, tot ce putea vedea în peretele de sticlă al casei, pe măsura ce se apropia, era propria lui reflexie. Când deschise uşor uşa glisantă, fu surprins – în mod plăcut, desigur – să descopere că ea încă era acolo, aplecată deasupra biroului.

– Încă lucrezi?

– Mda, răspunse ea monosilabic, fără să ridice privirea.

Rylan păşi înăuntru şi închise uşa în urma lui. Ea tot nu se uită la el. Îl enervă gestul ei, dar apoi descoperi şi motivul. Oare Kirsten credea că era dezbrăcat? El schiţă un zâmbet pe care, din fericire, ea nu îl văzu.

- Îţi place să scrii? o întrebă el.

- Uneori.

- Şi ţi-e greu să scrii despre viaţa ta cu Rumm?

- Despre unele părţi...

- Care părţi?

Ea dădu capul pe spate iritată şi se uită în sus la el.

- Ei bine, cu siguranţă *asta* ţi-a distras atenţia, zise el, afişând un zâmbet viclean. Deci despre ce părţi e vorba?

- Ai vrea să te duci în camera ta acum? zise Kirsten, apoi se ridică şi aruncă pixul roşu pe masă.

Gestul acela îl făcu să se gândească la faptul că instrumentul acela de scris avea parte de mai multă mişcare decât de obicei în după-amiaza aceea. Ea trecu pe lângă el, ducându-se glonţ spre uşile duble de la capătul holului. Rămase acolo, bătând cu piciorul gol în podea, ca însăşi întruparea nerăbdării, aşteptând ca el să-şi ia geanta, cizmele şi ciorapii şi să o urmeze.

- Mi-am lăsat blugii pe terasă ca să se usuce la soare, replică el.

- Alice o să-i spele şi o să-i usuce după ce se întoarce.

- Menajera?

- Da.

- Ea a fost aici dintotdeauna? Şi pe vremea când era Rumm în viaţă?

- Da. De ce întrebi?

- Pentru că vreau ca totul să fie exact ca pe vremea când locuiaţi împreună, răspunse el, după care o urmă, la fel de docil ca un căţeluş ascultător. Totul, mai puţin lucrurile legate de dormitor, desigur.

Kirsten se opri atât de brusc, încât el aproape că se ciocni de ea.

– Ce vrei să spui cu asta?

Uimit de reacţia ei bruscă şi tăioasă, el îi studie chipul o clipă.

– Vreau să zic că nu o să dormim împreună. Nu-i aşa?

Sincronizarea lui era unul dintre lucrurile datorită cărora era un actor atât de bun. Era extrem de apreciat şi ridicat în slăvi pentru măiestria cu care dădea replicile. Acum, între afirmaţia lui şi întrebarea care îi urmă, existase o mică pauză strategică. Scurtă, dar suficient de evidentă ca să intre dur în discuţie.

Intenţionase să o tachineze din nou. Dar, în timp ce o privea pe Kirsten dându-şi de pe frunte bretonul filat, aşteptă un răspuns serios. Fantezia de a se culca cu ea i se învârtise prin cotloanele minţii încă de când o cunoscuse. Iar dintr-odată ieşise la suprafaţă, speriindu-l, la fel ca un monstru animat de un arc într-o casă a groazei. Şi apăruse acolo brusc, ca o dorinţă de netăgăduit şi arzătoare.

O dorea pe femeia aceea.

– Domnule North, poate că unor femei le-ar plăcea această remarcă, dar nu şi mie. Eu nu mă simt deloc flatată că m-ai invitat să mă culc cu tine.

Una dintre sprâncene i se arcui uşor, în stilul lui caracteristic.

– Nu te-am invitat să te culci cu mine. Şi, pentru liniştea ta, dacă aş fi făcut-o, nu aş fi fost atât de subtil, ci ţi-aş fi spus-o direct.

Kirsten făcu doar o pauză extrem de scurtă pentru a trage aer în piept, apoi spuse:

– Ei bine, nu îţi bate capul.

Apoi se întoarse şi îl conduse prin casa spaţioasă. După acea replică umilitoare, el o urmă, făcând o remarcă despre casa ei şi spunându-i cât de mult îi plăcea.

– Mulţumesc, răspunse ea. Asta a fost prima mea alegere când eu şi Charlie am început să căutam o casă pe care să o cumpărăm. Cred că, la început, el şi-a dorit ceva mai tradiţional, dar până la urmă l-am convins.

Rylan înţelese de ce îi plăcea casa aşa de mult. Nu era aglomerată cu covoare, draperii şi mobilier. Frumuseţea casei consta în simplitatea ei, în pereţii albi, în tavanele înalte cu grinzi de susţinere la vedere şi în podeaua de marmură cu model de mozaic. Mobilierul şi decoraţiunile fuseseră reduse la strictul necesar, dar fiecare piesă era perfectă pentru locul în care se afla. Nu exista nimic care să distragă atenţia de la peisajul din spatele pereţilor de sticlă.

– Obţineai mereu ceea ce doreai de la el? o întrebă Rylan.

Ea făcu un pas în lateral că să-i permită să intre în camera de oaspeţi. Nu îi întâlni privirea când îi răspunse încet:

– Nu. Nu întotdeauna.

– Casa a fost o concesie pentru o dispută pe care ai pierdut-o?

În loc să-i răspundă, ea îi făcu semn spre dulapul cu uşi cu oglindă.

– Este un birou mic de scris în dulap. Poţi să îl desfaci singur ori s-o laşi pe Alice s-o facă. Baia este acolo, zise ea făcându-i semn spre o uşă. Se duse apoi la biblioteca încastrată în perete şi ridică un panou fals, dezvăluind un bar echipat cu un frigider mic. Cred că o să găseşti aici tot ce ai nevoie. Dacă nu, poţi să ne spui mie sau lui Alice.

– De ce mă simt ca şi când sunt lăsat în tabără pe timpul verii? Ţi-ai luat periuţa de dinţi? Ţi-ai mai luat o pătură? Foarte bine! Vino şi ia-ţi la revedere de la mami!

Kirsten îl ignoră.

- Mi-a menţionat Mel că vrei să te uiţi prin albumele foto ale lui Charlie. Le-am scos şi ţi le-am lăsat în biroul lui. E uşa de la capătul coridorului. Iar acum, te rog să mă scuzi...

- De ce nu mă placi?

Ajunsese la capătul răbdării. Îi trecea prin minte multe lucruri pe care le-ar fi putut întreprinde gura ei şi, cu siguranţă, ocupaţia de a da ordine în stânga şi în dreapta ca un sergent de instrucţie din armată se afla la coada listei. Nu vru să se concentreze prea mult la ce ar fi pus în capul listei, pentru că încă era îmbrăcat doar cu un prosop. Cu toate acestea, traversă camera din trei paşi mari şi furioşi şi se opri chiar în faţa ei.

Francheţea lui o surprinse. Îşi menţinu privirea la nivelul pieptului lui când zise:

- Te plac suficient.

- Cu siguranţă, ai un mod ciudat de a o arăta.

- Am fost ospitalieră.

- De ospitalitate pot să am parte şi la Holiday Inn.

O împinsese cu spatele spre peretele de sticlă, care se întindea pe toată lăţimea încăperii şi oferea o priveliştе superbă a oceanului. Corpul lui aproape că intră în şoc când ea se undui şi se strecură printre el şi perete, atingându-şi trupul de al lui. Rylan află două lucruri importante: ea nu purta sutien şi, pe lângă faptul că nu îi plăcea să fie tachinată, nu voia să se simtă îngrijorată de ceva sau constrânsă.

- Ce vrei de la mine, domnule North?

El se gândi că probabil nu ar mai fi întrebat asta dacă ar fi ştiut cât de periculoasă era chiar şi simpla întrebare. Evident, nu îi putea răspunde, aşa că se agăţă de primul lucru care îi veni în minte:

- Vreau să-mi spui pe nume.

- Deja fac asta.

- Ba nu. Îmi spui domnule North, nu Rylan.

– Acesta e numele tău adevărat?

– Nu, dar e suficient.

Ea se întoarse ca să se uite la muşcatele înflorite din butoiaşele de whisky aliniate pe pervazul terasei.

– Bine. Şi tu poţi să-mi spui Kirsten.

– Mulţumesc. Dar acum spune-mi de ce nu te uiţi la mine!

– *Poftim?*

– Ai auzit ce am zis.

– Dar mă uit la tine...

– Ba nu. Ochii tăi alunecă spre mine ocazional, dar nu m-ai privit niciodată cu adevărat de când am ajuns aici. Se gândea că, dacă el se putea uita la ea, la gura şi silueta ei, la picioarele ei goale, riscând să se facă de ruşine în spatele prosopului, cu siguranţă putea şi ea să se uite la el. Iar dorinţa pe care o simţea îi alimenta şi mai mult nerăbdarea. De ce nu te uiţi la mine? repetă el deja furios.

– Nu sunt un fan de-al tău. Şi sigur nu sunt genul cara să se holbeze.

– Nici nu mă aştept să fii aşa ori să faci asta, Kirsten.

Ea tot nu se uită la el. Dar când îşi auzi numele pe buzele lui, îşi ridică încet ochii albaştri serioşi şi îi întâlni pe ai lui. Iar el se simţi pierzându-se în ei.

– Celebrităţile nu mă impresionează deloc, adăugă ea. Am fost căsătorită cu cineva de genul acesta. Era om, la fel cum eşti şi tu.

Oh, da, sigur era şi el om, cugetă Rylan agitat. Întreg trupul îi tremura de dorinţa de a îi demonstra cele mai elementare nevoi umane. Îşi dorea să îi lipească hainele albe, imaculate şi reci de pielea lui încălzită de soare, să îi cuprindă şoldurile în mâini şi să o lipească de acea parte din el care mişca prosopul, în ciuda tuturor eforturilor de a rămâne relaxat.

– Nu-ţi place deloc faptul că sunt aici, nu-i aşa?

- Așa e, îi răspunse ea direct.
- Și de ce m-ai lăsat să vin aici?
- Mel a făcut presiuni asupra mea.
- Avocatul tău? pufni el râzând. L-am întâlnit doar o singură dată, dar e mai mult decât evident că e nebun după tine. S-ar arunca în gol de la biroul lui de la etajul 20 dacă i-ai cere.
- Îi ascult sfaturile, și asta m-a îndemnat să fac în cazul de față.
- Sub amenințarea că aș putea pleca din film?
- Ah, deci recunoști că era posibil să faci asta!
- Am făcut-o și în trecut.
- Ei bine, dacă s-ar fi întâmplat de data asta, nu am vrut să fiu eu responsabilă. Vreau ca filmul să fie gata cât mai repede cu putință.
- Am înțeles. Așadar, te-ai sacrificat de dragul filmului...
- Da. O să cooperez pentru că vreau să obții lucrurile pentru care ai venit aici și apoi să pleci cât mai repede. Însă nu te aștepta să te amuz câtă vreme ești aici.

Kirsten o lua de la capăt, adoptând tonul acela arogant de superioritate, care îl irita teribil. Trebuia să o determine să renunțe la atitudinea aceea. Dar cum? Nu îi plăcea să fie tachinată, iar abordarea sinceră și directă nu funcționase. Să încerce să o șocheze? Decise să o lase să vorbească fără să o întrerupă, ca să-i dea un pic de răgaz înainte de a strânge lațul.

- După cum văd eu lucrurile, concluziona ea arogantă, singura modalitate în care putem să o scoatem la capăt cât de cât bine este să menținem interacțiunea dintre noi strict la un nivel profesional.
- Deci așa vezi tu lucrurile?
- Da, întocmai.
- Aha. În cazul acesta, am o sugestie.
- Ce sugestie?

- Să începi să porţi sutien.

- Poftim?!

- Pentru că îmi vine greu să mă gândesc la tine strict la un nivel profesional când pot să-ţi văd sfârcurile prin bluză.

Era hotărât să meargă şi mai departe. Să o împingă şi mai mult. I-ar fi arătat că el, unul, cu siguranţă nu reacţiona pozitiv în faţa răutăţilor şi, în acelaşi timp, şi-ar fi satisfăcut un impuls care îl chinuise toată după-amiaza. Ridică ambele mâini şi îşi trecu vârfurile degetelor peste sânii ei, peste vârfurile lor proeminente.

Reacţia ei fu aproape violentă. Îl plesni tare peste mâini, îndepărtându-l, după care se răsuci. Dar se întoarse din nou spre el, cu braţele rigide şi drepte de o parte şi de alta a corpului şi cu pumnii încleştaţi, de parcă ar fi ţinut în mâini nişte valize grele. Respira greu.

- Să nu mai faci niciodată aşa ceva!

- Nu ţi-a plăcut?

- Evident că nu mi-a plăcut.

Privirea lui coborî spre bustul ei. Avea sfârcurile întărite şi se vedeau precum nişte pietricele întunecate şi ascuţite pe sub materialul moale şi subţire al bluzei.

- Mda, evident, zise el cu glas răguşit.

Ea ieşi din încăpere, dar picioarele ei goale nu făcură nici un sunet pe gresie, privând ieşirea ei dramatică şi regală de orice impact. Dar compensă asta trântind tare uşa după ea.

- De când se odihneşte?

- Când am venit acasă, era în camera ei, cu draperiile trase, îi spuse Alice, menajera.

- Poate că ar trebui să te duci să vezi cum se simte.

Femeia îi aruncă o privire mustrătoare.

- Am pus-o deja să ia două aspirine pentru durerea de cap şi...

– O doare capul?

– Mda, aşa a zis. I-am pus o compresă rece pe frunte şi i-am spus să stea în pat până la cină, răspunse Alice, scuturând ostentativ un morcov la câţiva centimetri distanţă de nasul lui. Munceşte prea mult la cartea aia, asta e în neregulă cu ea.

Rylan se îndoia că munca depusă pentru realizarea cărţii îi făcea probleme gazdei lui. Nu numai o durere de cap şi prea multă muncă erau responsabile de faptul că se ascunsese în intimitatea dormitorului ei. Era şi el responsabil. Sau, mai exact, ceea ce făcuse el.

Încă se întreba cum îşi permisese să o atingă în felul acela. Nu era genul de bărbat care să asalteze aşa femeile. Întotdeauna îl dezgustaseră astfel de gesturi lascive. Îl făceau să se simtă jenat în faţa femeilor care trebuiau să le suporte. El le compătimea mereu.

Ce naiba îl făcuse să o atingă aşa pe Kirsten? Ce-i drept, fusese provocat pe mai multe planuri – profesional, sexual şi emoţional –, dar asta tot nu îi dădea dreptul să o facă.

Ea era îndreptăţită să fie extrem de furioasă pe el. Dar el ştia cum să reacţioneze în faţa mâniei. Însă ceea ce nu înţelegea şi, implicit, îl tulbura peste măsură era teama pe care o citise pe chipul ei. Sau poate chiar acea teamă o făcuse să-şi înfigă dinţii în buza de jos? Poate chiar groaza? De ce anume fusese provocată? De mângâierea lui? Sau de reacţia ei fizică?

Chiar nu înţelegea. Iar răspunsul acesta ambiguu îl bântuise în timp ce îşi făcuse duş, se schimbase şi petrecuse o oră în birou, uitându-se peste amintirile lui Demon Rumm.

Alice îl găsi acolo şi, sperând să obţină de la ea orice mică informaţie despre Kirsten, o urmă în bucătărie, unde stătură la taclale cât timp ea pregăti cina. Rylan o plăcu imediat pe menajeră. La fel ca şefa ei, nici

ea nu se agită în jurul lui, ci doar în privinţa blugilor plini de nisip pe care îi lăsase pe terasă. Iar atitudinea ei autoritară îl determină să o îndrăgească.

Deşi Rumm era îngrijorat, Alice se dovedi a fi vorbăreaţă, dar şi discretă în acelaşi timp. Nu trădase nici o confidenţă - asta dacă exista într-adevăr vreun secret. Cu o curiozitate avidă cu privire la modul în care se făceau filmele şi a felului în care actorii jucau în ele, ea îl întrebase despre actriţa ei preferată, cu care jucase şi el într-un film.

Aşa că se apucase să-i spună povestea lui preferată despre acea actriţă, în timp ce Alice rădea brânză într-un castron.

- Aşa că s-a dus spre patul acoperit. Eu eram cu spatele la ea, înţelegi? Şi mi-am dat jos tricoul.

- Oh, da, da, îmi amintesc asta! A fost o scenă de dragoste de-a dreptul delicioasă.

- Mulţumesc. *Într-un final*, a ieşit aşa cum trebuia. Dar, la dubla asta despre care îţi povesteam, chiar când mi-am dat jos tricoul, ea a scos un ţipăt de-ţi îngheţa sângele în vene. Şi m-am gândit: „Oh, Doamne, oare am luat lepră şi am spatele plin de bube?" Dar s-a dovedit că, de fapt, colegilor noştri li s-a părut amuzant să pună o reptilă sub aşternuturi şi...

- Nu! exclamă Alice cu sufletul la gură, nevenindu-i să creadă ce auzea.

- Oh, ba da! Când a tras pătura de pe pat, chestia aia era acolo în toată gloria ei urâtă şi scârboasă.

Alice era extrem de atentă la el.

- Ea ce a făcut?

- După ţipătul acela, nimic. A râs şi a gustat gluma. Dar a doua zi le-a plătit-o tuturor cu vârf şi îndesat.

- Serios? Cum? întrebă Alice chicotind.

Rylan băgă în gură o măslină, mestecând-o în timp ce vorbea:

– S-a trezit devreme şi, în timp ce dormeau toţi, şi-a trimis copiii – care erau cu ea pe platoul de filmare – să treacă pe la fiecare în parte şi să le fure pantofii. Până la micul dejun, avea un munte de adidaşi Reebok, Adidas şi Nike, cu toate şireturile legate între ele. Ai încercat vreodată să sortezi vreo patruzeci de perechi de pantofi şi în acelaşi timp şi să respecţi programul strict impus de un regizor tiran?

– Uau! Cine ar fi crezut vreodată că putea să fie aşa de glumeaţă?! Pare atât de elegantă şi de distinsă, zise Alice uitându-se la ceva peste umăr şi zâmbind. Bună dimineaţa, rază de soare! Te simţi mai bine?

Rylan întoarse imediat capul şi o văzu pe Kirsten stând în pragul uşii. Ea evită să se uite la el în timp ce îi răspunse menajerei:

– Da, mult mai bine, mulţumesc.

Lui Rylan îi era al naibii de greu să-şi tragă răsuflarea. După-amiaza culminase într-un apus de soare splendid. În timp ce Kirsten se mişca între el şi priveliştea aceea, el îi putea vedea silueta suplă prin rochia de plajă subţire şi transparentă pe care o purta. Partea de sus îi era petrecută peste sâni şi apoi legată la ceafă, lăsându-i spatele gol. Era imposibil să poarte sutien la rochia aceea. Doar interesul lui deosebit pentru silueta ei diafană îl făcu să nu izbucnească în râs. Ea îmbrăcase rochia aceea ca o sfidare. Era sigur de asta! Şi chiar şi-ar fi dorit să o felicite pentru iniţiativa aceea plină de îndrăzneală, doar că imaginea ei îi lăsase mut.

– Cina e aproape gata, zise Alice, întorcându-se cu spatele la ei ca să ia ceva din frigider.

Rylan profită de ocazie:

– Frumoasă rochie, Kirsten!

– Mulţumesc.

Îşi putea da seama din felul în care se uita mai degrabă *prin el* decât la el că nu era de acord cu ţinuta lui

pentru cină. Blugii pe care îi îmbrăcase erau curaţi, dar nici pe departe într-o stare mai bună decât cei pe care îi purtase când venise. Iar tricoul avea un imprimeu decolorat şi spălăcit, cu o imagine care îl imortalizase pe Steven Spielberg ieşind dintr-un rechin. Şi îşi ascunsese picioarele goale într-o pereche de tenişi. Era ceva ce începuse să facă de mult - să se îmbrace numai după gustul lui. Nu era împotriva ideii de a purta frac, dacă situaţia o cerea, dar în general ţinuta lui de zi era mai degrabă neglijentă.

Kirsten se uită la el.

- Mă duc să beau ceva pe terasă până când pregăteşte Alice masa. Ai vrea să vii cu mine?

Ştia că invitaţia aceea era izvorâtă numai din politeţe, dar tot o acceptă:

- Sigur.

- Pe aici!

Îl conduse apoi pe uşile de sticlă spre o zonă a terasei acoperită de zăbrele, care oferea o imagine splendidă a piscinei şi a oceanului. În colţ era amenajat un bar.

- Eu o să beau un cocktail cu vin alb.

- Apa cu lămâie e perfectă pentru mine, mulţumesc.

Rylan citi surprinderea în privirea scurtă pe care i-o aruncă, dar nu comentă.

- Mulţumesc, zise el, când ea îi întinse paharul. E minunat locul acesta. Ar fi o idee bună să investesc şi eu într-o casă...

- Credeam că ai deja una în Malibu.

- Dacă ar fi să ne luăm după tabloide, am una acolo, o fermă în Arizona şi, la naiba, probabil un iglu în Alaska...

- Adică nu ai?

- Am un apartament cu două camere pe Sunset Boulevard.

Mărturisirea lui o uimi.

– De ce?

El ridică din umeri şi se aşează pe bordura de piatră pe care stătea Kirsten. Numai că o încălecă, depărtându-şi larg coapsele, şi se întoarse cu faţa spre ea.

– Pentru că asta e tot ce am nevoie, răspunse el şi apoi râse la adresa expresiei neîncrezătoare ce apăru pe chipul ei. Să nu-mi spui că ai crezut toate mizeriile alea despre covoare cu imprimeu de leopard, tavane cu oglinzi şi statui de zeiţe precolumbiene ale fertilităţii...

– Credeam că erau piei de zebre şi sarcofage egiptene pline cu cocaină.

Avea un râs încântător, se gândi el. Sunetul acela era plăcut, dar îi plăcea şi mai mult faptul că orice angoasă pe care i-o cauzase mai devreme se risipise.

– Îţi garantez că nu am pielea nici unui animal la mine în apartament, zise el.

Ea plecă genele spre marginea paharului de vin, pe care o trasa cu degetul arătător.

– Nici celelalte lucruri.

– Nu te-am întrebat.

– Ba da, m-ai întrebat. Vorbea atât de încet, încât cuvintele lui erau aproape şoapte în briza care i le purta necontenit susurul oceanului. Cu privirea, adăugă el. Unde îţi sunt ochelarii, apropo de asta?

Conversaţia lor ajunsese pe un teren destul de intim. Kirsten se aplecă, îndepărtându-se de el, îşi drese glasul şi apoi vorbi nefiresc de tare:

– Am nevoie de ei numai când lucrez. Am ochii obosiţi.

El se uită adânc în ochii ei, de parcă ar fi căutat orice urmă de oboseală sau de stres. Îl privi şi ea, cu aceeaşi atenţie tulburătoare.

După un moment lung, ea se ridică.

– Mai vrei ceva de băut?

– Sigur.

Kirsten se duse şi mai pregăti câte un pahar pentru fiecare, de data asta, observă el, turnând mai mult vin decât suc de citrice în cocktailul ei cu vin alb. Se ridică şi el uşor de pe bordură şi se duse spre foişor, atingând florile îmbobocite ale hibiscusului stacojiu. Mugurii dansau în bătaia vântului, parcă încuviinţând din cap cu acele mişcări aprobatoare. Îşi trecu uşor vârful unui deget pe tulpina uneia dintre flori. Era un gest nevinovat şi inofensiv, dar se simţi dintr-odată cuprins de o fierbinţeală. Imaginile erotice cu trupul lui Kirsten îi invadară mintea, alungând orice alt gând.

Se răsuci brusc, simţindu-se oarecum vinovat, şi observă felul în care ea se uita la mâna lui. Privirea ei o întâlni pe a lui. Iar impactul fu aproape tangibil, ca şi cum nu exista nici o distanţă care să îi separe. Obrajii ei erau atinşi de o îmbujorare aproape la fel de vie şi de intensă precum culoarea florilor. În clipa aceea, Rylan simţi că gândurile ei se îndreptau în aceeaşi direcţie cu ale lui.

Totuşi, el ştia că era mai bine să nu forţeze lucrurile.

– Ce e acolo? întrebă el şi făcu un semn cu capul spre un spaţiu închis.

– O saună.

– Sună fabulos.

– Te rog, eşti liber să o foloseşti oricând vrei! Nu este niciodată închisă.

Îşi reluară poziţiile anterioare pe bordura înaltă. Genunchiul lui se atinse din greşeală de al ei. Iar ea nu îşi retrase piciorul. Nici el nu se mişcă. I se părea tare greu să nu se holbeze la ea. O studie pe deasupra paharului când sorbi din băutură.

– Dacă nu vrei să-ţi citesc gândurile, poate ar fi mai bine să porţi ochelarii tot timpul, afirmă el. Ochii tăi sunt prea expresivi. Şi foarte-foarte albaştri.

– Şi la ce mă gândesc acum? îl provocă ea.

– La mine. Te îngrijorează ce este adevărat şi ce este doar ficţiune.

– Asta nu e treaba mea.

– Locuiesc în casa ta. Aşa că este şi treaba ta. Te întrebi dacă o să scot ceva ustensile pentru droguri după cină?

Ea plecă uşor capul, ca o recunoaştere tacită.

– Nu mă droghez, Kirsten. Şi nici nu am făcut-o vreodată, cu excepţia câtorva petreceri în liceu şi prin facultate, când am tras câteva fumuri de iarbă.

Ea îl privi, căutând în ochii lui orice semne că mintea.

– Nu?

El clătină ferm din cap.

– Dar tu?

– Nu!

– În regulă, atunci nu avem nici o problemă cu asta, zise el sorbind din băutură. Şi nu sunt nici vreun alcoolic care încearcă să se ţină pe linia de plutire.

– Bei apă simplă.

– Pentru că în după-amiaza asta am luat o pastilă contra sinuzitei. Am o deviaţie de sept teribil de chinuitoare.

În ciuda tentativei lui de a mai destinde atmosfera cu glume, expresia de pe chipul ei rămânea serioasă.

– Au existat multe cronici care spuneau contrariul. Că suferi de alcoolism...

– Cronici false.

– Pe care nu le-ai negat niciodată.

– Să le neg ar însemna să le dau crezare. În plus, am lucruri mai bune de făcut.

– Mda, am citit ceva şi despre astea, zise ea schiţând un zâmbet.

– La escapadele mele romantice sordide te referi? Vrei să ştii care e viaţa mea amoroasă?

– Nu.

– Dar contează cumva?

– Nu atât timp cât...

– Atât timp cât nu le pun în practică sub acoperişul tău...

– Nu cred că ai face asta.

– Mulţumesc pentru votul de încredere, zise el sarcastic.

– Ei bine, ce ai vrea să creadă oamenii?! exclamă ea. Nu acorzi niciodată interviuri. Dacă toate zvonurile acestea sunt false, ai putea să le clarifici foarte uşor dacă nu ai fi atât de secretos.

– Pe mine zvonurile acestea false nu mă deranjează în nici un fel. Dar se pare că pe tine te deranjează.

– Cum poţi suporta ca oamenii să creadă tot felul de lucruri negative despre tine?

– Vine la pachet cu meseria.

– Chiar şi aşa...

Înainte să-şi dea seama ce făcea, o prinse de mână ca s-o oprească din ceea ce voia să spună, dar şi ca să întărească ce urma să-i mărturisească:

– Uite care e treaba... Dacă m-aş hotărî să fiu complet sincer şi să clarific toate bârfele acelea, până în dimineaţa următoare, fii sigură că ar apărea deja altele, şi altele şi tot aşa. Ar fi o risipă de timp şi mai ales de energie să merg la emisiuni mondene ca să fac curăţenie printre bârfe, ca un stăpân de câine care strânge rahaţul lăsat în urmă de animalul său de companie.

Ea râse când auzi comparaţia făcută de el.

Zâmbind, Rylan adăugă:

– Atât timp cât oamenii pe care îi iubesc sunt la adăpost, nu las să mă deranjeze ceea ce se scrie în rubricile de scandal din ziare.

O umbră se jucă pe chipul ei, diminuându-i zâmbetul.

– Hm, murmură el. Văd că încă te îngrijorează viaţa mea amoroasă. Dacă vrei să ştii care sunt preferinţele mele sexuale, de ce nu mă întrebi pur şi simplu?

Ea îşi retrase mâna dintr-a lui şi puse distanţă între ei – măcar mintal, dacă nu fizic.

– După cum am zis, nu e treaba mea.

El inspiră adânc, aproape exasperat.

– Am iubit mai mulţi bărbaţi, Kirsten, zise el şi privirea ei se ridică brusc spre a lui. Rude, continuă el. Mă refer la rude de sex masculin. Şi câţiva prieteni foarte dragi. Dar nu am avut niciodată un bărbat ca amant.

Cumva, mâna lui ajunsese strânsă în jurul cotului ei. O mângâia blând cu degetul mare în scobitura cotului. Ştia că atingerea lui nu făcea decât să amplifice starea de transă pe care i-o induseseră vocea lui şoptită şi privirea lui hipnotizantă.

– Dacă eram homosexual, m-aş mai fi excitat aşa de tare când ţi-am atins sânii în după-amiaza asta?

Paharul ei de vin, deja umed din cauza condensului, îi alunecă din mână şi se sfărâmă pe podeaua terasei. În acelaşi moment, Alice o strigă din pragul uşii.

Menajera fu prima care reacţionă când văzu paharul spart, deşi preţ de o clipă rămaseră toţi trei oarecum hipnotizaţi de atmosfera tensionată. Alice se grăbi să iasă pe terasă, ocolind balta plină de cuburi de gheaţă şi cioburi de sticlă.

– Îmi pare rău, Kirsten! strigă Alice. Doar te-am strigat să vii la cină. Nu am vrut să te sperii!

Deodată, lui Kirsten îi fu greu să se ridice. Parcă genunchii ei uitaseră ce trebuie să facă. Rylan o cuprinse de talie şi o ţinu până când ea îi dădu de înţeles, întorcându-se, că ajutorul lui era inutil... şi nedorit.

– Nu, a fost vina mea, Alice, zise ea cu glasul tremurând. Paharul era ud şi doar l-am... l-am lăsat să-mi scape din mână. E gata cina?

– Da. E pe masă. Voi doi mergeţi înăuntru, strâng eu aici.

Pentru Rylan, să ia masa în livingul acela era ca şi cum ar fi mâncat în acvariul unui peştişor auriu. Trei dintre pereţii exteriori ai încăperii erau din sticlă. Camera era ridicată pe marginea unei râpe, pe o stâncă abruptă, care îi dădea cumva senzaţia că era suspendat în aer. Singurele piese de mobilier erau scaunele şi o masă de sticlă, susţinută de două capete de berbeci, realizate din alamă, ale căror coarne îndoite se întindeau în jos pentru a forma picioarele mesei. În sfeşnice de cristal ardeau lumânări albe, care umpleau încăperea cu un miros floral plăcut. În mijlocul mesei, se afla o vază delicată, cu trei crini. Totul era simplu şi elegant.

– Priceput decoratorul, zise el în timp ce îi trăgea scaunul lui Kirsten.

– Eu am decorat totul.

– Îmi place că ai gust.

După ce îi aruncă o privire tăioasă peste umăr, ea înţelese că vorbele lui nu ascundeau nici o ironie şi se aşeză încordată.

– Mulţumesc.

Îşi umplură farfuriile cu salată taco şi paharele cu apă cu gheaţă. După ce îşi aşeză şervetul în poală şi îi întinse o farfurie cu tortilla, Kirsten începu să mănânce. Iar el o privea, înţelegând că precizia mişcărilor ei era un indiciu clar al tensiunii pe care o simţea.

– Pari supărată. Eşti?

Furculiţa ei scoase un sunet enervant când atinse farfuria.

– Da, sunt supărată! şopti ea cu înverşunare, perfect conştientă de prezenţa lui Alice, care fredona în bucătărie, în timp ce îşi făcea treburile. Nu vreau să vorbeşti aşa cu mine!

– Cum? Te referi la aluzia pe care am făcut-o la...

Ea ridică ferm mâinile, făcându-i semn să se oprească.

– Nu! Nu repeta! Eu nu te-am încurajat în nici un fel să spui ceva sau *să te gândeşti* la mine în felul acela!

– Nu, zise el încet, lăsând furculiţa în farfurie. Aşa e, chiar nu ai făcut asta.

– Şi tu de ce o faci?

Preţ de câteva clipe tensionate, care i se părură o eternitate, el se jucă cu paharul de apă în timp ce se uita lung la ea.

– Mă simt atras de tine, Kirsten.

Ea înghiţi apăsat de mai multe ori, fără să-şi mişte nici un alt muşchi. Chiar şi privirea îi rămăsese fixă, fără să clipească. În cele din urmă, spuse:

– Nu face asta cu mine! Nu repeta scene din filme!

– Nu fac asta.

El îşi dădu seama că ea crezuse probabil că el încerca să o ademenească. Dar cu cât se uitau mai mult unul la celălalt, cu atât era mai sigură că fusese sincer cu ea. Iar câteva gesturi mărunte demonstrară acest lucru – o tresărire în ochii ei neliniştiţi şi felul în care scoase, în mod inconştient, vârful limbii ca să-şi umezească buzele.

– Între noi e o chestiune de afaceri, zise ea.

Pe Rylan îl emoţiona teribil răguşeala afectată a vocii ei.

– Pentru o chestiune legată de afaceri sunt aici, da, confirmă el. Dar atracţia pe care o simt faţă de tine nu are absolut nici o legătură cu afacerile.

– Nu ar trebui să fii atras de mine.

– Nu am vrut să fiu atras de tine.

– Atunci nu mai fi! zise ea mâhnită.

El se întinse să o ia de mână.

– Mă tem că nu e un lucru pe care să-l pot porni şi opri la comandă, Kirsten.

Ea îşi retrase imediat mâna.

– Dar va trebui să o faci. Ori să ţii asta numai pentru tine. În orice caz, nu poate aduce nimic bun.

– Spui nu înainte să încerc să fac prima mişcare.

– Da, exact! L-am iubit pe soţul meu.

El dădu într-o parte farfuria cu mâncare, rămasă aproape neatinsă, şi se aplecă în faţă, proptindu-şi antebraţele pe masă.

– Soţul tău e mort de doi ani. Te-am atins astăzi şi...

– Şi nu ar fi trebuit să faci asta!

– Poate că nu. Dar tot am făcut-o, zise el, apropiindu-se şi mai mult de ea. Crede-mă, Kirsten, eşti o femeie vie şi vibrantă. Şi, chiar dacă mintea ta refuză gândul de a avea altă relaţie amoroasă, acest lucru nu e valabil şi pentru trupul tău.

– Nu o să am altă relaţie amoroasă. Nici cu tine, nici cu altcineva.

– Pari foarte sigură pe asta.

– Pentru că sunt.

– De ce? Pentru că l-ai iubit pe soţul tău?

– Da.

– Bine. Să zicem că te cred. Pentru moment. Dar spune-mi ceva... Ce a făcut ca relaţia ta cu răposatul tău soţ să devină atât de specială încât să te îndepărteze de orice alt bărbat de pe lume? Cum a fost să fii îndrăgostită de Charles Demon Rumm?

capitolul 3

- Citeşte-mi cartea!

- Am citit-o, răspunse el liniar. Sau cel puţin capitolele care i-au fost puse la dispoziţie scenaristului. Coborî apoi vocea şi continuă: A fost prezentată ca o mărturisire completă. Ei bine, eu nu cred că ai spus chiar totul acolo. Cred că ai omis intenţionat nişte informaţii foarte importante despre relaţia ta cu soţul tău.

Kirsten îşi luă şervetul din poală şi îl trânti pe masă, nemulţumită.

- Ai terminat?

- Cu subiectul ăsta? Nu.

- Cu cina.

- Cu cina, da, zise el şi se ridică.

Ea îl conduse afară din living într-o altă cameră de zi foarte spaţioasă. Alice aprinsese focul în şemineul din încăpere, în spatele unui paravan în formă de evantai. Fiind atât de aproape de plajă, noaptea se făcea destul de răcoare în casă şi era nevoie de încălzire. Iar focul era un plus minunat în camera aceea decorată în stil contemporan, dar altfel confortabilă. Podeaua lucioasă de marmură reflecta flăcările portocalii din şemineu.

Dar Kirsten părea să privească focul mai degrabă ca pe o necesitate decât ca pe ceva estetic. Se mută cât putu de aproape de şemineu, căutându-i căldura. Se cuibări în colţul unei canapele de pluş, trăgându-şi picioarele sub ea şi acoperindu-şi sânii cu una dintre pernele decorative viu colorate, şi se uită gânditoare în lumina care pâlpâia.

Fără să dea dovadă de mai mult respect faţă de decor ca de obicei, Rylan se aşeză pe covorul din faţa canapelei. Se întoarse într-o parte, proptindu-se într-un cot, şi rămase uitându-se la Kirsten, până când privirea lui deveni la fel de caldă precum focul.

– Nu te mai uita aşa la mine! zise ea pe un ton tăios.

– Aşa cum?

– De parcă aş fi pe punctul de a începe să scuip adevăruri urâte ca o fântână apă ruginită.

– *Există* adevăruri urâte?

– Nu.

– Atunci de ce devii aşa de sensibilă când doar ne apropiem de subiectul acesta?

– Când deschizi *tu* subiectul acesta.

– Înţeleg ce fel de relaţie ai avut cu soţul tău.

– A fost o relaţie minunată. Şi află că nu-mi place să-ţi bagi nasul în viaţa mea personală cu Charlie.

El ridică un genunchi şi începu să-l legene relaxat.

– Mi se pare extrem de interesant că ai spus asta. Dacă nu voiai ca oamenii să afle detaliile vieţii tale personale cu Charlie, de ce ai hotărât să scrii cartea? Nu este o contradicţie de termeni aici?

Chiar şi perna pe care o ţinea lipită de piept ca pe un scut păru să se mărească din cauza oftatului adânc pe care îl scoase.

– Uneori, îmi doresc să nu fi luat decizia asta.

– Ce te-a determinat să o faci, Kirsten? Banii?

Ea se uită în jos la el, plină de dispreţ.

– Sigur că nu.

– Mă bucur să aud asta. Nu aş fi fost de acord, dacă acesta era motivul. Aşadar, de ce ai făcut-o?

– Am vrut să îi păstrez intactă imaginea lui Charlie.

Rylan se ridică şi se aşeză turceşte, cu faţa spre canapea.

– Şi cum vezi tu imaginea asta a lui?

– Ca oricine altcineva. American tipic. Puternic. Curajos. Moral. A fost un adevărat erou pentru tinerii din țara asta.

– Te referi la mitingurile antidrog, la spoturile TV contra șofatului în stare de ebrietate și la altele de genul acesta?

– Da.

Știa că nu o să-i placă următoarea lui întrebare, dar totuși zise:

– El făcea anumite lucruri, dar predica în favoarea altora?

Ea mijì ochii furioasă.

– Nu. Chiar a fost un adevărat model de urmat pentru toată lumea.

– Bine, îmi pare rău că am întrebat. Însă am senzația că încerci să-i aperi reputația.

– Nu are nevoie să fie apărat.

– Avea și el criticii lui, nu uita asta! Mulți oameni considerau că încuraja comportamentul nesăbuit și temerar. Făcea zborul acrobatic să arate atât de ușor, încât îi tenta și pe piloții de weekend să încerce diverse cascadorii.

Kirsten clătină din cap.

– În absolut fiecare interviu pe care l-a dat vreodată, a subliniat de nenumărate ori toate pericolele posibile. Și era obsedat de faptul că trebuia să își ia toate măsurile de precauție.

– Dar glorifica viteza. E ceva asemănător cu niște părinți care îi spun copilului lor adolescent s-o lase mai moale cu viteza în Volvoul familiei.

– Viteza și gravitația au fost cele două mari provocări din viața lui Charlie. Scopul lui a fost mereu să le arate copiilor că orice obstacol, oricât de greu de trecut ar părea, poate fi depășit dacă muncești pentru asta și îți investești toată energia. A încurajat perseverența

și hotărârea... De fapt, vechea etică a muncitorului american. Nu promova iresponsabilitatea și nesăbuința. Iar dacă ne uităm puțin la unii dintre eroii copiilor din subcultura de astăzi, chiar cred că Charlie a avut o influență pozitivă asupra lor. Vreau să fie ținut minte pentru asta și nu pentru...

– Accident.

Acel unic cuvânt rostit în șoaptă atârna greu în aerul dintre ei, tensionând și mai mult atmosfera.

Kirsten lăsă capul în pământ, până când bărbia aproape că i se atinse de piept.

– Da.

Rylan se apropie și mai mult de cutia de lemn și aruncă un buștean pe foc. După ce așeză paravanul la loc, se șterse pe mâini de praf și reveni lângă canapea. De data aceasta, se propti cu spatele de ea, cu umărul lângă genunchiul lui Kirsten.

– Ceva care să continue legenda lui Demon... începu el, dar apoi adăugă: Apropo, săptămâna trecută am avut o dispută cu colegii de platou legată de comentatorul sportiv care i-a pus porecla asta.

Kirsten izbucni în râs.

– După ce a devenit faimos, mulți au fost cei care au pretins că ar fi fost meritul lor. Dar adevărul este că nimeni nu știe sigur. Povestea spune că l-a văzut cineva zburând și a zis că își pilota avionul la fel ca un demon care zbura din iad.

– Iar o persoană destul de inteligentă l-a adăugat numelui vostru de familie și, iată, s-a născut un joc de cuvinte!

Ea încuviință din cap.

– Bine... Unde rămăsesem? A, da! Care e motivul pentru care te-ai apucat să scrii cartea asta?

– Ți-am spus deja.

– Mi-ai zis de ce ai făcut-o pentru el. Ca să-i păstrezi eroismul intact şi pentru posteritate. Dar de ai făcut-o pentru tine? Sau, mai bine zis, de ce *ţi-ai* făcut asta?

Lui Rylan îi părea rău că trebuia să o pună să treacă prin asta. Dacă ar fi crezut că putea ajunge altfel la inima personajului său, Demon Rumm – prin articole, prin fotografii şi prin filmuleţe –, ar fi cruţat-o pe văduva lui de acest interogatoriu. Dar intuiţia lui, care se dovedise, de nenumărate ori de-a lungul anilor, a fi blestemul producătorilor, al scenariştilor şi al regizorilor, îi spunea foarte ferm că ea era cheia din spatele zâmbetului tipic american al lui Demon Rumm. Aşa că, dacă trebuia să o interogheze până când o durea sufletul, avea să facă întocmai. Fusese chiar mai dur în alte cazuri când făcea cercetări pentru un rol.

Când interpretase un hoinar vagabond din perioada marelui boom economic american, trăise la fel timp de mai multe săptămâni la rând, ducându-şi traiul de pe o zi pe alta şi făcându-şi veacul prin trenuri şi gări. Când interpretase un star de fotbal american, se dusese să se antreneze cu echipa L.A. Rams şi nu se scutise de nici una dintre pedepsele fizice la care se supunea un sportiv profesionist. Când jucase rolul unui evreu polonez din lagărele de concentrare naziste, se răsese în cap şi trăise mai multe săptămâni fără mâncare solidă.

Pentru că era genul acela de actor care făcea totul şi orice era necesar ca să se pună la propriu în pielea personajului pe care îl interpreta. Iar acum încerca să intre în pielea lui Demon Rumm prin intermediul văduvei lui. Şi se părea că personajul avea... o piele foarte groasă. Aşa că avea să fie extrem de neplăcut pentru amândoi.

– A trebuit să îngrop tot ce s-a întâmplat, zise Kirsten ca răspuns la întrebarea lui.

Rylan întoarse uşor capul şi se uită în sus la ea.

Privea în gol spre flăcări în timp ce vorbea.

– După accident, a trebuit să mă ocup de foarte multe lucruri. De multe detalii care trebuiau rezolvate. Investigația legată de accident pe care a făcut-o The National Transportation Safety Board, înmormântarea, zise ea cutremurându-se. Totul a fost un mare circ. Presa era peste tot. Fani care jeleau, se înghesuiau să se apropie de sicriu...

Kirsten își acoperi fața cu mâinile. Cu mâinile acelea mici și fragile, cu vinișoare vizibile, degete subțiri și unghii cu o manichiură perfectă. Suferința ei vădită îl afecta profund. Îl durea tot corpul de dorința de a o atinge, de a face orice gest cât de mic prin care să-și exprime scuzele pentru că trebuia să-i smulgă acele cuvinte.

Dar ce putea să facă? Să o strângă în brațe așa cum și-ar fi dorit? Nu. Era posibil ca ea să interpreteze asta ca un sentiment de milă și știa foarte bine că era prea mândră și prea independentă ca să-și dorească mila cuiva. Să-i cuprindă în palme chipul incredibil de trist și să-i acopere ochii cu sărutări ieșea, de asemenea, din discuție. Pentru că nu s-ar fi putut opri la mici sărutări de alinare. Dacă îi atingea vreodată buzele cu ale lui, ar fi sărutat-o în adevăratul sens al cuvântului.

Se mulțumi, în cele din urmă, să-și alunece mâna sub fusta ei ca să-i strângă genunchiul, încurajator. Simți un scurt gest reflex, o încordare scurtă a mușchilor ei, dar în cele din urmă permise mâinii lui să se odihnească pe piciorul ei neted.

Ea lăsă mâinile în poală. Avea genele ude, dar nu mai plângea.

– M-am simțit dintr-odată ruptă de tot. Smulsă din toată viața pe care o știam. Am făcut tot ce trebuia, dar nu am fost complet prezentă. Înțelegi ce vreau să spun?

În loc de răspuns, el o strânse un pic mai tare de genunchi. Pielea ei era la fel de moale precum satinul.

Şi fu nevoit să-şi adune toată stăpânirea de sine de care era capabil ca să-şi ţină degetele nemişcate şi să nu o mângâie.

– Toată America a jelit public pierderea lui, dar eu nu am putut s-o fac, zise ea. Nu mi-a plăcut statutul nostru de persoane publice, dar nu l-am detestat niciodată la fel de mult ca după moartea lui Charlie. Nici măcar nu puteam să jelesc moartea soţului meu fără să se dea un reportaj despre mine la ştirile de la ora 23.

– Pentru tine, scrierea acestei cărţi a fost o modalitate personală de a jeli... de a-l îngropa. De a te elibera.

Ea murmură în semn de aprobare.

– După ce o să fie publicată şi o să aibă loc premiera filmului, vreau să termin odată cu toate astea. Vreau să duc o viaţă privată şi să fiu doar eu şi atât. Nu o să uit niciodată cum m-am simţit când am fost doamna Charles Rumm. Şi nici nu vreau să uit. Dar mi-aş dori ca toată lumea să uite.

Tăcerea care urmă fu spulberată numai de lemnele care trosneau în şemineu şi apoi de o întrebare a lui Alice, care răsună din pragul uşii:

– Kirsten? Vrei să servesc cafeaua?

Ea se uită în jos la Rylan. El clătină din cap.

– Nu, mulţumesc, îi răspunse ea menajerei. Du-te şi culcă-te, Alice! Ne vedem dimineaţă.

Alice le ură noapte bună, după care ieşi pe uşa principală. Rylan aflase mai devreme că locuinţa femeii era separată de casa principală de o cărăruie de pietriş, împrejmuită cu gard viu. După plecarea ei, el se întrebă dacă Alice îi observase mâna odihnindu-se pe genunchiul lui Kirsten, care era parţial acoperită de fusta ei.

Poate că se întreba şi Kirsten acelaşi lucru, pentru că îşi schimbă poziţia picioarelor şi se îndreptă de spate în canapea. Era ca şi cum liniile de demarcaţie de pe teren se şterseseră, iar acum trebuia să le traseze din nou,

ca să nu existe nici un semn de întrebare cu privire la limitele terenului fiecăruia dintre ei.

– Eşti sigur că nu vrei nimic? îl întrebă ea politicoasă, ca să mascheze acel moment stânjenitor. Ceva de băut? Un desert?

– Nu, mulţumesc. Cum era Rumm la întâlniri?

Ea avu nevoie de un moment ca să asimileze cele două propoziţii total diferite.

– La întâlniri?

– Da. Era politicos, timid, afectuos, agresiv, extravagant sau zgârcit ori altfel? Povesteşte-mi despre seara în care v-aţi cunoscut.

– Sunt sigură că ai citit deja partea aia din cartea mea.

– Am citit-o, da. Dar aş vrea mai multe detalii decât ai prezentat tu acolo. Care a fost primul lucru pe care ţi l-a zis?

– În nici un caz.

– Te rog, Kirsten. Am nevoie să...

– Tocmai ţi-am spus! Acesta e primul lucru pe care mi l-a zis: „În nici un caz".

– Aha! Aşadar, înseamnă că tu ai fost prima care a intrat în vorbă cu el. Rylan îşi propti cotul pe marginea canapelei, îşi odihni obrazul în palmă şi se uită în sus la ea cu un rânjet care vrăjise deja jumătate din populaţia lumii. Spune-mi mai multe...

Ea trase adânc aer în piept.

– Tocmai îmi luasem diploma de masterat. Mă simţeam destul de îngâmfată şi superioară.

– Văd că în privinţa asta nu s-a schimbat nimic.

Ea se încruntă, dar Rylan fu uşurat să vadă că gura ei zvâcni scurt, parcă vrând să zâmbească.

– Majoritatea bărbaţilor cu care am ieşit erau academicieni. Într-o seară, o prietenă m-a invitat să ies cu ea într-un club. Ştiam că localul era frecventat în cea mai mare parte de poliţişti şi militari, iar la început

nu am vrut să merg. Dar ea cunoscuse un pilot militar, el urma să fie acolo în noaptea aceea şi îşi dorea să se vadă cu el. Eu nu aveam nimic mai bun de făcut, aşa că...

– Aşa că te-ai dus, adăugă Rylan, terminându-i ideea. Îşi întinse mâinile în faţă, cu palmele întoarse înspre exterior şi cu vârfurile degetelor mari lipite, ca şi când ar fi înrămat mintal o fotografie. Parcă te şi văd acolo. O domnişoară mică şi frumoasă, care se simţea stingheră într-un local plin de marinari beţivi, grosolani şi...

– ... şi, după ce m-a lăsat baltă prietena mea ca să danseze cu pilotul ei, am stat singură la masă, încercând să nu ies în evidenţă cu nimic. Apoi am observat un tip în celălalt capăt al clubului.

Lui Kirsten îi apăru un zâmbet pe faţă. Un zâmbet sincer, natural şi incredibil de frumos. Brusc, Rylan simţi cum i se strânge stomacul din cauza unui fior de gelozie faţă de Charlie Rumm.

Ea continuă:

– Era înalt, blond, chipeş, cu umeri laţi şi avea un zâmbet incredibil de arogant, care parcă spunea: „Muriţi de ciudă, fetelor!"

– Şi ţie nu-ţi plăcea deloc genul acela de bărbat, zise Rylan intuitiv.

– Absolut deloc! răspunse ea cu înflăcărare. Dar el şi-a croit drum prin mulţime spre masa mea, a venit şi s-a aşezat.

– Cum?

– Cum?

– Cum s-a aşezat? S-a strecurat pe scaun? S-a aruncat pe el? Sau cum?

– De fapt, a tras scaunul şi l-a întors, după care l-a încălecat şi şi-a împreunat mâinile pe spătar.

– Bine, mulţumesc că mi-ai spus. Scuze că te-am întrerupt! Continuă, te rog!

– Ei bine, după aceea nu a zis nimic. A stat acolo aşa, cu zâmbetul acela arogant al lui, holbându-se la mine. Atunci eu i-am zis: „Încetează să te mai holbezi aşa la mine!", iar el a spus...

– „În nici un caz", adăugă Rylan şi râseră amândoi. Şi apoi ce s-a întâmplat? Ţi-a cumpărat ceva de băut?

– S-a oferit, da, dar l-am refuzat.

– Câtă cruzime din partea ta!

Kirsten tresări, ca şi când ar fi fost împuşcată, şi zâmbetul ei nostalgic fu înlocuit de o expresie de uimire.

– Aproape exact asta a zis şi Charlie! Şi-a lipit mâinile de piept, ca Romeo, şi a spus: „Mă răneşti, frumoasa mea domniţă!"

Rylan rânji.

– Poate că am început să-l cunosc mai bine decât credeam. Continuă! Şi apoi ce s-a întâmplat?

– Maimuţărelile lui m-au făcut să râd.

– A făcut asta ca să spargă gheaţa...

– Da. Iar în acel moment de slăbiciune, am fost de acord să-mi cumpere un pahar de vin alb.

– Vin alb zici? întrebă Rylan amuzat. Şi purtai ochelarii în timp ce sorbeai afectată din vinul tău alb, în mijlocul băutorilor de bere şi de whisky?

Simţind că deja era mai relaxată în prezenţa lui, el se întinse pe spate pe canapea, odihnindu-şi capul în palme. Se descălţă de pantofi, împingându-i cu degetele de la picioare. Când stomacul lui întins formă un fel de gol, îşi dădu seama că îi era foame. În plus, era puţin excitat. Se întrebă dacă ea era conştientă de umflătura din spatele şliţului pantalonilor lui. Probabil că nu. Aceea fusese starea lui naturală de când pusese piciorul în casa ei... O stare de semiexcitaţie, care încă nu ajunsese la cote incomode. Dacă se uitase puţin la el,

probabil presupusese că era bine dotat. Gândul acela îl făcu să zâmbească.

Ca să justifice cumva zâmbetul acela obraznic, o întrebă:

– Şi ce subiect de discuţie comun aţi găsit tu şi Rumm?

– Am vorbit cel mai mult despre el. Oh, da, mi-a pus şi el întrebări politicoase şi a fost chiar impresionat când i-am zis că tocmai îmi luasem diploma de masterat în engleză. Dar el voia să discute despre avioane şi zbor mai mult decât despre orice altceva. Aşa era mereu.

– Simt cumva o urmă de resentiment?

– Desigur că nu!

Reacţia ei înflăcărată făcu ca una din sprâncenele lui să se arcuiască.

– Vreau să spun că zborul era viaţa lui Charlie, zise ea pe un ton defensiv. Se născuse pentru asta. Pentru el, a nu zbura era echivalent cu a nu respira. Şi am înţeles asta de la bun început. Din prima noapte.

Rylan se gândi că omul poreclit Demon Rumm îşi câştigase pe bună dreptate acel apelativ. Fusese de-a dreptul fanatic când venea vorba de avioane şi de zbor. Pe de altă parte, era ceva natural în cazul oamenilor ca el. Dar ca o persoană să trăiască alături de un fanatic cu siguranţă nu avea cum să fie uşor sau plăcut. Oare partenerul în cauză nu ajungea să fie gelos pe fanatismul celuilalt? Asta era ceea ce încerca Kirsten Rumm cu atâta disperare să ascundă? Că fusese geloasă pe obsesia lui Rumm pentru zborurile acrobatice?

Rylan o studie o clipă, cântărind ideea de a aduce în discuţie încă un subiect sensibil. Dar hotărî apoi că nici o amânare nu i-ar fi uşurat în vreun fel misiunea de a afla ce gândea.

– Conform scenariului, Rumm ţi-a spus că regreta sfârşitul războiului din Vietnam.

– Aşa e, mărturisi ea în şoaptă. Era un pilot militar de vânătoare care nu avea un război în care să lupte. De fapt, chiar cred că s-a simţit frustrat când luptele noastre din Golful Persic s-au încheiat paşnic. Asta nu înseamnă că şi-ar fi dorit să ucidă oameni. Ci doar simţea că era predestinat să zboare pe avioane de mare viteză. Tocmai de aceea nu a prelungit timpul petrecut în Marina Militară şi nici pe cel ca pilot civil pe linii comerciale, cum au făcut majoritatea prietenilor lui după ce s-au retras.

Aceasta era o faţetă a caracterului omului pe care Rylan şi-ar fi dorit să o mai exploreze, dar încă nu îndrăznea să o facă.

– Cred că ne-a luat un pic valul cu povestea lui, zise el. Hai să ne întoarcem la noaptea în care v-aţi cunoscut. Ţi-a făcut avansuri?

– Normal.

– Bun. L-aş fi crezut nebun dacă îmi spuneai că nu. Şi care a fost replica?

– Care crezi că a fost?

Îl provoca intenţionat. Cât de bine *îşi cunoştea*, de fapt, personajul? Se încruntă gânditor şi înclină uşor capul într-o parte.

– Vrei să te culci cu mine?

Ea icni scurt şi i se tăie respiraţia.

– Nu.

– Asta îmi spui mie acum sau asta i-ai spus lui atunci?

Se lăsă liniştea pentru o vreme, iar singurul sunet care se auzea era trosnetul lemnelor în foc.

– Nu mă întrebai pentru tine, zise ea în cele din urmă. Întrebai din punctul lui de vedere, nu-i aşa?

El afişă un rânjet strâmb, mulţumit să vadă că era tulburată.

Fără să-i replice, ea continuă:

– Mi-a zis că nu par genul de femeie care să aibă aventuri de o noapte, şi l-am asigurat că nu eram.

Rylan oferi următoarea replică:

– „Foarte bine. Pentru că aveam în minte ceva permanent."

– Pe asta o ştii din scenariu.

El încuviinţă din cap.

– Era foarte abil. Seducţia abordată prin prisma unui angajament pe termen lung.

– Poate. Dar, indiferent ce a fost, cu siguranţă cu mine i-a mers.

– Adică te-a cucerit pe loc?

– M-a făcut să mă simt ameţită şi fără suflare. După ce stătusem aşa de mult în preajma genului de bărbaţi din campus, care purtau flanele învechite, aveau accente pretenţioase şi fumau pipă, Charlie a fost ca o gură de aer proaspăt cu geaca lui de piele golănească, cu accentul lui de sudist pronunţat şi cu zâmbetul lui fermecător. Ochii ei albaştri străluceau în timp ce vorbea şi ţinea buzele uşor întredeschise, umezindu-le destul de des. Iar printre ele răsuflă lung, plină de emoţie când zise: Era palpitant şi numai să mă aflu în preajma lui.

– Îmi imaginez, afirmă el sec.

Gelozia era o emoţie foarte nouă pentru el. Fusese complet luat prin surprindere. Monstrul verde odios al geloziei îşi înfigea foarte adânc colţii în sufletul lui. Gelozia i se revărsa prin vene ca o otravă, accelerându-i bătăile inimii.

Îşi putea închipui efervescenţa pe care o simţise înlăuntrul ei în momentele acelea, pentru că era sinonimă cu ceea ce simţea el – conştientizarea aceea sexuală care făcea un om să simtă fiori pe piele. Cunoaşterea aceea nerostită că se întâmpla ceva bun şi frumos şi că, dacă i se dădea suficientă libertate, s-ar fi putut transforma în ceva minunat. Treaba asta făcea ravagii prin zonele

erogene ale unui om şi juca ruletă rusească cu raţiunea. Era un iad desăvârşit şi, în acelaşi timp, curat paradis. Poeţii şi scriitori, oricât ar fi încercat, nu ar fi putut niciodată forma din condei cuvinte care să poată descrie strângerea inimii în piept şi presiunea aceea delicioasă din vintre sau clocotul spumos al sângelui prin vene.

În clipa aceea, Rylan se întreba dacă tot ceea ce trăia Kirsten atât de intens prin intermediul amintirilor ei despre alt bărbat era legat într-adevăr de Demon Rumm. Chiar avea legătură cu el? Demon Rumm era responsabil pentru tulburarea aceea din ochii ei azurii? Sau Rylan North?

Se părea că ochii lui erau la fel de înfierbântaţi precum sângele. Şi probabil că privirea lui intensă o speriase, pentru că sări ca arsă şi puse picioarele pe podea.

- Se face târziu şi am cinci pagini de rescris mâine.

Cu o singură mişcare uşoară, se ridică şi el, se întoarse spre ea şi îi cuprinse umerii cu mâinile.

- Nu e aşa de târziu. Şi încă nu am terminat.

- Ei bine, eu am terminat.

Încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar el nu vru să îi dea drumul. Nu o rănea... Ba, din contră, cuvintele lui exercitau mai mult forţă decât mâinile. Ar fi putut s-o convingă să mai rămână chiar şi fără să o atingă.

- Te-a invitat la dans, nu-i aşa?

- Da.

- Pe ce melodie aţi dansat?

- Nu mai ţin minte.

- Pe naiba nu mai ştii! În rest, îţi aminteşti fiecare detaliu. Pe ce melodie aţi dansat?

- Ce mai contează?

- Exact. Ce mai contează?

Resemnată, ea îi răspunse în cele din urmă:

– Se mai împrăştiase lumea şi deja se puneau numai melodii lente la tonomat. Neil Diamond, Beatles din ultimele discuri, Carpenters...

– Ai genul ăsta de muzică?

El îi dădu drumul şi se duse spre peretele care avea încorporat un sistem audio. Începu să scotocească printre rafturile de lemn pe care se aflau CD-uri.

– Nu, nu am aşa ceva, zise ea. Sau nu cred... Nu sunt sigură.

– Bine, atunci o să improvizăm. Chicago sau REO Speedwagon? *Careless Whisper* de Wham? Ce preferi?

– Dar e o nebunie! Doar nu vrei să dansăm, nu-i aşa?

– Ba ar fi o idee genială. E în scenariu. Am nevoie să fac cercetări asupra acestui subiect. Alese albumul *Chicago* şi se duse spre maşinăria sofisticată. Într-o clipită, muzica umplu încăperea, venind din boxele ascunse. Ajustă volumul după bunul plac şi apoi se întoarse la ea. Cum te ţinea?

– Nu e nevoie să faci asta, Rylan!

Era prima dată când i se adresa pe nume. Îl rostise cu exasperare... Dar el ar fi acceptat să-l audă oricum. Zâmbi şi îşi alunecă braţul drept în jurul taliei ei.

– Am nevoie să fac asta.

– De ce? întrebă ea, opunând rezistenţă când încercă să o tragă mai aproape în îmbrăţişarea lui.

– Pentru că încă nu am filmat scena asta. Şi vreau să iasă bine.

– Parcă aş fi o moară stricată, dar... *Citeşte-mi cartea!*

– Am citit-o deja. Pe scurt, acolo scrie că aţi dansat şi că a fost foarte romantic. Nu înseamnă prea mult pentru un actor.

– Asta e treaba regizorului, să interpreteze scenele şi să le integreze în film.

– El o să pregătească scena, Kirsten, dar eu sunt cel care o să-i dea viaţă. Până când ajungem la finalul ei, fiecare bărbat din cinematograf ar trebui să-şi dorească

să fie în locul meu, şi fiecare femeie să fie în locul tău. Acum, concentrează-te!

Ordinul acela era atât pentru ea, cât şi pentru el. Odată cu contactul trupurilor, izbucnise în el o dorinţă puternică, iar singurul lucru la care se putea gândi era, de fapt, că îşi dorea să fie în ea. În clipa aceea, instinctul îi spuse că avea să se întâmple. Iar dacă va muri încercând, tot avea să o cunoască în sens carnal pe acea femeie misterioasă.

– Sunt Rumm şi tocmai am cunoscut o femeie incredibil de atrăgătoare, după care mi s-au aprins călcâiele instantaneu. Ce fac acum? Cum mă comport în situaţia asta? întrebă el şi o lipi tare de trupul lui. Cum te-a ţinut în braţe Rumm atunci când aţi dansat? Te-a ţinut aşa?

O ţinea în poziţia tradiţională de vals, însă mult mai aproape decât ar fi considerat cuviincios profesorii de dansuri de societate, chiar şi pentru executarea paşilor complicaţi.

– Da, la început da.

Rylan începu să o conducă în paşi de dans, mişcându-se amândoi pe melodia *Inspiration*. Dansul lor era mai degrabă un legănat ritmic, într-o frecare a trupurilor încărcate de electricitate şi într-un flirt al masculinului cu femininul. Era un fel de preludiu pe verticală.

– A fost timid la început? Te-a ţinut aşa de aproape?

– Da.

– Da la prima sau de la a doua întrebare?

– La a doua. Charlie nu a fost niciodată timid.

– Şi-a lipit obrazul de creştetul tău?

Când ea încuviinţă din cap pe muţeşte, Rylan îşi lipi maxilarul de tâmpla ei.

– Aşa?

– Da, doar că...

– Doar că?

– Doar că era cu câțiva centimetri mai înalt. A trebuit să se aplece un pic mai mult.

– Ei bine, nu am de gând să dansez pe vârfuri, așa că va trebui să ne descurcăm. În plus, șopti el, îmi place modul în care ne potrivim.

Corpurile lor chiar se potriveau incredibil de bine. Se uneau perfect. Ca și când fuseseră plămădite să se potrivească la perfecție, cu masculinitatea lui cuibărită la fix în moliciunea ei feminină. Nu se putu abține să nu o înghiontească ușor. Materialul rochiei ei era subțire și maleabil, simțindu-se de parcă nu i-ar fi separat nimic, cu excepția blugilor lui. Abia dacă mai putea auzi muzica din pricina inimii care îi bubuia în piept, aproape asurzindu-l.

– Mai este ceva ce ar trebui să știu? o întrebă el, suflând ușor spre șuvița de păr care îi stătea răsucită la baza gâtului.

– Era mai musculos decât tine. Îmi amintesc că m-am simțit în siguranță în clipa în care și-a așezat brațele...

Kirsten se opri, iar Rylan ridică ușor capul și se uită în jos la ea.

– Unde?

– În jurul taliei, răspunse ea cu glas răgușit.

El își împreună mâinile pe spatele ei, apoi o trase mai aproape și, cumva, mai sus. Corpul lui se cuibări și mai adânc în alcovul dintre coapsele ei.

– Așa?

Ea încuviință din cap. Se lăsă apoi ușor pe spate și se uită în sus la el, ca și când ar fi încercat să îi distingă foarte clar chipul de cel al lui Charlie Rumm.

– Avea părul mai deschis la culoare decât tine. Și mai ondulat. Textura era alta.

– Textura? întrebă Rylan foarte apăsat. I-ai atins părul în noaptea aia?

Ea clătină din cap. Ochii ei erau dintr-odată încărcați de contradicții și de uimire.

– Mă bulversezi. Nu mai țin minte, zise ea și lăsă capul să-i cadă pe pieptul lui.

Brațele îi atârnau moi în jurul corpului lui Rylan.

– Kirsten, așa țineai brațele atunci când ai dansat cu Charlie?

Ea își frecă dezaprobator fruntea de capul pieptul lui.

– Unde și cum le țineai? o întrebă el cu blândețe.

Ea ridică brațele ca prin vis și le încolăci în jurul gâtului său. Avea sâni mici. Iar poziția aceea îl făcea să-i simtă sfârcurile și mai proeminente.

Rylan inspiră adânc.

– Acesta e momentul în care i-ai atins părul?

– Cred că da... Cred că mi-am trecut degetele prin părul lui...

Ea își transformă cuvintele în gesturi, iar Rylan abia dacă se putu abține să nu geamă când degetele ei alunecară prin părul lui, mai sus de gulerul tricoului.

– Și al meu cum e, în comparație cu al lui?

Adevărul era că nu-i păsa. Tot ce își dorea era să-i simtă atingerea.

– Al tău e mai moale. Mai neted. Mai lung. Nu e deloc aspru. Și nici la fel de ondulat.

El își atinse ușor buzele de colțul exterior al sprâncenei ei și mâinile lui se lipiră de spatele ei gol.

– Purtai o rochie cu spatele gol în seara aia?

– Nu. Era toamnă. Purtam un pulover.

Avea cea mai fină și mai mătăsoasă piele pe care o simțise vreodată.

– Și purtai sutien?

– Da.

– Atunci mă consider binecuvântat.

Mârâi încet și își frecă ușor pieptul de sânii ei. Când sfârcurile i se întăriră în muguri tari, înjură în șoaptă.

– Ştiai că s-a excitat? zise el, atingându-şi uşor partea de jos a corpului de a ei.

– Da, şopti ea.

– Cât timp aţi dansat, Kirsten? Ore... sper?!

Dacă dansaseră atât de mult, Dumnezeu îi era martor că Rumm, fără îndoială, fusese mai stăpân pe sine decât el.

– Nu. Doar vreo două melodii. Apoi a venit prietena mea şi a zis că pleacă împreună cu pilotul ei.

Lăsă braţele să-i cadă din jurul gâtului lui Rylan şi se împinse din îmbrăţişarea lui. Ca să nu dea dovadă că avea manierele unui barbar, el nu avu de ales şi îi dădu drumul. Ea se duse la combina audio. Când opri muzica, se creă o tăcere apăsătoare.

– Apoi Charlie s-a oferit, galant, să mă conducă acasă.

– Galanteria nu a fost singura lui motivaţie, murmură Rylan cu glasul răguşit.

Ea se întoarse spre el furioasă.

– A fost un gentleman exemplar. Nu a încercat nimic!

– Sunt sigur că a fost un gentleman, zise el, făcând suficienţi paşi încât să reducă destul de mult distanţa dintre ei. Dar, de asemenea, sunt sigur că era al naibii de excitat şi că îşi dorea teribil de tare să se culce cu tine...

– De unde...?

Dar nu îşi termină întrebarea. Îi văzu ochii alunecând în jos pe trupul lui şi observă expresia uimită care apăru pe chipul ei în clipa în care i se confirmă suspiciunea.

– Exact, Kirsten! Ar fi mai bine să nu întrebi, zise el încet. Charlie te-a sărutat de noapte bună?

– E şi asta în scenariul filmului?

– Este un sărut obligatoriu în scenariu. Doar scopul nostru este să vindem bilete. Aşadar, spune-mi, Rumm chiar te-a sărutat în noaptea aia sau nu?

Ea încuviinţă din cap şi începu să se îndepărteze de el.

– Şi ce fel de sărut a fost?

– Tu eşti expert în săruturile de pe ecran. Sunt sigură că, oricum ai alege să realizezi acel prim sărut, o să mulţumească publicul.

– Da, de asta sunt sigur şi eu, zise el aprobator. Vreau să aflu numai pentru a-mi satisface curiozitatea. Rumm a fost ezitant? I-a fost teamă să nu te jignească? Ori şi-a dorit atât de tare sărutul acela, încât nu l-a interesat dacă te ofensa sau nu?

Judecata sănătoasă îi dădea clar de înţeles că, în acea clipă, cocheta cu un dezastru de proporţii. Nici unul din ei nu era suficient de stabil emoţional ca să gestioneze ceea ce urma să se întâmple. Cu toate acestea, el nu se putu abţine. Simţea că nu avea de ales – ori o săruta, ori murea.

Şi avea multe lucruri pentru care să trăiască.

– Sărutul lui a fost dulce, cast şi plăcut? Sau a fost apăsat, flămând şi carnal? A semănat vreun pic cu ăsta?

O prinse imediat de ceafă şi o trase spre el. Şi, înainte ca ea să aibă timp să îşi revină din şoc, erau deja cu gurile lipite.

Orice asemănare se oprea acolo dacă primul sărut pe care îl primise de la Charlie fusese cumva stângaci sau neîndemânatic. Dacă tânărul pilot de vânătoare îşi lovise nasul de al ei, îşi ceruse scuze şi apoi mai încercase o dată prudent, primul lor sărut nu se asemăna câtuşi de puţin cu cel pe care i-l oferea acum Rylan.

El aplecă instinctiv capul în direcţia opusă faţă de ea, unindu-şi buzele de ale ei posesiv şi apăsat. Dacă Charlie îi oferise mai multe sărutări uscate, cu gura închisă şi cu buzele lipite, înainte de a-şi face suficient curaj ca să-şi folosească limba, fără îndoială, Kirsten era foarte surprinsă de lipsa de delicateţe a lui Rylan. Limba lui

zbură în gura ei dintr-o singură împingere scurtă și apăsată. Și o mângâia pe a ei cu mișcări lascive, obraznice și iscusite.

Și Rylan înțelese în clipa aceasta că pentru tot restul zilelor sale nu va uita niciodată această primă dată când îi gusta gura. Și Doamne, Dumnezeule! Cât era de dulce! Gura ei se deschise pentru el ca o floare și buzele ei se închiseră în jurul limbii lui intruzive, cuprinzând-o eficient.

Se aventură și mai adânc, temându-se să nu meargă prea departe, dar, în același timp, dorindu-și mai mult. Apoi și mai mult. Iar ea îi răspunse. Mâinile ei zburară spre betelia blugilor lui și apoi brațele i se strânseră în jurul taliei lui. Trupul ei se arcui instinctiv spre al lui. El își răsuci ușor șoldurile în față, până când ea depărtă coapsele și își putu cuibări mădularul între ele. Reacționând numai din instinct, începu să se împingă ușor în moliciunea aceea incredibilă cu mișcări ritmice.

În cele din urmă, mintea lui încețoșată de pasiune înțelese faptul că mișcările ei frenetice nu erau un abandon în mrejele pasiunii și o dorință de apropiere, ci o încercare de a scăpa. O eliberă atât de brusc, încât se clătinară amândoi pe picioare. Rămaseră o clipă holbându-se unul la altul, cu buzele umede și umflate de la forța sărutului și respirând greu și sacadat.

Erau o mie de lucruri pe care ar fi vrut să i le spună. Dar ea nu-i dădu ocazia să facă asta. Se răsuci violent pe călcâie și fugi din cameră. Se întinse după ea, încercând să o prindă, dar mâinile lui nu găsiră altceva decât aer.

– Kirsten!

Fugi după ea, dar știa deja că situația era fără speranță. Și, chiar și dacă ar fi prins-o, ce i-ar fi putut spune? Că îi părea rău? Pentru că nu îi părea deloc rău.

Dacă i s-ar fi dat ocazia, ar fi sărutat-o din nou... Şi la fel de pasional.

Blestemându-se în gând atât pe sine, cât şi impulsivitatea de care dăduse dovadă şi situaţia în care se regăseau, o privi retrăgându-se în siguranţa dormitorului pe care îl împărţise cu soţul ei până în ziua în care acesta murise în accidentul acela aviatic.

capitolul 4

Rylan era deja treaz de câteva ore bune când îşi făcu ea apariţia în birou.

Bând a treia cană de cafea pentru a alunga durerea de cap cauzată de lipsa de somn, Rylan stătea întins pe una dintre canapelele mici. Avea sub cap o grămadă de perne şi tocmai citea un articol despre Demon Rumm într-o ediţie mai veche a revistei *People*. Avea picioarele goale şi le ţinea sprijinite de braţul canapelei. Şi, la fel, avea abdomenul dezgolit între tricoul său cu imprimeu şi blugii tăiaţi. Se îmbrăcase lejer. Pentru Kirsten Rumm oricum nu ar fi contat cu ce era îmbrăcat pentru că ea oricum nu-l plăcea. Pentru că ei nu îi plăceau bărbaţii.

Aceasta era concluzia la care ajunsese el noaptea trecută, după multe ore în care nu închisese un ochi. Reacţia pe care o avusese Kirsten la sărutul lui nu fusese strict aversiune. Se simţise şi teama. Se părea că femeia aceea dezvoltase o repulsie majoră faţă de bărbaţi şi faţă de sex. Altfel, de ce s-ar fi zbârlit ca un arici de fiecare dată când se apropia un bărbat de ea? Nici nu mai era de mirare că Rumm îşi dorise să moară. Bietul fraier avusese un cub de gheaţă ca tovarăşă de pat.

Când o auzi intrând în cameră, Rylan înclină spre piept revista îndoită şi o privi pe deasupra, privind-o ostil cum se îndreaptă spre biroul ei.

– Bună dimineaţa, zise ea, lăsându-şi cana de cafea pe birou şi aşezându-se pe scaun.

Îl ofensa neprietenos. Indiferent dacă era frigidă sau nu, o femeie tot putea să fie politicoasă.

– Să înţeleg că nu eşti tocmai o persoană matinală.

- Nu.

- Foarte bine. Nici eu.

El ridică din nou revista, cu o vădită lipsă de politeţe, şi începu să citească, tăind de la rădăcină orice şansă de a purta o conversaţie. Câteva minute mai târziu - timp în care nu reţinuse nici măcar un singur cuvânt din tot ce citise -, îi aruncă o privire peste marginea revistei.

Kirsten se uita pe fereastră. Se părea că nu ştia şi nici nu-i păsa că el era în viaţă. Mintea ei era la un milion de kilometri distanţă. Rylan profită de ocazie ca să-i studieze profilul. Avea trăsături fine, elegante şi pure, un gât lung şi graţios, care părea piedestalul perfect pentru capul ei mic.

Ea pufni scurt, se scărpină pe obraz, după care mâzgăli ceva pe marginea manuscrisului. Şi scoase uşor vârful limbii ca să-şi umezească buzele. Când o văzu, Rylan simţi un junghi puternic în măruntaie.

La naiba cu tot, încă o dorea!

Avea toate trăsăturile unei femei senzuale. Atunci, de unde firea aceea rece? Desigur, nu exista nici o femeie frigidă pe faţa pământului care să nu se topească atunci când era atinsă de bărbatul potrivit.

Sau poate că ea nu era frigidă. Poate că viaţa ei sexuală cu Rumm fusese atât de grozavă, încât el era în continuare singurul bărbat cu care putea concepe să fie. Chiar şi acum, după moartea lui. Dar, oricum ar fi stat lucrurile, Rylan cugetă că-şi datora sieşi să afle adevărul.

Afişă un rânjet viclean. Îi plăcuseră mereu provocările şi nu se dăduse niciodată în lături să le înfrunte.

Kirsten era atât de cufundată în munca ei, încât, atunci când el se apropie de birou, câteva ore mai târziu, se uită în sus la el cu o privire goală în spatele ochelarilor.

- Poftim? întrebă ea, după ce îşi îndreptă atenţia asupra lui. Ai zis ceva?

– Te-am întrebat dacă ți-e foame.

Ea se uită o clipă spre tava pe care o ținea în mâini – sau, mai bine spus, prin ea –, după care privi spre canapeaua pe care stătuse el mai devreme. Iar el îi răspunse la întrebare înainte ca ea să aibă timp să o rostească.

– Am terminat de citit articolul acela acum mai bine de o oră și m-am dus să ronțăi ceva. Tu nu ai ridicat nici o secundă ochii din foile tale.

Kirsten își scoase ochelarii și se frecă la ochi.

– Mda, m-am cufundat în astea, zise ea, indicând spre foile răsfirate ale manuscrisului.

– Ai ajuns la un pasaj interesant?

Fără să aștepte să-i dea permisiunea, așeză tava cu mâncare pe marginea biroului și o împinse spre ea, mutând de la locul lor un dicționar și un cilindru de alamă în care se aflau mai multe pixuri, stilouri și creioane.

– Aproape că am ajuns la ultimul capitol, îi răspunse ea absentă, în timp ce dădea lucrurile la o parte mecanic, ca să facă loc pentru mâncarea din tavă. Dintr-odată, deveni însă atentă pentru prima dată de când ieșise din transa ei de scriitoare. Ce e asta?

– Fructe. Brioșe cu afine. Alice le-a făcut. Și asta e...

– Știu ce e *aia*, Rylan, zise ea nervoasă. Întrebam ce caută pe biroul meu? Alice știe că, atunci când lucrez, abia dacă ronțăi câte ceva... Asta, dacă mănânc.

– Da, mi-a zis, spuse el, proptindu-și un șold pe birou și rupând o mână de boabe de struguri albi dintr-un ciorchine. Dar, dacă tot te-am întrerupt din lucru, ai putea măcar să mănânci ceva.

Kirsten se lăsă pe spate în scaun și se uită în sus la el cu scepticism. Înainte ca ea să aibă timp să spună ceva, el o întrebă:

– De ce ai trăit în umbră?

– În umbra a ce?

- A vieții lui Rumm. Mă interesa în mod deosebit articolul acela din *People*, pentru că este unul dintre puținele existente în care scrie ceva despre tine.

- Charlie a fost vedeta, nu eu. El era cel despre care voia să citească toată lumea. Își trase un picior sub ea pe scaun și își strânse palmele în jurul gleznei. Avea o postură dulce și supusă, dar atitudinea ei era defensivă.

-Nu-i plăcea să împartă lumina reflectoarelor? Nici măcar cu soția lui?

- Nu era deloc așa, mârâi ea, rupând agresiv câteva boabe de strugure din ciorchine, apoi jucându-se cu ele în loc să le mănânce. Între noi, nu exista nici un soi de competitivitate. *Eu* nu am vrut să împart cu el lumina reflectoarelor... Dar chiar și cu cei cu care a împărțit rampa a fost mereu generos în materie de publicitate. Întreabă alți piloți cascadori! Îți vor spune același lucru.

- Așadar, a fost alegerea ta să stai cât mai departe posibil de ochii publicului?

- Da.

- De ce? Erai geloasă pe admiratoarele care se înghesuiau mereu în jurul soțului tău?

- Nu fi absurd!

- Hm, mormăi el cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe chip. Am turnat o scenă din film în care cariera lui Rumm abia își lua zborul.

- Fără nici o aluzie, desigur.

El îi admiră inteligența. Faptul că îl tachina, oricât de puțin, era un semn mai mult decât bun. Poate că făcea progrese mai mari decât credea.

- După cum ziceam, continuă el, după acel spectacol aerian despre care vorbim, Miss.... Airhead, hai să îi zicem așa, pentru că nu îmi amintesc numele ei, se duce la el purtând doar un slip și un banner - care, desigur, era considerabil mai lat decât slipul ei - și îl sărută

direct pe gură. Apoi îi oferă acces nelimitat la corpul ei în cea mai apropiată cameră de hotel. Replicile ei sună cam așa: „O să-ți arăt eu accelerație și performanță de primă clasă, cum nici nu ai visat măcar vreodată, Demon!" Ăsta e adevăr sau ficțiune?

Kirsten bagă lingura în bolul cu iaurt și căpșune proaspete, amestecând energic, dar fără a mânca.

– E un pic din amândouă. Lucruri de genul acesta se întâmplau tot timpul.

Rylan o studia cu foarte mare atenție.

– Și nu te deranja?

– Cartea asta și filmul nu sunt despre mine. Sunt despre Charlie.

– Eviți să-mi răspunzi la întrebare, Kirsten.

– Ar trebui să fie primul indiciu că nu vreau să vorbesc despre asta.

– Ah, deci aceste incidente cu alte femei *chiar te deranjau.*

Ea sări din scaun și vorbi rar și apăsat, subliniind fiecare cuvânt:

– Erau niște neplăceri, domnule North. Deranjuri. Invazii ale intimității noastre!

– Ceea ce sunt și eu acum.

– Oh, Slavă Domnului! Te-ai prins, în sfârșit! exclamă ea, dându-și bretonul de pe frunte cu o mișcare frustrată. Nu mă mai freca atât la cap cu întrebări despre viața mea personală cu soțul meu! Nu are absolut nici o legătură cu Demon Rumm, pilotul de acrobații.

Kirsten ieși din spatele biroului, dar Rylan o urmă prin cameră.

– Te înșeli, îi replică el. Atunci când un bărbat locuiește cu o femeie, indiferent dacă o iubește sau o urăște, sau dacă îi este indiferentă, în mod cert are un fel de influență în viața lui.

O urmări pe diverse coridoare până când se opriră la uşa dormitorului ei. Şi odată ajunşi acolo, ea se întoarse ca să-l înfrunte.

– Bine, ai dreptate în privinţa asta. Mi-ar plăcea să cred că am avut o influenţă pozitivă în viaţa lui Charlie. Chiar m-a iubit cu adevărat. Şi chiar a avut nevoie de mine. Ba i-a şi *plăcut* de mine, ceea ce este o raritate în majoritatea căsniciilor din ziua de azi. Inspiră adânc, după care îşi continuă tirada: Dar, repet, nici cartea, nici filmul nu sunt despre relaţia sau despre căsnicia noastră, ci sunt despre cariera lui. Dacă vrei să discutăm despre acest aspect al vieţii lui, foarte bine. Dacă nu, îţi pierzi vremea, iar pe mine mă faci să-mi irosesc timpul cu prezenţa ta aici. Exact asta ţi-am spus şi săptămâna trecută în biroul lui Mel. Acum, te rog să mă scuzi!

Intră în camera ei şi închise uşa ferm. Cincisprezece minute mai târziu, după ce îşi schimbase pantalonii lungi cu unii scurţi, ieşi din dormitor şi îl găsi pe Rylan sprijinit de perete, aşteptând-o. Iar el reluă cu încăpăţânare discuţia de unde o lăsaseră.

– Vorbea cu tine despre munca lui? Despre zbor?

– Tot timpul.

– Ţi-a spus vreodată că i-a fost frică?

Întrebarea lui o luă într-adevăr prin surprindere, însă nu o supără, aşa cum s-ar fi aşteptat. Se oprise să cugete cu mare grijă asupra răspunsului pe care avea să i-l dea.

– *Frică* nu este termenul pe care l-a folosit. Ci precauţie. Era mereu extrem de precaut. Calcula întotdeauna fiecare acrobaţie, atât din punct de vedere aeronautic, cât şi matematic, înainte de a se urca în avion ca să-l încerce.

– Dar avea vreo superstiţie?

Ea zâmbi.

– Oh, da, era foarte superstiţios! Când ajunseră la una dintre uşile terasei, puse mâna pe clanţă şi întrebă:

Dar tu chiar nu ai altceva de făcut? Sau un loc unde trebuia să ajungi? Când ai următoarele filmări?

– Abia săptămâna viitoare. Acum se trag scenele în care nu apar eu.

– Şi nu ar trebui să studiezi scenariul?

– Îmi ştiu deja replicile.

Ea se uită la el enervată, dar Rylan îi răspunse cu un zâmbet.

–Unde mergem? întrebă el, urmând-o în timp ce ieşea pe uşă.

– *Eu* mă duc să fac o plimbare pe plajă.

– Sună grozav.

– De obicei, merg să mă plimb singură.

– Ei bine, uite că azi ai companie!

Fără să-i mai dea ocazia de a se contrazice cu el pe acel subiect, Rylan o prinse de braţ şi o ajută să coboare treptele abrupte.

– Nu am nevoie de ajutorul tău, zise ea pe un ton pus pe ceartă. Reuşesc să cobor scările astea singură şi într-o noapte fără lună.

– Vii pe plajă şi noaptea?

– Uneori.

– În timp ce toată lumea doarme? Tu de ce nu...?

– Ce anume? De ce nu dorm? Ajunseseră pe plajă, aşa că se grăbi să-şi retragă braţul din strânsoarea lui. Am probleme cu somnul.

Nu-i dădu amănunte legate de acel subiect, iar Rylan nu o presă. Învăţase că nu era niciodată o idee bună să o strângă cu uşa. Se plimbară pe plajă amândoi, desculţi. Mergeau pe mal, iar valurile se spărgeau în jurul gleznelor lor.

– Dă-mi voie să te întreb şi eu ceva, de dragul variaţiei, zise ea brusc, luându-l prin surprindere.

– Mda, bine, mi se pare corect.

– Ai intrat în cele mai mici detalii şi în privinţa celorlalte aspecte ale filmului? În scenele acea care nu au legătură cu viaţa personală a lui Charlie?

– Normal. Am petrecut ore întregi cu echipa de zbor, în special cu Sam. Bărbatul acela poate să bea mai multă bere fără să leşine decât oricare alt om pe care l-am cunoscut vreodată.

Kirsten zâmbi când el îl menţionă pe pilotul veteran, care fusese mecanicul şi prietenul lui Charlie de pe vremea când părăsise Marina Militară şi se autointitulase pilot de acrobaţii. Lui Sam i se interzisese să mai zboare din cauza vederii slabe, aşa că o făcuse indirect, prin intermediul lui Demon Rumm.

– Sunt sigură că Sam ţi-a povestit multe întâmplări nebuneşti, zise ea râzând.

– Nu ţi le-a povestit şi ţie în timp ce făceai cercetări pentru cartea ta?

– Oh, ba da... Versiunile cenzurate, desigur.

– Hm, probabil ai dreptate. Are un limbaj destul de obscen. Se opri o clipă, după care adăugă foarte serios: Te stimează foarte mult. Te-a ridicat în slăvi de-a dreptul.

Îşi putea da seama că o mulţumea lucrul acesta. Şi se gândi imediat că ea sigur nu fusese o piedică în calea fericirii lui Rumm. Altfel, prietenul lui cel mai bun nu ar mai fi plăcut-o şi nu ar fi respectat-o atât de mult. Implicit, asta excludea foarte clar posibilitatea frigidităţii ei. Deşi era drept că unui bărbat i-ar fi venit destul de greu să recunoască faţă de altul că soţia lui era frigidă. Aşadar, era sau nu era? La naiba! Treaba asta încă rămânea un mister.

– E bun actorul care îl interpretează pe Sam în film? întrebă ea, trezindu-l din cugetările lui.

– Da, e bun. Şi sigur e la fel de slobod la gură. Dar nu cred că el s-a axat vreun pic pe latura sentimentală a lui Sam.

– Sam e foarte arţăgos şi temperamental, dar este numai o faţadă. În realitate, are un suflet la fel de bun ca o madonă.

– Mda, nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama de asta, rosti Rylan, după care izbucni în râs, clătinând din cap. Cu siguranţă, nemernicul ăla bătrân mi-a ridiculizat al naibii de tare abilităţile de zbor.

– Ai învăţat să zbori pentru film?

– Ştiam deja să pilotez. Sam doar mi-a arătat rapid cascadoriile cele mai simple.

– Aşadar, este adevărat zvonul că deţii un avion?

– E, nu-i tocmai un 707 de primă mână, dacă la asta te referi. Nu se zvoneşte că ar trebui să semene cu cortul unui sultan? întrebă el, afişând un zâmbet ironic.

– Oh, da, orgii la 2000 de metri înălţime.

El se uită la ea cu tristeţe.

– Mda, putem să râdem pe tema asta acum, dar bârfele alea aproape au ruinat-o pe doamna prinsă la mijloc.

– Pe actriţă?

– Da. Se opri o clipă, luă o scoică de pe plajă şi o aruncă în apa strălucitoare cât de departe putu. Am ajuns în Londra în acelaşi timp ca să facem filmul. Ceea ce a omis însă presa să menţioneze a fost faptul că am venit cu două avioane diferite. Înainte de asta, o întâlnisem o singură dată, în biroul regizorului, cu numeroşi oameni de faţă.

Vântul îi ciufulea părul jucăuş, dar gura lui era strânsă într-o linie încordată şi se învolbura o furtună în ochii lui. Nu exista nimic vesel în postura lui corporală, nici în expresia de pe chipul său.

– Când au apărut toate mizeriile alea în ziare, s-a sugerat că eram drogaţi când am ajuns în Heathrow şi că aveam o aventură pasională. Iubitul ei de atunci i-a trimis un mesaj în care îi spunea că s-a încheiat totul între ei. Iar mama ei a sunat-o tocmai de dincolo de

Atlantic ca să o facă târfă. A fost aşa de supărată, că nu a putut lucra multe zile. Filmul acela era primul ei rol principal, iar regizorul se dovedise a fi un adevărat tiran. Era absolut înspăimântată de el şi, în opinia mea, mult prea indulgentă cu agentul şi cu omul ei de presă, care erau nişte escroci care alergau numai după bani. Inspiră adânc, apoi continuă: Era afurisit de inocentă. Din câte am înţeles, şi-a cam prăjit creierul. Are nevoie de pastile numai ca să se ridice din pat dimineaţa şi apoi de altele ca să poată dormi. Cocaina a contribuit semnificativ la paranoia ei. Din păcate, acum chiar e vrednică de tot ce a scris presa despre ea atunci. Nemernicii...

Stătea în bătaia vântului, fără să îi pese. Fără ca măcar să încerce, emoţia pe care o transmitea expresia de pe chipul lui era de-a dreptul hipnotizantă. Nu era de mirare că toate camerele de filmat îl tratau cu blândeţe, îl adorau şi iubeau expresia de pe chipul lui.

Realizând că dintr-odată căzuse într-o stare de contemplare nostalgică, Rylan întoarse capul şi o surprinse pe Kirsten uitându-se la el. Îi aruncă unul dintre zâmbetele ironice pentru care era faimos.

- Acesta e Hollywoodul...

O privi meditativ, observând felul în care vântul îi sufla hainele în jurul siluetei suple. Bluza ei ba se umfla la fel ca o pânză, ba i se lipea de formele ispititoare.

- Eşti destul de frumuşică, zise el. Te-ai gândit vreodată să devii vedetă de cinema?

Ea izbucni în râs, dar vântul înghiţi sunetul vocii ei, oferindu-i lui Rylan doar o imagine încântătoare a gurii ei zâmbitoare. A gurii pe care tânjea din nou chinuitor de mult să o sărute.

- Nicidecum! Nu am nici talentul, nici dorinţa, nici disciplina pentru asta.

– Nu ai disciplina necesară? Ei bine, eu nu aş spune asta gândindu-mă cum ai stat pe scaunul ăla al tău azi-dimineaţă ore întregi la o singură foaie.

– E ceva diferit.

– Cum aşa?

– E ceva personal. E doar între mine şi cuvintele scrise pe coala aia.

– E importantă pentru tine treaba asta, nu-i aşa? Să-ţi protejezi intimitatea.

– Foarte importantă.

Privirea lui o cercetă încă o dată din cap până în picioare. O observă ca într-un studiu clinic, aşa cum ar fi cercetat un mogul al filmului o starletă de cinema, în timp ce cugeta asupra încasărilor pe care i le-ar fi adus în box-office.

– Probabil e mai bine că nu ai încercat o carieră la Hollywood. E posibil să te fi dat peste cap.

Spera că ea avea să muşte momeala. Într-adevăr, o muşcă. Şi îl întrebă în ce sens ar fi putut să o dea peste cap.

– Spre exemplu, începu el, e posibil să ţi se fi cerut să-ţi laşi părul mai lung. Şi ar fi fost mare păcat din moment ce este perfect aşa cum e. Îi cuprinse capul în palme şi trasă curba craniului ei, împreună cu linia tunsorii, trăgând încet şi jucăuş de şuviţele drepte, filate care îi atârnau în faţa urechilor. Cuprinzându-i apoi faţa în palme, continuă: Şi uite ce ochi frumoşi ai! Mari, inteligenţi şi expresivi. Cu siguranţă, nu ai avea de nevoie de genele alea false care se lipesc şi arată complet nenatural. Nu, ochii tăi nu au nevoie de aşa ceva, zise el, alunecându-şi vârful degetului peste genele ei negre şi dese. Ai o structură osoasă frumoasă. Pomeţi înalţi... Îi cuprinse apoi bărbia cu o mână şi, cu o mişcare rapidă, îşi alunecă degetul mare între buzele ei, atingându-i uşor dinţii din

față. Ai dinții drepți, un zâmbet seducător și știu din proprie experiență că săruți fantastic.

Mângâierea lui apăru și dispăru înainte ca ea să aibă timp să reacționeze în vreun fel. Deși încă era docilă și uimită, el își mută mâinile pe șoldurile ei și le cuprinse în palme. Ea se uita la el șocată, dar el nu-și mișcă mâinile. Acum ori niciodată! Trebuia să afle.

– Ești suficient de îngustă aici.

Degetele lui rătăciră încet pe șoldurile ei. Materialul pantalonilor ei scurți, croiți precum o pereche de boxeri masculini, era atât de moale, încât părea că nici nu i-ar fi purtat. Și-ar fi dorit să-și alunece palma deschisă peste linia plată a pântecului și să-și strecoare degetul între coapsele ei, dar se gândi că era posibil să fi fost prea mult.

– Și probabil nu ar trebui să slăbești nici măcar un gram. Vocea lui coborâse într-o șoaptă care era un fel de mârâit apreciativ.

Ea nu participa deloc la ceea ce se întâmpla. Dacă el s-ar fi așteptat ca ea să se prăbușească în brațele lui, să-i smulgă hainele și să-l implore să o facă a lui chiar acolo, pe nisip, ca să-și domolească acea pornire animalică... știa că ar fi avut parte de o mare dezamăgire.

Dar nici nu opunea rezistență. Iar el se simți încurajat. Oare teama sau excitația îi făcuse pupilele să se dilate, iar respirația să-i devină agitată precum valurile oceanului?

Mâinile lui alunecară în sus pe pântecul ei și se opriră o clipă înainte să îi mângâie sânii.

– Și sigur ți s-ar fi cerut să-i umpli cu silicoane, zise el apăsându-și palmele pe carnea ei, aproape cuprinzând-o în mâinile lui. Și ar fi fost al naibii de păcat. Pentru că ești perfectă. Își trecu ușor degetele mari peste sfârcurile ei întărite. Perfectă!

Dar ea făcu repede un pas în spate.

– Nu face asta!

Şi la fel de repede el se întinse după ea, căci, cu o fracţiune de secundă înainte ca ea să se retragă, îi simţise corpul răspunzând la atingerea lui. Încordarea aceea subtilă a cărnii şi înfiorarea pielii o dăduseră de gol fără doar şi poate. O cuprinse de talie şi o trase spre el.

– Ce să nu fac, Kirsten?

– Să nu mă atingi aşa...

– De ce nu?

– Pentru că nu îmi place. Nu mi-a plăcut nici aseară şi nu-mi place nici acum!

Ochii lui se uitau fix într-ai ei. El avea privirea unui prădător, iar ea era circumspectă.

– Minţi. Ţi-a plăcut. Chiar foarte mult. Şi tocmai asta te deranjează.

– Nu-i adevărat!

Se încordă ca să se îndepărteze de el, dar strânsoarea lui era neînduplecată.

– Ce nu vrei să spui tu în cartea aia a ta?

– Nimic important.

– Hm... Ce simţeai tu pentru Rumm şi ce simţea el pentru tine sunt lucruri extrem de importante.

Cu o zvâcnire bruscă, ea îl împinse de lângă ea.

– Lasă-mă în pace! Îţi spun pentru ultima oară, *refuz* să discut despre viaţa mea personală cu tine sau cu altcineva. Dacă o să continui să mă stresezi şi să mă agasezi, o să te rog să pleci.

În timp ce o privea grăbindu-se spre scările ce duceau spre casă, îşi blestemă nerăbdarea şi erecţia, care îi precipitase reacţiile.

Drumul era interminabil. Soarele ardea, şi era mult praf. În oglinda retrovizoare a maşinii, putea vedea norul de fum pe care îl lăsa în urmă. Un nor care întuneca totul în spatele ei.

Ochii ei cercetară linia orizontului. Trebuia să meargă înainte. Trebuia să ajungă acolo înainte să...

Înainte să ce?

Nu era sigură de asta. Dar simţea o dorinţă terifiantă de a apăsa pedala de acceleraţie şi de a conduce cu toată viteza, îndreptându-se spre...

Oh, Doamne, Dumnezeule! Asta era! Trebuia să ajungă la coloana aceea de fum. Acum o putea vedea... Era la fel de negru şi uleios ca un şarpe care se ridica din deşert. Dar era atât de departe... Nu ar fi ajuns niciodată la timp.

– Charlie! Charlie!

Deschise gura şi încercă să-i strige numele. Încercă să îi spună că venea spre el, dar norii de fum şi de praf din urma sa începeau să o prindă din urmă. Îi umpleau gâtul şi gura cu căldură şi cu nisip. Nu putea scoate nici un sunet, dincolo de scâncetele acelea de animal înspăimântat care adulmeca mirosul morţii. Norii de praf îi limitau vederea. Acum nu mai putea vedea norul de fum decât prin umbra de nisip care o înghiţea aproape cu totul.

Avea mâinile transpirate şi aproape că nu mai putea ţine volanul drept. Îi tot aluneca dintre degete. Picături de sudoare îi şiroiau între sâni şi îi umezeau coapsele care se frecau una de alta, într-un efort de a apăsa ba frâna, ba acceleraţia, care erau deja umede şi păreau să se scufunde în podeaua maşinii. Abia mai putea ajunge la ele cu vârfurile picioarelor.

Dar nu trebuia să se oprească. Trebuia să conducă mai departe. Trebuia să ajungă mai repede la fumul negru ca smoala, care se ridica la fel ca o pată neagră şi ameninţătoare pe cerul chinuitor de azuriu.

Ajunse, în cele din urmă, la sursa fumului. Era un avion argintiu, la fel de neted şi suplu ca un glonţ. Fumul şi focul explodau din el la intervale regulate.

Sări jos din maşină. Charlie! Nu, nu, nu!

Dar stai! Slavă Domnului! El era în carlingă. Izbucni în râs, simţindu-se dintr-odată uşurată. Totul făcea parte din

cascadorie. Fumul. Focul. Oare chiar făcea totul parte din cascadoria lui cu priză la public? Da... sigur că da. Charlie fusese mereu adeptul spectacolului! Îi plăcea să le dea oamenilor ceva interesant de văzut pentru banii pe care îi plăteau pe bilet.

El se uită la ea şi îi zâmbi. Îi făcu cu ochiul şi îi spuse ceva, dar ca nu-l putu auzi din cauza exploziilor care tot răbufneau din avionul cuprins de flăcări. Ar fi trebuit să iasă deja! Tot era posibil să se răzgândească. Fugi spre el, dar, în loc să se apropie mai mult, un abis uriaş se căscă între ea şi avionul în flăcări.

Charlie, care încă zâmbea, ridică o mână şi o salută. Nu, nu, nu! Unul dintre degetele lui explodă în flăcări. Şi apoi încă unul. Şi încă unul. Până când purta un fel de mănuşă de foc. Şi... şi... şi...

Ea ţipă de spaimă.

I se topea faţa sub cască!

Îi privea trăsăturile frumoase topindu-se şi îmbinându-se în mod grotesc, până când deja nu le mai putea distinge. Încercă să ajungă la el, dar picioarele ei pur şi simplu nu voiau să se mişte. Erau blocate în nisip.

– Ieşi! Ieşi de acolo, Charlie! Ieşi de acolo! Încă ai timp!

Dar el nu ieşi. Pentru că mulţimile de spectatori – care se materializaseră ca prin farmec din deşert – aplaudau cu aplomb curajul său.

Flăcările mistuiră apoi carlinga până când nu îl mai văzu deloc.

Şi nici nu putea să ţipe. Simpla respiraţie îi ardea plămânii dureros.

Nisipul fierbinte îi zgârie genunchii atunci când se prăbuşi la pământ.

– Nu, nu, nu, nu...

Rylan nu dormea. Când auzi ţipetele slabe şi înăbuşite care răsunau din capătul coridorului, sări din pat

ca ars. Își trase imediat blugii tăiați, nici măcar nu-și încheie nasturii, se năpusti spre dormitorul ei și deschise ușa. Firele de lumină îi permiteau să vadă pe unde mergea în timp ce se apropia de patul lui Kirsten, care se zbătea în chinurile unui coșmar.

Nu stătu deloc pe gânduri. Nu se opri să se gândească la ce avea să facă. Nici măcar nu-i trecu prin minte să o strige pe Alice. Nu ezită nici o clipă, se aruncă în pat, fără să se gândească, și o luă pe Kirsten în brațele sale.

Ea îi răspunse imediat. Trupul ei încordat se înmuie pe loc. Mâinile ei, care se agățaseră spasmodic de cearșafuri, i se aruncară în jurul gâtului și se înfipseră tare în părul lui. Pe el nu îl deranjă. O strânse și mai tare în brațe.

– Șșșt, șșșt! Sunt aici! S-a terminat!

Kirsten se agăță și mai strâns de el, îngropându-și fața în scobitura umărului său. Nu știa sigur dacă ea era complet trează sau nu, însă izbucni în plâns. Lacrimile ei erau calde și sărate. Și alunecau pe pielea lui dezgolită. Iar el le adora și le detesta în aceeași măsură.

Probabil coșmarul acela era absolut odios dacă îi schimonosea fața în expresia aceea de groază pe care o văzuse înainte să se ascundă în umărul lui. Nu avea de gând să considere acel coșmar ca fiind doar un vis urât. Coșmarurile erau un adevărat iad pentru cel care visa. Avea să rămână cu ea atât timp cât avea nevoie de el, până ce se risipeau demonii.

Mâinile lui erau blânde. Și o mângâie pe cap, strângând-o sub bărbia lui. Palmele lui alunecau peste brațele și umerii ei moi, ținând-o tot timpul lipită la pieptul lui. Apoi o simți tremurând. Poate că visul se terminase, dar sentimentul de spaimă rămăsese. Se cuibări în brațele lui.

În cele din urmă, hohotele de plâns se potoliră, dar ea nu se smulse de lângă el.

– Biata copilă, îi şopti el la ureche. Eşti udă leoarcă.

Ea nu îl opri când el îi ridică poalele cămăşii de noapte ca să-i şteargă gâtul şi pieptul, ude de sudoare. Şi chiar se străduia din răsputeri să facă asta cât mai detaşat. Dar, când îşi dădu seama că ea nu purta nimic pe dedesubt, îi fu greu să îşi ţină sentimentele în frâu. Mângâierea lui atentă îi smulse lui Kirsten un sunet ce o făcea să pară o pisicuţă care torcea. În cele din urmă, cu regret, îi lăsă poalele cămăşii de noapte în jos, acoperindu-i şoldurile.

Îşi alunecă braţul în jurul taliei ei şi abia atunci observă că era leoarcă de sudoare din pricina coşmarului care o chinuise. Cu ambele mâini, îi lipi de corp materialul moale al cămăşii de noapte, încercând să-i şteargă pielea de sudoare.

O simţea atât de fragilă în mâinile lui, de parcă era un copilaş. Se gândi că probabil i-ar fi putut cuprinde pântecul în palme. Dar, când degetele lui atinseră valea de sub sâni, el simţi acolo o plinătate femeiască ce îi provocă o durere stranie. Nu se putu opri şi exploră mai departe...

Îi susţinu sânii cu palmele. Simţi cum i se tăie brusc respiraţia, aşteptând să fie respins de ea. În schimb, spre imensa lui surpriză şi plăcere, Kirsten îşi încleştă şi mai tare mâinile în jurul umerilor lui.

Inima îi bubuia în piept, reverberându-se direct în trupul firav pe care îl ţinea în braţe. Atinse uşor movilele moi, dar pline ale sânilor ei, frământându-le. Ea nu se smulse de lângă el, ba chiar păru să se lase şi mai mult în îmbrăţişarea lui. El răspunse sunetelor ei slabe şi flămânde cu un mârâit gutural plin de dorinţă. Buzele ei dulci se lipiră de gâtul lui, sărutându-l. Şi apoi sărutările deveniră mai frenetice.

– Kirsten, şopti el cu glasul răguşit.

Doamne, cât de bine se simţea! Se simţea al naibii de bine. Kirsten nu încerca să îl impresioneze cu dimensiunile ei fizice uimitoare. Nu era o starletă de cinema care încerca să se strecoare în lumina reflectoarelor în scopuri publicitare. Nu se tocmea pentru vreun fel de probă cu servicii sexuale prestate.

Ea avea nevoie de el. De el, Rylan. Nu de el, starul de cinema. Acela era un moment sincer. Era ceva real. Despre asta era vorba în toate relaţiile dintre bărbaţi şi femei. Disperarea ei tăcută era cel mai puternic şi mai intens stimulent erotic pe care îl simţise de ani întregi.

Era atât de excitat, încât fu nevoit să-şi dezgolească dinţii din cauza acelui chin plăcut. Dacă erecţia lui o sperie şi punea capăt lucrurilor chiar atunci?

Cearşafurile erau ude leoarcă şi răsucite în jurul picioarelor ei. Asta îngreuna puţin lucrurile. Îşi dorea să o aşeze uşor pe spate, pe perne, să o protejeze şi să o apere cu propriul lui trup. Apoi, după ce nu se mai simţea în nici un fel ameninţată de el, îşi dorea să îi sărute gura şi să îi mângâie trupul splendid sculptat până când era udă, deschisă şi pregătită pentru el, aşa cum era el pentru ea.

Cu toate acestea, nu o zori să se lase pe spate. Nu încă. Nu voia să strice momentul grăbindu-se.

El aplecă uşor capul. Ea încă avea ochii închişi, dar îi răspundea încuviinţând uşor din cap. Şi ţinea buzele întredeschise. Iar el i le acoperi cu ale lui.

Avea buzele reci, dar gura ei deschisă era fierbinte. O sărută uşor. Îi oferi mai multe sărutări blânde şi tandre pe chip, după care îi găsi din nou buzele. Îi linse lacrimile sărate din colţurile gurii. Şi apoi limbile lor se unire.

Iar asta stârni o explozie de senzaţii în corpul lui. Căldura îi încălzi pieptul, revărsându-se mai jos, în abdomenul şi în coapsele lui. Apoi puse complet stăpânire pe el o excitaţie febrilă şi primitivă. Şi probabil

că o simţise şi Kirsten, pentru că se zvârcolea sub el, agitată. Mâinile ei se plimbau în jurul gâtului lui.

Îi atinse sfârcurile, iar ea îşi smulse gura de pe a lui şi scoase un ţipăt gâtuit. Rylan îi mângâie sânii, trăgând-o uşor de sfârcuri. Îşi dorea să i le cuprindă în gură mai mult decât îşi dorise orice altceva în viaţa lui, să i le mângâie mult cu limba, să le simtă înfiorându-se şi întărindu-se sub dinţii lui.

Dar Kirsten deveni provocatoare. Cu o explozie de pasiune de care nu ar fi crezut-o niciodată capabilă, începu să-i împrăştie sărutări fierbinţi pe gât. După aceea alunecă mai jos, sărutându-i pieptul. El îi cuprinse capul în palme şi urmă mişcările acelea fără ţintă de-a lungul trupului său, adorând felul în care simţea cum respiraţia ei caldă se juca cu părul de pe pieptul lui.

– Eşti superb! Superb! şopti ea.

Îşi cufundă apoi dinţii în muşchii cărnoşi ai pieptului lui şi îl muşcă pasional. El gemu de plăcere şi o prinse şi mai tare de cap. Iar când buzele ei curioase şi exploratoare îi găsiră sfârcul printre firele de păr, încremeniră amândoi o clipită. Lui Rylan i se tăie respiraţia şi rămase aşteptând, plin de dorinţă şi de o curiozitate agonizantă.

La început, ea îşi închise buzele în jurul mugurelui de carne, după care scoase o limbă jucăuşă. Sfârcul i se întări sub atingerea umedă a limbii ei.

Incoerent, el invocă divinitatea. Murmurând cuvinte de alint, îşi încolăci degetele în părul ei. Încercă să îi ridice uşor capul, dar ea se opuse şi se mută mai jos ca să-i sărute pântecul.

Blugii lui tăiaţi încă aveau şliţul desfăcut. Ştia că, dacă ea s-ar fi uitat în jos, ar fi văzut între marginile deschise ale materialului o mare de păr negru. Şi nu îndrăznea să se gândească ce altceva s-ar fi putut vedea...

„Oh, nu. Nu strica totul acum! Ar putea crede că..."

Dar ea alunecă o mână prin deschizătura blugilor lui, jucându-se cu părul lui inghinal sârmos.

– Kirsten! şuieră el.

Chiar şi prin vălul acela roşu de dorinţă, atât de puternic încât ameninţa să-l sugrume cu totul, era uimit de îndrăzneala ei. Deşi atingerea ei era şovăielnică şi curioasă, aproape sfioasă, *îl atingea!* Preluase iniţiativa. Şi-ar fi dorit să se abandoneze cu totul plăcerii pe care i-o oferea felul în care îşi umplea palmele cu carnea lui, dar pur şi simplu era distras de miracolul a ceea ce se întâmpla.

Mângâierea ei deveni şi mai cutezătoare, iar corpul lui răspunse cu ardoare, până când îi dispăru orice urmă de raţiune, fiind întru totul concentrat pe mişcările ei ritmice.

– Kirsten! Oh, Doamne, Dumnezeule, Kirsten... Frumoasa mea, Kirsten... Nu, nu aşa... lasă-mă să...

Dar, dintr-odată, ea nu mai era acolo.

Rylan deschise ochii brusc.

Kirsten stătea în şezut, cu spatele drept, ţinând mâinile încrucişate la piept, ca şi când tocmai le smulsese din fălcile unei bestii flămânde după carne de om. În ochii ei se vedeau groaza şi umilinţa. Se uita la el de parcă ar fi fost însăşi întruparea monstrului din coşmarul ei.

El îi şopti numele încet şi se întinse după ea. Dar ea se feri violent de atingerea lui. Îşi puse mâinile la gură ca să înăbuşe un ţipăt deja mut. Continua să se holbeze la el. Iar ochii ei străluceau de spaimă şi groază.

El se încruntă şi se aplecă în faţă, proptindu-şi greutatea în braţele tensionate.

– Am înţeles. Nu ştiai că sunt eu. Era dureros să rostească acele cuvinte, aproape la fel de chinuitor precum necesitatea de a-şi înăbuşi dorinţa pe care o simţea pentru ea. Lasă-mă un minut, zise el cu glasul răguşit.

Trecu de două ori mai mult timp decât îi ceruse, apoi el se ridică încet şi se dădu jos din patul ei. În drum spre baie, îşi încheie pantalonii, dar nu înainte de a fi nevoit să facă mici ajustări incomode. Aprinse lumina în baie, deschise robinetul de apă rece la maximum în chiuveta elegantă şi băgă capul sub jetul puternic. Se stropi cu apă pe faţă şi pe piept, deşi ştia că asta nu avea să domolească în nici un fel febra care avea să îi clocotească prin vene tot restul nopţii.

Apoi se întoarse în cameră, aducând o cârpă udă. Kirsten tresări când el se aşeză pe marginea patului şi i-o întinse.

– Eşti leoarcă de sudoare şi sigur nu e o senzaţie plăcută. Şterge-te pe faţă şi pe gât!

Îşi dădea seama că tonul lui era agresiv, deşi nu intenţionase să facă asta. Încercase în zadar să îşi domolească frustrarea. Nu se năpustise pe coridor cu intenţia de a face dragoste cu ea. Ţipetele ei îl atraseseră. Singurul lucru care îi trecuse prin minte atunci când dăduse buzna în dormitorul ei fusese acela de a se afla acolo pentru ea. De a fi pentru ea orice avea nevoie ca el să fie. Şi exact asta făcuse.

Doar că acum ea se uita la el de parcă ar fi fost Jack Spintecătorul. La naiba, nu făcuse nimic din ce nu-l implorase ea să facă! În nici un caz nu se putea spune că profitase de ea. Nu exista nici un specimen masculin – de la porcul-furnicar la zebră – care să fi înţeles greşit *acele* semnale. Ea iniţiase preludiul. El doar îi răspunsese. Mâinile şi gura ei fuseseră cele care începuseră să călătorească pe corpul lui, nicidecum invers.

Dar, când ea îşi îngropă faţa în cârpa udă şi rece şi îi văzu creştetul capului, îşi dori să îşi odihnească mâna pe capul ei, ca să-i netezească părul ciufulit şi să îi spună că totul avea să fie bine. Nu avea nici cea mai vagă idee de unde ar fi putut izvorî acel sentiment de compasiune.

Era ceva complet ridicol, dată fiind starea lui atât fizică, cât şi psihică.

Totuşi, starea lui era aceeaşi. De o mie de ori mai intensă decât o simţise în prima zi, în biroul avocatului ei. Poate că ea nu era dispusă să recunoască, dar nu exista nici o îndoială că avea nevoie de el. Sexual. Emoţional. În toate felurile.

După ce se şterse, Kirsten îi întinse cârpa cu mâna tremurând.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere. El împături cârpa şi o lăsă pe noptieră. Ai nevoie de o cămaşă de noapte curată. Unde le ţii?

- În al treilea sertar, zise în clipa aceea ea, făcându-i semn spre dulap.

Rylan găsi una pe întuneric şi i-o duse în pat. După ce i-o întinse, se întoarse cu spatele şi rămase aşa până când ea îi mulţumi, dându-i de înţeles că se schimbase.

- Încearcă să dormi.

Ea se întinse pe spate, ascultătoare. El trase cearşaful şi o înveli până sub bărbie. Iar când chipul lui ajunse direct deasupra ei, o întrebă:

- Ce visai, Kirsten?

- Pe Charlie.

Expresia lui trădă o reacţie negativă la acel răspuns pe care se aşteptase să-l audă. Cu toate acestea, îi spuse pe un ton ferm:

- Dar eu am fost bărbatul pe care l-ai atins.

capitolul 5

Lui Kirsten îi plăceau bărbaţii.

Din fericire, teoria cu privire la frigiditatea ei se risipise cu o noapte în urmă. Sorbind din cafea şi privind-o pe Kirsten prin uşile de sticlă ale terasei în timp ce stătea la plajă lângă piscină, Rylan se gândea că ar fi fost într-adevăr al naibii de păcat dacă trupul acela splendid de femeie ar fi fost frigid.

Dar nu era. Nici pe departe. Mintea ei fusese blocată la gândul de a face dragoste, dar corpul ei cu siguranţă nu era.

Iar acum întrebarea era *cu cine* ardea trupul ei să facă dragoste? Rylan se temea că ştia deja răspunsul şi, conştient de prezenţa lui Alice, care îşi făcea treburile în bucătărie, murmură în şoaptă o înjurătură.

Dacă ar fi cunoscut-o pe Kirsten când era căsătorită cu Charles Rumm, şi-ar fi spus: „La naiba cu nemernicul ăla norocos!", dar nici prin gând nu i-ar fi trecut să îi facă avansuri. Avusese destule aventuri de o noapte de-a lungul vieţii sale, dar niciodată, *absolut niciodată* cu o femeie măritată. Indiferent cât de mare ar fi fost ispita sau cât de dispusă ar fi fost doamna în cauză.

Trăise doar cu două femei, cu fiecare doar pentru o perioadă scurtă. Prima fusese o actriţă la început de drum, care venise în bârlogul leilor de la Hollywood cam în acelaşi timp cu el. Găsiseră amândoi înţelegere şi siguranţă în patul celuilalt. Dar apoi, după câteva eşecuri profesionale, îşi înlocuise aspiraţiile de a deveni o actriţă serioasă cu banii făcuţi rapid din filmele porno. Rylan pusese capăt relaţiei lor imediat. Nu din cauză

că nu-i plăcuse perspectiva pornografiei, ci a felului în care ea capitulase în fața eșecului și a ușurinței cu care decisese să renunțe la ceea ce visase. Apoi fusese neînțelegerea lor în privința copilului. Cu siguranță, asta cântărise destul de greu în luarea deciziei.

A doua femeie cu care avusese o relație serioasă și cu care locuise fusese agent imobiliar. Vibrantă, energică și ambițioasă. Iar ambiția ei fusese unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea, până când începuse să vorbească despre dobânzi și procentaje de profit în pat. În momentul acela, el îi sugerase un loc inconfortabil în care să-și bage plăcuța pe care scria „De închiriat". Ei nu-i convenise sugestia aceea, desigur, așa că părăsise patul și apoi plecase furtunos din apartament, acuzându-l că era un bărbat gelos, care se simțea amenințat de succesul ei.

El nu mai avea resentimente față de nici una din ele, ci doar se simțea extrem de norocos că scăpase de ele. Iar asta îl făcu să își pună o întrebare: ce voia el de la Kirsten Rumm?

Oare avea să fie încă una dintre aventurile lui neimportante? Una dintr-o serie lungă de aventuri cărora le punea mereu capăt înainte ca una din părți - mai exact, femeia - să devină prea implicată emoțional? Oare rezistența pe care o opunea Kirsten reprezenta un stimulent erotic atât de puternic pentru că era ceva neobișnuit ca o femeie să îl ignore? Reprezenta, poate, o provocare căreia era hotărât să îi facă față doar de dragul aventurii?

Cu toată sinceritatea, putea răspunde cu un nu hotărât la toate cele trei întrebări. Dorința lui din noaptea trecută nu izvorâse din vintre, ci din inimă. Și nu își dorea doar trupul acestei femei, ci o voia pe ea cu totul.

Dar avea să fie al naibii de greu de cucerit dacă mai continua să se agaţe de amintirea răposatului ei soţ. Şi nici măcar nu putea începe să dărâme celelalte obstacole dintre ei – şi anume faptul că el era o vedetă, iar ea avea o dorinţă stăruitoare de a-şi păstra intimitatea – până când nu reuşea să o convingă că era în regulă ca ea să iubească din nou.

Trebuia să continue cu paşi mici. Să înainteze încet. Să fie foarte răbdător. Iar treaba asta nu avea să fie deloc uşoară. Pentru că fantomele aveau un mod anume de a-şi însuşi numai trăsăturile pozitive ale răposatului şi nici una dintre cele rele. Aşadar, cum ar fi putut concura cu asta un simplu muritor? Mai ales când trupul lui era atât de nerăbdător. De fiecare dată când îşi amintea de felul flămând în care se deschisese gura lui Kirsten sub a lui şi cum sânii şi sfârcurile ei dulci răspunseseră la atingerea lui, la felul în care mâinile ei se...

La naiba! Nu putea să se gândească din nou la asta, pentru că s-ar fi făcut de ruşine în faţa lui Alice, care tocmai în clipa aceea îl întreba dacă voia a doua cană de cafea.

– Nu, mulţumesc, zise el, lăsând cana goală pe masă. Cred că o să mă duc pe terasă să-i ţin companie lui Kirsten.

– Spune-i că eu mă duc până în oraş. Am nişte treburi de rezolvat.

– Bine.

Ieşi apoi pe uşa terasei. Cerul era senin, şi soarele strălucea fierbinte. Kirsten stătea întinsă pe spate, nemişcată, pe un şezlong. Nu dormea, se gândi el. Purta un costum de baie de culoare albastru electric şi nişte ochelari de soare la fel de mari ca nişte farfurii.

– Chiar mă întrebam unde eşti, minţi el. De fapt, petrecuse mai bine de o jumătate de oră privind-o. Se aşeză pe şezlongul de lângă ea, chiar pe margine,

cu picioarele goale depărtate larg și cu mâinile împreunate atârnându-i între genunchi. Cum se face că nu ești la mașina ta de scris?

– Nu am avut chef de scris în dimineața asta.

– Cum așa? întrebă el.

Rylan putea vedea că ținea ochii închiși în spatele ochelarilor de soare enormi. Iar după felul în care își schimbase poziția pe șezlong, se părea că nu îi făcea plăcere compania lui. „Ei bine, ghinion, domnișoară Kirsten. Pentru că o să vorbim despre asta, indiferent dacă îți convine sau nu."

– E frumos afară azi, adăugă el.

„Oare cel mai râvnit bărbat de la Hollywood chiar spusese o replică atât de banală?"

– Așa e de obicei aici, în La Jolla, în perioada asta a anului.

Se simțea ca un pervers, dar era peste puterile lui să se abțină, așa că se uită la ridicările și coborârile ușoare ale pieptului ei. Sânii i se umflau în jumătăți de lună deasupra sutienului de la costumul de baie. Pielea îi lucea pentru că se dăduse cu loțiune de plajă. Avea abdomenul plat și oasele șoldurilor îi ieșeau ușor în evidență din cauza poziției în care stătea. Trupul ei se subția ușor spre movila triunghiulară de la împreunarea coapselor. Avea un mic semn din naștere pe interiorul coapsei superioare. Și el tânjea să îl sărute.

După o tăcere lungă, el se gândi: „Nu riști, nu câștigi!", așa că o întrebă:

– Ești supărată pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Kirsten se ridică, își aruncă picioarele peste marginea șezlongului și își dădu ochelarii jos. Chipul ei era incredibil de încordat când rosti acel unic cuvânt:

– *Da!*

– De ce?

Trăsăturile ei aproape că vibrau palpabil din cauza agitației, și Rylan se gândi că era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– În locul meu, tu nu ai fi?

Se ridică în picioare, smulse tricoul de plajă de pe spătarul șezlongului și îl trase pe ea. Se chinui un pic să se îmbrace din cauza vântului și a nerăbdării de a-și vârî mâinile pe mânecile care fluturau.

Intră în bucătărie pe ușile de sticlă. Dar Rylan era chiar în spatele ei.

– Trebuie să vorbim despre asta, Kirsten!

– Unde e Alice? întrebă ea, iar după ce el îi transmise mesajul menajerei, murmură: A, da, masându-și ușor fruntea... Da, mi-a zis ea ceva ieri. Mă duc să-mi fac un smoothie cu suc de portocale. Vrei și tu? E delicios.

Pălăvrăgind despre nimicuri, adună pe masă, neîndemânatică, toate ingredientele necesare pentru a face băutura aceea în blender. Și aproape că scăpă carafa cu suc de portocale proaspăt stors când o scoase din frigider. Muta cuburile de gheață dintr-o mână într-alta și chiar scăpă câteva, care alunecară, zburând pe gresie. Pachețelul de amestec concentrat pentru băutură pe care îl scoase din dulap refuza să se deschidă. Aproape că era pe punctul de a izbucni în plâns și înjură aprig, înainte de a-și folosi dinții ca să rupă ambalajul.

Reuși, în cele din urmă, să pună toate ingredientele în blender, dar, când apăsă pe butonul deasupra căruia scria „amestecă", nu se întâmplă nimic. Începu să-l apese frenetic, de mai multe ori la rând, oftând.

– La naiba! La naiba! La naiba! Ce are chestia asta de nu merge?

– Trebuie să-l bagi în priză.

Răspunsul lui calm fu ca un chibrit pentru starea ei de spirit deja încinsă.

– Te crezi al naibii de deştept, nu-i aşa? Superior! Vrei să pleci dracului odată din casa mea?

Fără să comenteze, Rylan îi lăsă suficient spaţiu ca să-şi manifeste criza de nervi. Dar ea se înghesuise singură într-un colţ, cu propria sa frustrare. Mersese prea departe. Aşa că făcu un pas spre ea şi o prinse de umeri cu blândeţe.

– Kirsten, nu gândeşti raţional!

– Sunt perfect raţională! ţipă ea, împingându-i mâinile. De ce nu vrei să mă laşi naibii în pace odată?

– Pentru că ai nevoie să vorbeşti despre ce s-a întâmplat noaptea trecută în patul tău.

Ea se ridică, cu spatele drept ca vergeaua, şi zise cu răceală:

– Nu s-a întâmplat nimic.

Iar refuzul ei de a recunoaşte ce se petrecuse îl făcu şi pe el să izbucnească. Împinse bărbia în faţă, pus pe ceartă, şi zise:

– Aveai faţa în poala mea. Nu aş spune deloc că asta nu a fost nimic!

Ea se făcu albă ca varul. Chiar şi buzele ei deveniră precum creta. Picioarele nu i se mişcară pe podea, însă restul trupului ei începu să se clatine precum o pânză umflată de vânt, ca şi cum ar fi fost ameţită. Iar sunetul care se rupse apoi din gâtul ei fu atât de sfâşietor, încât aproape că îl duru şi pe el.

Rylan o prinse iute în braţe, o trase la pieptul lui şi o sărută uşor pe creştet.

– Îmi pare rău, Kirsten. Îmi pare rău. A fost grosolan din partea mea. Şi complet gratuit. Iartă-mă, te rog, pentru ce am spus!

Ea se lăsă moale în braţele lui, lăsându-l să îi susţină greutatea.

– Nu pot să vorbesc despre asta, Rylan. Te rog... te rog, lasă lucrurile aşa!

– Nu îmi cere să uit ce s-a întâmplat. Nu pot.

– Dar trebuie!

– Nu pot! repetă el cu înverşunare.

Ea nu îi oferi nici un argument în plus, ci doar plecă uşor capul pe pieptul lui. El o sărută pe tâmple, însă îşi dorea să ajungă la gura ei.

– Ţi-e ruşine? o întrebă el.

Ca o persoană îndoliată, ea clătină din cap pe pieptul lui.

– Dacă mi-e ruşine? Dacă mi-e ruşine?! Desigur că mi-e ruşine! Apoi se smulse din braţele lui şi ridică brusc capul cu o expresie trufaşă. Şi cu aceeaşi mişcare, îşi şterse lacrimile. Cum ai vrea să mă simt? Când m-am trezit azi-noapte, te ţineam în braţe, te sărutam, te mângâiam, te... Vocea îi tremură şi i se frânse, după care completă pe un ton mai scăzut: Te mângâiam ca pe un iubit...

– Îmi amintesc.

Vocea lui era la fel de plăcută, senzuală şi imaculată precum frişca. Îşi aduseră amândoi aminte despre picătura aceea de umezeală pe care o descoperiseră degetele ei în vârful mădularului său. Acea unică perlă de lichid care se topise în clipa în care el îi rostise numele, iar Kirsten devenise conştientă de circumstanţele bizare în care se găseau.

Se întoarse imediat cu spatele la el şi plecă uşor capul. El şi-ar fi dorit să înainteze, să o sărute pe ceafa înroşită şi, în acelaşi timp, extrem de vulnerabilă sub părul ei filat.

– Te rog să uiţi de asta, Rylan.

– Nu cred că pot. Şi cred că nici tu nu poţi...

Ea se răsuci spre el, furioasă:

– Nu te flata singur! Nu pe tine te iubeam, ci pe Charlie.

Cândva, pe platoul de filmare al unui western, fusese zgâriat pe spate de o sârmă ghimpată. Niciodată nu-l mai duruse ceva atât de tare ca atunci. Până în acea clipă. Cuvintele ei îl durea la fel de tare. Încercă să nu arate asta în timp ce se îndreptă spre unul dintre scaunele înalte de bucătărie, unde se aşeză, sprijinindu-şi călcâiele de primul inel de jos.

– Termină-ţi de făcut băutura, zise el. Se felicită pentru stăpânirea sa de sine de care dădea dovadă, când, de fapt, în el se învolbura impulsul de a se năpusti cu pumnii spre unul dintre pereţii de sticlă ai casei lui Demon Rumm.

După ce opri blenderul, Kirsten turnă conţinutul gros şi rece în două pahare înalte. Îi întinse şi lui unul.

– O să mă duc să îmi fac un...

Dar o apucă de încheietură când trecu pe lângă el şi o opri brusc.

– Stai jos! Încă nu am terminat de vorbit!

Fundul ei ateriză ferm pe scaunul de lângă el, deşi nu depusese aproape nici un efort pentru a o convinge să se aşeze.

– Am terminat de vorbit dacă subiectul despre care vrei să discutăm este ce s-a întâmplat noaptea trecută, zise ea. Ca lucrurile să fie foarte clare, află că aseară am luat un somnifer înainte să mă bag în pat. Mi l-a prescris doctorul după ce a murit Charlie, dar până aseară nu am luat niciodată. Păreau destul de inofensive, dar se pare că sunt mai tari decât am crezut. Ea oftă, simţindu-se tremurul în voce. Am avut un coşmar îngrozitor. Iar tu erai doar... doar o prezenţă. Ceva cald şi puternic. Un zid de care să mă agăţ. Date fiind circumstanţele astea, nu poţi să mă învinuieşti că... Se opri o clipă şi îşi umezi buzele... Pentru ce s-a întâmplat.

– Dacă te ajută cu ceva, zise el încet, am avut şi eu partea mea de vină.

Când ea ridică privirea spre el intrigată, el continuă:

– Eram excitat dinainte să mă atingi tu.

Ea închise ochii strâns.

– Te rog, nu face asta!

– De ce să nu-ţi spun? Oricum ştii deja. Nu e un secret. Te vreau.

Ea înghiţi apăsat.

– Te-am auzit ţipând şi abia dacă am avut timp să-mi trag nişte pantaloni pe mine înainte să fug la tine. În clipa în care te-am luat în braţe, când te-am atins, când te-am sărutat, eram gata să fac dragoste cu tine. Se aplecă spre ea şi îi vorbi cu toată sinceritatea: Dacă începem să ne învinovăţim – lucru care, în opinia mea, nu are sens pentru că vina ar indica faptul că s-ar fi întâmplat ceva rău –, trebuie să iau cea mai mare parte din vină asupra mea. O mângâie uşor pe obraz, apoi continuă: Dă vina pe mine că am profitat de starea emoţională în care erai după coşmar. La început, intenţiile mele au fost onorabile, dar, odată ce te-am... Of, Kirsten, nu am putut să-mi ţin mâinile departe de tine, la fel cum nu aş fi putut să zbor în China.

Ea îşi lipi trei degete de buzele tremurânde.

– Nu am intenţionat să te ating aşa. Eram speriată. Ai văzut... Iar tu erai acolo. Erai real, nu ceva din visele mele. Erai ceva substanţial. Am răspuns la contactul cu altă fiinţă umană, atâta tot.

– Nu e chiar aşa, Kirsten. Sau cel puţin nu aşa îmi amintesc eu. La început, erai ca un copil care căuta un loc în care să se ascundă, dar apoi ai fost o femeie care dorea un bărbat.

– Şi tu ai profitat de asta, nu-i aşa?

El cugetă o clipă asupra răspunsului pe care să i-l dea.

– Cred că ar fi just să spunem că amândoi ne-am folosit unul de celălalt. E în regulă?

Ea şovăi o clipă, dar apoi zise:

– Da, e în regulă.

– Despre ce era vorba în coşmarul tău? o întrebă el după câteva clipe.

Iar schimbarea bruscă a subiectului păru să o tulbure.

– Charlie! izbucni ea.

– Asta mi-ai spus deja. Dar ce visai despre el?

– Eu... E un coşmar pe care îl tot am. Există diferite variaţii, dar se termină mereu la fel...

– Cum anume?

Ochii ei azurii, care păreau bucăţică ruptă din cerul de dincolo de fereastră, îi întâlniră pe ai lui.

– Îl privesc cum arde.

Lui Rylan începu să-i bubuie inima în piept şi simţi că pierdea orice speranţă de a o convinge să se rupă de amintirile chinuitoare ale soţului ei. Înjură, în şoaptă, aspru şi blasfemator.

– De când ai coşmarurile astea? De la accident?

– Nu. Dinainte.

– Dinainte? întrebă el cu uimire în glas. Vrei să spui că le ai dinainte să fi avut loc accidentul?

– Cu mult înainte de asta. Ea se dădu jos pe scaun, luă paharele goale, le duse la chiuvetă şi le clăti. De câteva ori, chiar le-am trăit. A scăpat de câteva ori ca prin urechile acului, înainte de accidentul care... care l-a omorât. Se duse lângă peretele de sticlă cu vedere spre valea de dedesubt. De fiecare dată când decola, zise ea cu glas scăzut, chiar şi când era un zbor de antrenament, mă întrebam dacă o să se mai întoarcă. Şi stăteam aici ore în şir uitându-mă spre orizont, în direcţia aerodromului, şi aşteptând să văd coloana aia de fum negru, care ar fi semnalat o prăbuşire. Vocea ei era lină, iar cuvintele se desprindeau de pe buzele ei ca şi când nu era cu adevărat conştientă de faptul că vorbea. Eram mereu vag surprinsă când nu se întâmpla nimic şi chiar venea acasă în timp util pentru cină.

– Probabil a fost un iad pentru tine.

Ea încuviinţă din cap absentă.

– Ţii minte că m-ai întrebat de ce am ales să stau mereu în umbră? Motivele pe care ţi le-am spus erau întemeiate, dar adevărul este că nu voiam să vadă nimeni cât de frică îmi era. De fiecare dată când Charlie avea un show aerian, eram înconjurată de feţe în expectativă. Oameni care se distrau de minune, familii ieşite la distracţii de weekend, toată presa înnebunită să filmeze totul. Nimeni nu părea să îşi dea seama şi sigur nimănui nu părea să-i pese că, angrenându-se în acrobaţiile alea, soţul meu îşi punea viaţa în pericol. Şi i-am detestat pe oamenii aceia din pricina ignoranţei lor... Se întoarse brusc spre el: Probabil crezi că sunt nebună.

Rylan clătină din cap, cu o expresie gravă.

– Nu. Dar cred că el era. Ştia măcar cât de speriată erai pentru el?

Kirsten se întoarse pe scaun şi se aşeză lângă el.

– Cred că da. Probabil că ştia. La început, după ce ne-am căsătorit, plângeam des şi îi spuneam că îmi era frică să nu-l pierd. Mă agăţam de el de fiecare dată când trebuia să iasă din casă şi îl imploram să rămână.

– Apoi ai încetat să plângi şi să te mai agăţi de el.

– Nu complet... Doar că nu am mai făcut-o la fel de des. Şi nu de faţă cu el. Pentru că mi-am dat seama că asta nu aducea nimic bun. Avea să zboare, indiferent ce părere aveam eu despre asta.

În clipa aceea, Rylan îl urî pe omul pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine, dar pe care nu-l întâlnise niciodată. Iar dacă Demon Rumm s-ar fi materializat în faţa lui din nimic, l-ar fi bătut măr pentru toţi anii de suferinţă pe care îi pricinuise lui Kirsten. Cu siguranţă, Rumm fusese un nemernic egoist.

– De ce crezi că a ales să-şi rişte viaţa de atât de multe ori? o întrebă Rylan.

– Asta era firea lui, zise ea prudentă. Ce determină un om să-şi dorească să escaladeze Muntele Everest ori să conducă o maşină de curse? Nu banii, în nici un caz banii. Charlie semăna foarte mult cu tine din acest punct de vedere. Nu i-a păsat niciodată de succesul financiar sau de bunurile materiale. Nu asta l-a motivat...

– Ropotul de aplauze furtunoase ale publicului?

– Poate. Îi plăcea tare mult celebritatea. Dar nici ăsta nu era adevăratul motiv. Era ceva esenţial pentru el să-şi asume riscuri.

– Ca să compenseze un neajuns?

Rylan ştia că atinsese o coardă sensibilă.

– În nici un caz, zise ea pe un ton defensiv pronunţat. Avea tot ce şi-ar fi putut dori un om. Nu am vrut să spun că i-ar fi lipsit ceva. Sau nu ştiu... La ce fel de neajuns te refereai?

– Asta vreau să-mi spui tu.

– Nu avea nici unul.

– Se ducea în fiecare zi şi flirta cu moartea doar de amorul artei? întrebă Rylan şi clătină din cap. Nu prea cred. Am studiat ani întregi ce îi motivează pe oameni să întreprindă anumite acţiuni, Kirsten, şi motivul acesta nu e plauzibil.

– Aşa sunt construiţi unii oameni, argumentă ea. Pericolul reprezintă propria răsplată. Uită-te la piloţii de încercare, la dresorii de animale şi la alpiniştii utilitari spălători de geamuri, pentru numele lui Dumnezeu! Să-şi asume riscuri este natura meseriei lor.

– Da, sigur că înţeleg, dar întrebarea e ce îi determină pe anumiţi oameni să aleagă acest gen de muncă. Dacă ar fi să sapi adânc în psihicul unui astfel de om, cred că ai găsi un numitor comun...

– Probabil o pasiune pentru munca lor. Aşa cum lui Charlie i-a plăcut, ba nu, cum *a iubit cu adevărat* ceea ce făcea.

– Mai mult decât te-a iubit pe tine?

Buzele îi tremurau vădit, însă răspunse cu înverşunare:

– M-a iubit.

– La fel de mult cum iubea să zboare? Ai pus măcar vreodată problema aşa? I-ai cerut vreodată să aleagă?

– Nu, niciodată! Nu aş fi făcut asta.

– De ce nu? Căsătoria ar trebui să fie un parteneriat egal, nu-i aşa? De ce nu i-ai fi putut cere lui Rumm să renunţe la asta?

– *Aş fi putut* să-i cer asta. Dar nu am făcut-o pentru că l-am iubit prea mult ca să-i cer să facă un asemenea sacrificiu pentru mine.

– Astea sunt prostii nerealiste.

– Ţie ţi-a cerut cineva vreodată să alegi între femeia pe care o iubeai şi profesia ta de actor?

– *Nu* am iubit niciodată o femeie atât de mult.

– Exact asta voiam să spun.

Frustrat de iscusinţa cu care folosea vorbele, Rylan îşi trecu mâinile prin păr. Îi ascundea ceva. Putea *simţi* asta până în măduva oaselor. Dar în aceeaşi măsură simţea că era prudent să facă din nou un pas în spate.

– Nu încerc să te agasez în vreun fel, Kirsten. Încerc doar să înţeleg ce anume îl determina pe Rumm să-şi rişte viaţa în fiecare zi, să rişte să te piardă pe tine zi după zi. Încerc să înţeleg ce anume te-a făcut pe tine să nu zici nimic despre asta. Este mai mult decât evident că zborul lui acrobatic te înspăimânta teribil. Ştiai ce avea de gând să facă după ce s-a retras din Marina Militară?

– Ştiam că îşi dorea să zboare în continuare, dar am crezut că o să facă asta pe zboruri de linie.

– Apoi nu ai zis nimic când el ţi-a dezvăluit planurile lui profesionale?

– Ba sigur că da.

– Dar el a ignorat obiecţiile tale.

Ea oftă.

– Nu-mi pune vorbe în gură! Nu am obiectat pentru că nu era cazul să o fac.

– Ba pe naiba! Erai soţia lui.

– Nu şi temnicerul lui!

– Deci când a venit şi ţi-a zis: „Apropo, Kirsten, vreau să fac răsuciri cu capul în jos şi cerculeţe prin aer la cinci sute de kilometri pe oră", tu ai răspuns: „Ah, ce drăguţ, dragule! Este în regulă dacă fac ruladă de carne la cină?" În timp ce tremurai şi aveai coşmaruri, pur şi simplu ai fost de acord cu asta aşa?

Ochii ei erau deja furtunoşi.

– Nu a fost deloc aşa. Charlie nu a început prin a întrece recorduri mondiale şi a încerca tot felul de cascadorii pe care nu le încercase nimeni niciodată. Lucrurile au început să devină periculoase mai târziu.

El se ridică de pe scaun şi veni spre ea, ameninţător.

– Mai târziu? De ce mai târziu? S-a întâmplat ceva care l-a făcut să-şi asume riscuri din ce în ce mai mari?

– Nu, răspunse ea.

Dar el se uita în jos la ea cu un scepticism acuzator.

– *Nimic!* repetă ea şi mai apăsat. La fel ca oricare alt om care are nevoie de o provocare, a...

– Kirsten, stabilirea unui nou record de vânzări şi cascadoriile în aer cu capul în jos nu sunt provocări în nici un fel asemănătoare. Doamne, Dumnezeule! Nici nu-i de mirare că ai coşmaruri. Cu o mişcare bruscă, o îmbrăţişă, trăgând-o de pe scaun cu totul şi strângând-o la pieptul lui. Când aveai coşmaruri, Rumm te alina?

– Da.

Rylan era convins că ea mințea. Degetele ei se îndoiau și se relaxau pe tricoul lui, de parcă ar fi încercat să cuprindă în mâini ceva ce nu era acolo sau ceva care îi scăpa necontenit. Exista o nesiguranță vădită în vocea ei... Se simțea o urmă de disperare care îi dădea de înțeles că și ea își dorea să creadă ceea ce îi spunea lui.

– Eu cred că ți-ai fi dorit s-o facă, dar el nu a făcut-o, zise el încet.

Ea vru să protesteze, dar nu îi ieșea pe gură nici un cuvânt. Câteva clipe lungi, rămase uitându-se fix în ochii lui. În cele din urmă, aplecă ușor capul.

– Ai dreptate. Charlie desconsidera coșmarurile mele pentru că nu îmi putea înțelege frica. Mă compătimea, dar îmi trata visele urâte ca pe excentricitățile unui copil, fiind sigur că o să-mi treacă.

Rylan îi lipi trupul tremurând de al lui și o mângâie ușor pe spate.

– Așadar, noaptea trecută, când te-ai întins după mine, ai crezut că era Rumm. Ți-ai *dorit* să fie el, oferindu-ți, în sfârșit, alinarea și înțelegerea pe care nu ți le dăduse înainte.

– Cred că da.

– Kirsten?

– Da, șopti ea.

– În ce moment ți-ai dat seama că eram eu, și nu Rumm, cel cu care făceai dragoste?

Ea se uită în sus la el cu un amestec de durere și uimire. Apoi se smulse din brațele lui și fugi în camera ei.

– Nu-l lăsa să te scape, Dylan. Nu-l lăsa să te scape!

Rylan se uită în sus la chipul victimei lui și râse. Ochii căprui cu striații aurii ai copilului semănau foarte mult cu ai lui și erau împrejmuiți de gene negre, dese și țepoase. Și copilul avea părul închis la culoare și lins

în creştet, doar că i se ondula uşor la spate şi în jurul frunţii. Şi avea aproape aceeaşi nuanţă cu a lui.

Rylan stătea pe spate pe şezlongul de lângă piscină, cu genunchii ridicaţi. Cu braţele întinse în sus, ţinea un băieţel care se zvârcolea şi dădea din picioare. La fiecare câteva secunde, Rylan se prefăcea că o să-l scape şi îşi îndoia braţele. Băieţelul ţipa, după care trecea la chicoteli bălmăjite, gălăgioase şi umede.

De fiecare dată când coatele lui Rylan se înmuiau un pic, mama copilului, care se afla în apropiere, icnea şi zicea:

– Oh, nu! Oh, nu! Ai grijă, o să te scape!

Era înaltă şi blondă. Purta o cămaşă lungă ţărănească şi sandale cu baretă pe gleznă. Părul ei lung şi blond dansa liber în toate părţile, de fiecare dată când îşi împreuna mâinile şi ţopăia jucăuşă până la Rylan şi la fiul ei. Era extrem de frumoasă, într-un fel senzual şi cu spirit liber.

– Începi să devii prea greu şi prea agitat pentru jocul ăsta, amice, zise Rylan, expirând puternic şi legănând copilul înainte de a-l lăsa jos. Se ridică în şezut şi îi trase în glumă o palmă la fund micuţului.

Atunci o văzu pe Kirsten în spatele peretelui de sticlă. Plecase de acasă cu câteva ore bune, chipurile să rezolve nişte treburi în oraş. Trecuseră trei zile de când îi pusese întrebări legate de coşmarurile ei şi de indiferenţa lui Rumm faţă de ele. Iar de atunci ea făcuse tot posibilul să îl evite. În timpul zilei, stătea închisă în biroul ei, iar Rylan se uita peste jurnalele şi albumele foto ale lui Rumm, în fostul lui birou. După mesele luate împreună, dar într-o tăcere aproape desăvârşită, se retrăgea rapid în dormitorul ei, lăsându-l pe Rylan să se amuze singur.

În dimineaţa aceea, fusese la fel de rece precum sucul de portocale proaspăt stors de Alice. Kirsten îşi

băuse porția, după care evadase rapid în Mercedesul ei decapotabil.

Iar acum, pe terasa însorită, ochii li se întâlniră preț de o clipă, înainte ca ea să dispară înapoi în umbrele casei.

– L-ai extenuat, Dylan. Hai, e timpul să mergem, zise femeia blondă, luându-l în brațe pe micuț. Ea nu observase nici apariția, nici dispariția lui Kirsten.

Rylan nu era sigur de ce nu îi făcuse semn lui Kirsten să vină ca să le facă cunoștință. La drept vorbind, nu avea nici un motiv să nu o facă. Dar evitase să facă asta mai mult de dragul lui Kirsten decât al lui Cheryl.

– De ce trebuie să pleci așa de repede? întrebă el pe un ton plângăcios. Știi că nu apuc să-l văd atât de des cum mi-aș dori, Cheryl.

– Știu. Doar că, la programul aglomerat pe care îl avem, este aproape imposibil să fac astfel încât să vă întâlniți mai des.

Nu avea nici un rost să se certe cu ea.

– Vino, zise el, așezându-și brațul liber în jurul umerilor ei firavi. Îl duc eu la mașină.

Câteva minute mai târziu, o găsi pe Kirsten la biroul ei de scris, frunzărind paginile manuscrisului ei. Se schimbase din rochia pe care o purtase când se dusese la cumpărături, iar acum era îmbrăcată cu totul în negru: pantaloni negri, vestă neagră și balerini negri.

El vru să o întrebe cine a murit, dar își dădu seama la timp că ar fi făcut o gafă și se opri. Gluma aceea ar fi fost de prost gust. În plus, chiar îi stătea bine în negru.

Renunță la ideea de a o tachina din pricina ținutei ei sobre și se mulțumi, în schimb, cu un dialog scurt și, spera el, aducător de pace.

– Bună.

– Bună, zise ea cu glasul încordat.

Se părea că nu avea să facă pace cu ea.

– Mi-aș fi dorit să vii afară. Voiam să-ți fac cunoștință cu Cheryl și cu Dylan.

– Nu am vrut să deranjez. Strânse repede câteva pagini și le bătu de masă cu mai multă emfază decât ar fi fost necesar pentru a aranja hârtiile.

– Pari supărată, afirmă el. La drept vorbind, chiar se bucura că stătea cu privirea în pământ, pentru că nu avea cum să-i vadă rânjetul amuzat pe care nu se putea abține să nu-l afișeze.

– Nu sunt.

– Hm... Măcar puteai să mă păcălești. Nu ai zis absolut nimic despre hainele mele și mă gândeam că o să-ți placă să mă vezi îmbrăcat în altceva decât...

– Zdrențe?! completă ea și aruncă o privire nepăsătoare spre pantalonii lui de firmă și spre cămașa sport pe care le purta. Mda, sunt sigură că nu te-ai îmbrăcat așa pentru mine.

– Nu cumva ești supărată că am avut oaspeți?

– Sigur că nu.

– A, bine. M-am liniștit.

– Adică nu atât timp cât...

– Nu atât timp cât ce?

Cu o expresie la fel de severă ca a unei directoare de școală catolică, ea se încruntă în sus la el din spatele ochelarilor.

– Știi ce vreau să spun.

Amuzat de agitația ei, el își propti un șold musculos de marginea biroului său și își încrucișă brațele la piept.

– Ba nu, chiar nu știu. Spune-mi tu! Nu atât timp cât ce?

– Atât timp cât stați departe de dormitoare. Casa asta nu e un motel care se închiriază cu ora. Își făcea de lucru mutând obiectele de pe birou dintr-un loc în altul,

fără nici un motiv real de a le schimba poziția. Nu vreau femei fâțâindu-se pe aici ca și cum ar fi spațiu public.

- Nu am intrat în nici un dormitor.

- Păi... bine. Atunci nu avem nici o problemă.

- *Eu*, unul, sigur nu am. Dar cred că tu ai o problemă.

- Ca întotdeauna, nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Ba, mai mult, nici nu-mi pasă. Așa că scuză-mă, te rog, dar nu am scris nici un paragraf toată ziua și...

- Ce impresie ți-a lăsat Cheryl?

Ea își mușcă ușor buza de jos, vrând parcă să se stăpânească.

- Cheryl? Așa o cheamă?

- Mda.

Kirsten așează tacticoasă capsatorul în sertar și apoi îl închise tare, ca și când tot ce se afla înăuntru participa brusc la o tentativă de evadare.

- E foarte frumoasă, din ce am văzut. Înaltă, blondă și... frumoasă. Rosti aceste trei cuvinte ca și cum gurii ei i-ar fi fost greu să le pronunțe.

- Și Dylan? E un mititel tare drăgălaș, nu crezi?

- Arată exact ca tine.

- Da? Toată lumea care ne vede împreună spune același lucru.

- Câți ani are?

- Doi ani. Și e deja un zurbagiu. Cheryl abia dacă mai poate ține pasul cu el.

- Poate că i-ar prinde bine o mână de ajutor.

- Are deja ajutor.

- Mă refeream la faptul că poate i-ar prinde bine ajutorul *tău*, zise ea cu asprime.

- A, nu, nu are nevoie de ajutorul meu!

- Dar te-ai oferit vreodată s-o ajuți?

- Da, normal. Iar Cheryl m-a refuzat.

– Nu crezi că ar trebui să ai şi tu un cuvânt de spus în educaţia lui Dylan?

– În nici un caz. Asta e strict treaba lui Cheryl.

– Asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată, replică printre dinţii încleştaţi.

El ridică însă din umeri.

– Ce pot să zic? Cheryl nu a vrut nici o influenţă din afară.

– Şi tu te-ai mulţumit cu asta?

– Nu am avut de ales. Când îşi pune ceva în minte, nu mai ai cum să te bagi.

– Adică Dylan nu o să locuiască niciodată cu tine?

El izbucni în râs.

– Oh, mă îndoiesc sincer de asta!

– Şi bănuiesc că nici nu intră în discuţie să te căsătoreşti cu Cheryl...

– Desigur că nu. Fraţii nu se căsătoresc cu surorile lor.

O văzu rămânând o clipă cu gura aceea adorabilă pur şi simplu căscată de uimire, de parcă i se slăbise un şurub care îi ţinea maxilarul. El aşteptă o clipă, după care se întinse şi îi ridică uşor bărbia cu degetul arătător, până când îi închise gura la loc.

– Ai fost geloasă, nu-i aşa?

Ghicise asta imediat ce o văzuse revenindu-şi din şoc şi se gândi că avea să se înfurie. Şi avea dreptate. Se pregăti sufleteşte pentru furtuna ce se învolbura în ochii ei.

– *Geloasă?!* exclamă ea sărind din scaun de parcă ar fi muşcat-o. Absolut deloc. Doar că îmi vine greu să cred că marele şi grozavul băiat rău de la Hollywood are o soră.

– De fapt, am o familie întreagă. Pe sora mea, Cheryl, pe cumnatul meu, Griff, fiul lor, Dylan, pe mama şi pe tata. Cheryl şi familia ei locuiesc în San Diego,

dar nu apucăm să ne vedem la fel de des cum ne-am dori. Am sunat-o ieri. A fost încântată să afle că eram aşa de aproape de ea, aşa că l-a adus un pic pe nepoţelul meu să mă vadă. Vizitele noastre sunt prea rare şi prea îndepărtate, din păcate. Iar Dylan tinde să mă uite de la o vizită la alta.

– Şi părinţii tăi?

Se bucură să vadă că, până la urmă, Kirsten se liniştise şi părea să fie sincer interesată de familia lui. Numai o mână de prieteni foarte apropiaţi ştiau ceva despre trecutul sau familia lui. Cu toate acestea, nu ezită să-i împărtăşească lucrurile acelea. Ba chiar îşi dorea foarte mult să o facă.

– Locuiesc într-un orăşel din Arizona, care a fost şi va rămâne anonim pentru a-i proteja pe cetăţenii rezidenţi de asaltul fanilor. Oamenii de acolo nu fac publicitate oraşului ca fiind locul meu de baştină, pentru că au prea mult respect pentru părinţii mei şi voi să le protejeze intimitatea. Tata este directorul liceului din oraş, iar mama a predat limba engleză la clasele a IX-a şi a X-a până acum câţiva ani, când s-a pensionat timpuriu.

Kirsten se lăsase pe spate în scaun, dar acum se aplecă deasupra biroului, sprijinindu-şi în palme capul pe care îl clătina neîncrezătoare.

– Directorul liceului! Profesoară de engleză primară! Nu-mi vine să cred! Ridică apoi capul brusc şi se uită la el suspicioasă. Nu cumva inventezi toate lucrurile astea?

El ridică receptorul telefonului şi i-l întinse.

– Sună-i dacă nu mă crezi. Prefixul zonei este...

– Bine, te cred, zise ea, smulgându-i receptorul din mână, destul de iritată, şi punându-l înapoi în furcă. Nu mi te-am imaginat niciodată cu părinţi. Mi se pare ceva aşa de...

– Comun?

– Da. Adică nu...

– Sordid? Murdar?

Ea lăsă umerii în jos, într-un gest de recunoaştere a vinovăţiei.

– De ce suntem mereu dispuşi să credem ce este mai rău despre oameni?

El îi răspunse la acea întrebare pertinentă cu un zâmbet cald.

– Ce poveste a prins la tine? Cea conform căreia mama e prostituată şi dansatoare la bară în Las Vegas? Sincer să fiu, mie, personal, mi-a plăcut mai mult cea care spunea că ar fi o ţigancă oarbă.

Kirsten avu eleganţa de a râde înainte de a-l întreba foarte serioasă:

– Laşi poveştile astea ridicole să circule ca să-i protejezi, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap, gândindu-se că nu l-ar fi deranjat să-i vadă chipul, cu ochelarii aceia mari pe nas, pentru tot restul vieţii lui, alături de el la masă la micul dejun. Simţi cum un sâmbure de emoţie începu să încolţească în sufletul lui, până când se transformă într-o presiune palpabilă în jurul inimii. La naiba, probabil aşa trebuia să se simtă dragostea!

– Îţi mulţumesc că ai înţeles asta, Kirsten, zise el cu glasul răguşit.

– Ei, nu mă considera prea sensibilă. Când am văzut-o prima dată pe Cheryl pe terasă, iar pe tine cu micuţul ăla în braţe, am...

– Ai fost geloasă.

– Ai mai spus asta, rosti ea iritată. Am ignorat acuzaţia asta prima dată şi în mod categoric o s-o neg şi acum.

La fel ca durul din mafie pe care îl interpretase mai demult într-un film, el o apucă de bluză şi o ridică

în picioare, aproape trăgând-o peste birou, ca să le facă pe plac buzelor lui flămânde. O sărută cu ardoare, frecându-şi buzele de ale ei până când se întredeschiseră uşor sub presiunea lui. Limba lui alunecă în gura ei şi nu se lăsă până când nu o gustă cu totul.

Kirsten avea buzele roşii şi umede când el îi dădu drumul, în cele din urmă, şi se prăbuşi înapoi pe scaun.

Mulţumit de sine, Rylan zise:

- Ai fost geloasă.

capitolul 6

Cineva făcuse curăţenie în rulota lui. Şi îi era profund recunoscător acelui necunoscut. O lăsase arătând de parcă fusese devastată de un uragan, dar, în absenţa lui, hainele fuseseră culese de pe unde fuseseră aruncate şi spălate, farfuriile din chiuveta micuţă fuseseră şi ele spălate şi puse la locul lor, iar coşurile de gunoi fuseseră golite. Una peste alta, era locul acela răcoros şi foarte liniştit pe care îl căutase ca să fugă de haosul şi larma de pe platoul de filmare.

Ba, de fapt, locul nu se afla prea departe de reşedinţa Rumm. Parcursese distanţa în aproximativ o oră pe motocicletă. Dar, la cât de pustie şi de izolată era zona, s-ar fi putut afla la fel de bine la capătul lumii. Peisajul - care se presupunea că era în Abilene, Texas - era unul sterp. Nu exista nici măcar un singur pom care să ofere o umbră protectoare faţă de soarele torid.

Lumina era slabă în rulota lui Rylan, care era parcată în perimetrul platoului de filmare. Aerul condiţionat murmura pe fundal, la fel ca un meditator religios. Venise acolo în căutarea singurătăţii binecuvântate, în timp ce regizorul şi oamenii din personalul tehnic se ocupau de pregătirea decorului pentru scena care urma să fie filmată.

- Intră! strigă el, când cineva ciocăni la uşă.

Intră asistenta regizorului, o tânără corpolentă pe nume Pat, care, la figurat - dacă nu şi la propriu - îi lua pe toţi din echipa de filmare la sânii ei mari şi îi îngrijea ca o mamă.

- Sunt gata? Vin? întrebă el.

– Glumeşti? pufni Pat amuzată. O să mai dureze ceva timp. Ai nevoie de ceva? Bere? Mâncare? O fată?

În trecut, îi intermediase în mod discret astfel de necesităţi. Toată lumea din jurul lui, inclusiv el însuşi, făcea asta cu uşurinţă. Dar de când începuse să i se pară un lucru atât de meschin? De când o cunoscuse pe Kirsten.

– Nu, mersi.

– M-a trimis, zise fata referindu-se la regizor, să vin să te mai rog o dată să-l laşi pe tipul care e dublura ta pentru cascadorii să facă scena asta. E deja costumat şi aşteaptă să te hotărăşti.

– În scenariu scrie că e nevoie de cadre strânse. Trebuie s-o fac eu.

– O să fie riscant, Rylan!

– Pentru asta mă plătesc, nu?

Fata oftă resemnată şi zise:

– Ai nevoie să-ţi spăl cămaşa asta?

– Da, te rog, răspunse el.

Pat o puse pe umăr şi continuă:

– Cum merg lucrurile la reşedinţa Rumm?

– Totul e în regulă.

Ea se încruntă.

– Cum? Nu dezvolţi nici un pic?

– Nu, nu dezvolt nici un pic.

– Văduva s-a făcut remarcată prin absenţa ei, afirmă Pat, aşezând grămadă mai multe dintre hainele lui în dreptul uşii, ca să nu le uite când urma să plece. Pot să iau o gogoaşă? Luă apoi una dintr-o cutie lăsată deschisă, fără să mai aştepte permisiunea lui, şi se aruncă pe canapeaua încastrată în perete, aşezată cu faţa spre cea pe care stătea el.

– A zis că filmul şi cartea sunt despre Demon Rumm, nu despre ea, spuse Rylan şi, cu siguranţă, ar fi fost surprins să afle că se încrunta. Sprâncenele lui, care

semănau cu un arc frumos conturat, erau aproape lipite. Vrea să aibă de-a face cu noi cât mai puţin posibil.

– Hm...

El aruncă o privire înţelegătoare spre asistenta regizorului.

– Cred că acesta a fost cel mai încărcat „hm" pe care l-am auzit vreodată. Dar să ştii că te înşeli dacă ai senzaţia că o să-ţi satisfac curiozitatea şi că o să discut cu tine despre doamna Rumm.

Pat se ridică în picioare, lingându-şi degetele lipicioase de la glazura gogoşii.

– Din păcate, ştiu asta. Tu nu eşti genul care să sărute şi să spună.

– Cine zice că am sărutat pe cineva?

Veni rândul ei să-i arunce o privire cunoscătoare. Luă apoi grămada de haine murdare care trebuiau duse în oraş la spălătorie şi zise:

– Să nu uit, dă-mi scenariul tău! S-au făcut câteva schimbări şi trebuie modificat textul.

El se îndreptă de spate, vădit încordat.

– Ce schimbări?

– Oh, relaxează-te, Shakespeare! O să fii de acord cu toate. Modificările se referă la schimbări de unghiuri şi cadre, nu la dialog.

– Ei bine, treaba asta va trebui să mai aştepte. Mi-am lăsat scenariul acasă la Kirsten. Ştiam că nu o să am nevoie de el azi.

– Chiar va trebui să rezolvăm asta cât mai repede pentru că au legătură cu scenele.

– Mai târziu, replică el arogant şi se lăsă din nou pe spate în canapea. Sună-mă când sunt gata pentru mine, te rog!

– Sigur nu vrei să facă dublura ta scena asta?

El clătină din cap, dar deja mintea lui era în altă parte. Pat părăsi rulota neobservată, în timp ce Rylan era

pierdut în gândurile lui despre reacţia lui Kirsten cu privire la vizita lui Cheryl de săptămâna trecută.

Fusese supărată şi nu reuşise să ascundă acest lucru. Gelozia ei fusese la fel de evidentă precum o maşină roşie de pompieri cu toate sirenele şi girofarurile pornite.

Ştia în sinea lui că, dacă nu ar fi simţit asta, doar ar fi râs şi l-ar fi contrazis.

Dar nu făcuse asta. Sigur nu îi era indiferent. Exclusese frigiditatea ca motiv al respingerii ei. După vizita lui Cheryl, i se conturase în minte ipoteza că lui Kirsten îi plăceau bărbaţii, dar nu părea să îi placă în mod deosebit de el. Se străduia din răsputeri să-i arate că nu îl plăcea, dar totul dovedea contrariul, mai cu seamă fiecare privire pe care i-o aruncase în ultima săptămână şi acel sărut pasional pe care îl împărtăşiseră în biroul ei. Iar de atunci se abţinuse să o mai sărute ori să o atingă.

Planul lui fusese să o lase să fiarbă în suc propriu o vreme şi să reflecteze la ce pierdea ţinându-l la distanţă.

Doar că treaba asta se întorsese împotriva lui. Pentru că el era cel care chiar suferea. El nu avea reguli autoimpuse. O dorea. Mult! Dar, în acelaşi timp, înţelegea foarte bine importanţa sincronizării perfecte. Şi încă nu venise momentul potrivit să facă mişcarea cea mai mare.

Între timp, aproape că înnebunise de-a binelea de dorinţă. Şi aproape că fusese o uşurare pentru el să plece din casa ei în dimineaţa aceea. Timpul pe care îl petrecea departe de ea avea să le dea minţii şi corpului său o pauză necesară, îndepărtând stresul constant de a o dori şi de a nu o putea avea.

Acum, în timp ce aştepta să fie chemat pentru filmare, se întinse cât îi permitea canapeaua aceea mică şi aţipi, în timp ce visa cu ochii deschişi la Kirsten şi la cât de dulce avea să fie momentul în care, în sfârşit, urma să facă dragoste cu ea.

Capacitatea lui de a moţăi era aproape obscenă, ţinând cont de faptul că urma să fie filmat într-un avion în flăcări.

Îmbrăcat în costumul de scenă, Rylan îşi croi drum printre camioane, rulote, kilometri de cabluri şi mulţimile de oameni agitaţi, despre care avea senzaţia că nu făceau nimic în mod special. În cele din urmă, ajunse la regizor, care încă era prins într-o discuţie serioasă cu omul său de la departamentul tehnic, care tocmai terminase de plasat explozibilul sub macheta avionului ce urma să fie folosită în scena aceea.

Trăgând cu poftă din trabucul care îi devenise deja un fel de semnătură caracteristică, regizorul se întoarse spre Rylan şi îl studie rapid din cap până în picioare.

– Eşti un prost afurisit pentru că vrei s-o faci, mârâi el. Pentru asta avem cascadori angajaţi, idiotule!

– Unde-i avionul? întrebă Rylan binevoitor.

Ignoră apoi limbajul colorat al regizorului şi se concentră asupra explicaţiilor tehnicienilor despre cum trebuia detonat explozibilul, cum avea să fie trasă scena, care urma să fie filmată dintr-o singură dublă, şi cum trebuia să se catapulteze în siguranţă după aceea. Sincronizarea era vitală. Actorul, cameramanul şi tehnicienii de la efecte speciale trebuiau să se sincronizeze şi să se bazeze unul pe celălalt.

– E în regulă? răcni regizorul. E toată lumea gata? Hai s-o facem!

Şi, după cum se dovedi, mai dură o oră întreagă înainte să treacă la treabă. În timpul acelei ore, regizorul îi repetă toate indicaţiile de cel puţin douăsprezece ori. Costumiera veni să îi verifice costumul de zbor, pentru a se asigura că era suficient de *sinistru*. Iar omul de la machiaj îl dădu cu ulei pentru a părea transpirat.

– Nu am nevoie de aia, zise Rylan, mârâind nemulţumit, la fel ca o divă de la Hollywood, împingând sticluţa din faţa lui. E deja al dracului de cald aici!

– Aştia sunt pe cale să-ţi dea foc la fund, şi tu te plângi de un pic de sudoare?

În cele din urmă, Rylan se urcă în carlinga avionului fals şi îşi puse casca pe care scria *Demon* cu litere mari şi roşii. Se verificară ultima dată unghiurile camerelor de filmat şi calitatea imaginii de pe monitoarele de montaj. Toată lumea era pregătită. Regizorul dădu apoi semnalul să înceapă filmarea.

Rylan zâmbi şi flutură din mână prin acoperişul transparent al carlingii, aşa cum era scris în scenariu. Se recrea un moment dintr-un spectacol aerian în care Rumm aterizase cu succes cu un avion nefuncţional, spre aprecierea şi ovaţiile pline de fervoare ale publicului. Cadrele cu publicul aveau să fie adăugate ulterior, la montaj. Chiar dacă aterizase, Rumm încă se afla în pericol.

În ciuda faptului că îl avertizaseră toţi, Rylan tot fu luat prin surprindere de impactul exploziei. Îi zgudui straşnic măruntaiele şi timp de o clipă îi zdruncină creierul. Nici măcar nu mai simţi a doua şi a treia explozie care urmară.

„Sfinte Sisoe!"

Închise ochii strâns din reflex pentru a se feri de explozia puternică de lumină. Iar când îi deschise din nou, era absolut sigur că ceva mersese incredibil de prost, că murise şi ajunsese direct în iad. Tot ce putea vedea în faţa ochilor era un zid de flăcări roşii-portocalii, din care se ridica o cortină de fum negru şi înecăcios la fel de impenetrabilă.

Dogoarea era atât de puternică, încât îi ardea ochii şi îi topea pielea. Era sigur că pielea îi picura de pe craniu,

ca în cele mai hidoase efecte speciale din filmele de groază.

„Ce lucru idiot la care să te gândeşti acum!", îşi spuse în sinea lui. „Dar ce ar trebui să fac acum? Ce să fac? Ah, da! Ar trebui să deschid carlinga şi să ies naibii de aici înainte să mă prăjesc!"

Se întinse după maneta de catapultare şi o găsi imediat. Doar că, spre deosebire de repetiţia pe care o făcuseră înainte, aceasta nu se mişcă. Trase de ea încă o dată. Apoi şi mai tare. Pur şi simplu nu se clintea din loc.

Se lupta cu panica pură care îi umplea gâtul precum voma, aproape sufocându-l. Doamne, Dumnezeule, îl durea şi când respira! Aerul era groaznic de fierbinte. Mai încercă o dată maneta şi îşi încleştă dinţii din cauza efortului.

„Doamne, Dumnezeule!"

Regizorul ştia miimea de secundă când trebuia să zboare acoperişul carlingii, iar Rylan să iasă şi să se rostogolească pentru a se îndepărta de avionul în flăcări. Când nu se întâmplă întocmai, sări din scaun şi îşi aruncă trabucul. Urlând după extinctoare, conducea mulţimea de oameni în fugă spre avionul în flăcări.

Pat aproape că se înecă cu gogoaşa nedigerată care i se ridică în gât, protestând. Şi ţipă de groază.

Costumiera se gândea că era păcat că nu se culcase niciodată cu Rylan North, care urma să moară în floarea vârstei şi astfel să devină o legendă de la Hollywood despre care avea să le povestească nepoţilor ei.

Omul de la machiaj apucă strâns în pumn crucifixul pe care îl purta la gât, amintindu-şi brusc că era muritor şi întorcându-se la spaimele copilăriei legate de iad şi damnare veşnică, apoi începu să se roage la Dumnezeu cu ardoare pentru iertarea păcatului, a acelui *ménage à trois* pe care îl avusese noaptea trecută.

Iar femeia minionă şi cu păr negru, care stătea lângă Mercedesul ei decapotabil, vedea pe viu reconstituirea celor mai îngrozitoare coşmaruri ale ei.

Cumva, Rylan o văzu printre flăcări şi fum. Mai târziu, chiar se întrebă cum se întâmplase una ca asta. Era un miracol că o zărise în mulţimea aceea agitată de oameni care îi dădeau indicaţii pe care el nu le putea auzi din cauza flăcărilor şi care îi făceau frenetic semne pe care nu le putea înţelege.

Kirsten nu se mişca. Rămăsese încremenită lângă uşa maşinii, strângând la piept ceva ce semăna inexplicabil de mult cu un scenariu de film. Lacrimile care i se revărsau şiroaie de sub ochelarii de soare enormi îi udau obrajii.

La început, el crezu că ea era doar un produs al imaginaţiei lui, că începeau să i se deruleze prin faţa ochilor imagini ale vieţii sale – aşa cum se spunea că se întâmpla înaintea morţii. Dar groaza de pe chipul ei îi spunea că era reală.

– Luaţi-o de aici!, urlă el prin acoperişul de sticlă al carlingii. Dar nu îl putea auzi nimeni. Oh, Doamne, nu! Oh, nu, te rog, nu-i face asta, Doamne!, se rugă el.

Fără să simtă fierbinţeala manetei de metal şi flăcările care îi lingeau hrăpăreţe mâinile înmănuşate, trase de manetă cu o forţă supraomenească. În cele din urmă, se clinti, iar acoperişul de sticlă zbură la fel de uşor precum capacul unei sticle de bere.

Reacţionând din reflex şi din nevoia disperată de a ajunge la Kirsten, ieşi împleticindu-se din avionul în flăcări şi se aruncă imediat cât mai departe, zburând câţiva metri în aer într-o încercare de salvare curajoasă, care avea să facă istorie în lumea producţiilor de filme. Aterizâ pe o parte şi se rostogoli în picioare, aşa cum fusese instruit să o facă.

Dar în clipa aceea Rylan nu se mai gândea la indicaţiile regizorale, ci numai la femeie, la coloana de fum negru din spatele lui şi la iadul viu pe care îl reprezenta acea scenă pentru ea.

Brusc, fu înconjurat de oameni. Zeci de oameni. Atât de mulţi, încât nu putea să se lupte ca să se desprindă dintre ei.

– Nu te panica, Rylan! îi strigă cineva.

– Costumul este făcut din azbest! E doar fum, dar nu arde!

– Duceţi-vă la Kirsten! strigă el. Kirsten! Ajutaţi-o! Lăsaţi-mă să...

– Nu e coerent!

– E isteric, boule! Tu nu ai fi?

– *Kirsten!*

Se lupta ca un nebun să îi dea drumul, dar îl imobilizară şi îl puseră la pământ. Nu o mai putea vedea pe Kirsten.

– Daţi-i jos mănuşile alea! Ard de-a binelea!

– Înfăşuraţi-i mâinile în ceva!

– Nu! Nu! Nu le înfăşuraţi în nimic!

– Orice aţi face, grăbiţi-vă până nu rămâne cu cicatrice pe viaţă!

Rylan se uită în jos la mâinile lui şi, cu o detaşare uimitoare, observă că i se ridica fum din mâneci şi pielea de pe mâini era anormal de roşie şi de încreţită.

Cineva aproape că îi rupse gâtul smulgându-i casca de pe cap.

– Să se ducă cineva să-i zică lui Kirsten că...

– S-a gândit cineva să cheme o ambulanţă? răcnea regizorul. Imbecililor!

Rylan se luptă să se ridice.

– Kirsten... gemu el, cu glasul răguşit şi întinse mâinile arse în direcţia în care se afla ea.

– Culcă-te la loc, Rylan, zise Pat, aşezându-şi o mână fermă pe umărul lui, dând dovadă de mai multă stăpânire de sine decât oricine altcineva de la faţa locului. O să fii bine! Apoi i se adresă regizorului: E deja o ambulanţă pe drum. Mai ştii? Ai cerut una, în caz că avea loc un accident de genul ăsta.

– Atunci daţi-vă toţi la o parte din drum! Ar trebui să te dau în judecată, boule, pentru că ţi-ai asumat un asemenea risc! urlă apoi la Rylan. Sigur, ai făcut o treabă afurisit de bună! adăugă el, muşcând cotorul unui trabuc nou. Afurisit de bună treabă! Toţi oamenii din public vor face pe ei!

– Vin paramedicii! strigă cineva.

– Toată lumea la o parte!

– Rylan, te vor duce la spital imediat!

Cineva îi lipi apoi o cârpă udă şi rece pe frunte. Era inutil să încerce să se lupte cu ei. Dumnezeule, se simţea pur şi simplu extenuat.

Unde era Kirsten?

„Kirsten, Kirsten!"

– O să fii bucuros când o să afli că nu o să rămâi cu cicatrice permanente, îi zise Pat când intră în salonul privat de la spital, unde era tratat. Doctorul zice că arsurile au fost superficiale, chiar dacă te-au durut foarte tare. Nu da jos pansamentele cu antibiotic în următoarele câteva zile şi ia pastilele astea pentru durere dacă ai nevoie, spuse ea, aşezând un flacon micuţ de medicamente pe noptiera de lângă pat. Sunt inofensive. O să-ţi dea doar o stare generală de bine. Sau cel puţin aşa mi-au zis utilizatorii frecvenţi.

Rylan nu schiţă nici cel mai mic zâmbet.

Pat continua să vorbească, fără a se lăsa descurajată de dispoziţia lui proastă, care bănuia că era o reacţie

întârziată după acel accident cu potențial fatal pe care îl suferise.

- Stimabilul nostru regizor tocmai a sunat ca să mă roage să-ți transmit că această scenă cu prăbușirea și salvarea ta din avionul în flăcări este cea mai palpitantă secvență de film pe care a văzut-o în toți anii lui la Hollywood. Cred că nu consideră mâinile tale arse o pagubă mai mare decât trabucul de sacrificiu pe care l-a pierdut. Florile sunt de la el, apropo. Echipa ți-a trimis...

- Ce căuta ea acolo?

Pat se uită la el, perplexă.

- Ce? Cine? Cine și unde să fie?

- Kirsten Rumm. Ce căuta pe platou? întrebă el supărat.

Pat se așeză pe singurul scaun liber din salon și se uită prudentă la omul care stătea pe marginea patului de spital. Abia în acea clipă își dădu seama că nu avea gura încordată și ochii umbriți de pleoapele grele din cauza durerii sau a fricii ulterioare accidentului. Erau efectul furiei lui controlate.

- Ah, a fost acolo? întrebă ea.

- Da. Am văzut-o din carlingă.

- Poate că doar ți-ai închipuit că ai...

- Am văzut-o! urlă el. Ce naiba căuta acolo?

Pat începu să tremure din toate încheieturile.

- Dacă a fost acolo, bănuiesc că a fost vina mea. Am sunat-o eu.

- De ce? șuieră el amenințător.

- Să... să... chiar aveam nevoie de scenariul ăla, Rylan! Am întrebat-o dacă scenariul era acasă. S-a dus să verifice și apoi s-a întors și mi-a zis că l-a găsit.

- Și ai rugat-o să vină să-l aducă.

Ignorând senzația de usturime de pe mâini, el încleștă pumnii de furie.

– Nu, nu am făcut asta, afirmă Pat ferm şi apăsat. M-am oferit să trimit un mesager care să-l ia, doar că ea a... Unde te duci?

– Acasă.

– Înapoi în Los Angeles?

Rylan îşi dădu seama că spusese ce nu trebuia, dar nu mai cugetă. Avea suficient timp de gândire mai târziu. După ce avea să o vadă pe Kirsten.

– Mă duc la ea acasă. Mă găseşti acolo.

Îşi smulse halatul de spital şi se duse glonţ la dulapul îngust. O anumită persoană – probabil Pat cea maternă şi grijulie – fusese suficient de prevăzătoare ca să-i aducă un schimb curat de haine.

Ea sări din scaun.

– Dar nu poţi pleca din spital! ţipă ea, în timp ce îl privea îmbrăcându-se. Doctorul a zis că te ţine peste noapte sub observaţie.

Rylan îi făcu nişte sugestii grosolane şi imposibile din punct de vedere anatomic în privinţa lucrurilor pe care le puteau face ea şi doctorul cu ordinul lui. Părăsi apoi salonul şi spitalul fără să se uite înapoi. Din moment ce motocicleta lui încă era pe platoul de filmare, chemă un taxi în faţa spitalului, care să-l ducă în La Jolla.

Când se afla la baza colinei, observă cât de întunecată era casa lui Kirsten.

– Nu pare să fie nimeni acasă, amice, îi zise şoferul de taxi peste umăr.

Rylan purta ochelarii de soare foarte întunecaţi, aşa că nu fusese recunoscut.

– E acolo, zise el cu convingere.

După ce luară ultima curbă pe aleea şerpuitoare, văzu Mercedesul ei parcat în faţa casei.

– Mersi.

Din fericire, persoana care îi adusese la spital hainele şi ochelarii de soare îi îndesase câteva bancnote

în buzunarele pantalonilor. Îi aruncă taximetristului o sumă mai mult decât generoasă şi coborî.

Uşa de la intrare era încuiată. Se duse în grabă în spatele casei şi încercă fiecare uşă glisantă de sticlă, până când găsi una descuiată. Se pregăti sufleteşte, gândindu-se că avea să înceapă să urle alarma împotriva spargerilor. Însă alarma nu porni, iar el îşi croi drum prin camerele întunecate.

O găsi în dormitorul ei, zăcând în patul ei mare, care o făcea să pară incredibil de mică. Pantofii ei erau aşezaţi cu vârfurile spre pat, de parcă se descălţase de ei şi îi aruncase acolo, dintr-o singură mişcare. Stătea ghemuită în poziţie de fetus, cu genunchii strânşi la piept şi cu capul aplecat atât de mult, încât bărbia aproape că i se atingea de piept.

El nu zise nimic, ci se duse glonţ spre pat şi se aşeză pe margine. Se aplecă deasupra ei şi o mângâie pe păr. Preţ de o clipă, Kirsten rămase încremenită. După aceea se întoarse pe spate şi se uită în sus la el în întuneric.

Rylan simţi cum i se strânge inima în piept de remuşcări când văzu că avea ochii înroşiţi şi umflaţi de plâns. Sub pleoape erau urme de rimel întins. Şi buzele îi păreau rănite. El aplecă uşor capul şi i le atinse uşor cu limba, după care o sărută cu tandreţe. Cel mai titrat actor de la Hollywood nu ştia ce trebuia să spună. Aşa că vorbi scurt şi la obiect:

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

Lui Kirsten începu să-i tremure buza de jos. Se ridică extrem de încet şi se aplecă spre el. Braţele şi sufletul lui erau gata să o primească. O cuprinse strâns la pieptul lui şi îşi îngropă faţa în gâtul ei. Iar ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Hohotele ei de plâns erau destul de puternice ca să-i zguduie pe amândoi.

– Nu mai plânge, gata, murmură el. A arătat de o mie de ori mai rău decât a fost de fapt.

– A fost oribil! Îngrozitor! Exact ca în coşmarurile mele!

– Ştiu, scumpo, ştiu, zise el mângâind-o pe spate. Te-am văzut. Printre flăcări. Şi am...

Dintr-odată, înţelese că, atunci când moartea lui păruse iminentă, primul lucru la care se gândise fuseseră Kirsten şi suferinţa ei agonizantă. Nu ar fi fost normal ca prima lui grijă să fie legată de el însuşi? Ea însă devenise pentru el mai importantă decât propria viaţă. Da, o iubea cu adevărat!

Îşi întoarse faţa spre gâtul ei şi îi lipi un sărut pe cea mai delicată şi mai înmiresmată bucăţică de piele. Sărutul acela era o declaraţie de iubire nerostită, pe care nu se putea convinge pe sine să o verbalizeze. Ea nu era pregătită să audă aşa ceva. El înţelegea, desigur, şi o respecta în sinea lui. O iubea! Iar sentimentul acela era un paradis. Dar, în acelaşi timp, era un adevărat iad, pentru că nu ştia după cine plângea Kirsten.

– Nu ştiam ce căutai acolo, zise el. Am crezut că am vedenii.

Ea îşi trase nasul de mai multe ori, apoi şopti printre suspine:

– M-a... m-a sunat o doamnă, Pat... şi mi-a...

– Mda, am aflat între timp ce s-a întâmplat. Crede-mă că o să mi-o plătească!

– Nu, nu! Te rog, nu fi supărat pe ea. Eu m-am oferit să vin să aduc scenariul.

– De ce? Credeam că vrei să stai cât mai departe cu putinţă.

– Da, la început. Apoi...

Vocea începu să îi tremure şi îşi mută privirea. El îi cuprinse uşor obrazul în palmă şi îi întoarse chipul spre el.

– De ce, Kirsten?

Răspunsul ei se lăsă îndelung aşteptat:

– Am fost foarte confuză în ultima vreme...

– În legătură cu ce?

– În legătură cu ce se întâmplă în interiorul meu, cu ceea ce simt, cu...

– Cu ceea ce simţi?

Lui Rylan începu să-i bubuie inima în piept de emoţie. Îi bătea mai tare şi mai puternic decât în dimineaţa aceea, când se aflase în avionul în flăcări.

– Şi ce simţi? o întrebă el cu glasul răguşit.

– Cred că ştii deja.

– Dă-mi un indiciu!

– Când sunt în preajma ta, nu mai pot să gândesc limpede. Şi mă fac mereu de râs.

– Niciodată, o opri el, iar privirea lui călători lacomă de-a lungul chipului ei.

– Ba da, protestă ea cu disperare. Aveam totul sub control până când ai apărut tu. Iar acum sunt tot timpul agitată, nesigură şi nu înţeleg de ce, zise ea, făcând un gest de nerăbdare. Şi nu pot să explic ce simt...

El îi ridică uşor mâna şi i-o aşeză peste inima lui, pe sub cămaşă.

– Ceea ce simţi tu seamănă vreun pic cu asta...?

Ritmul alert al bătăilor inimii lui îi pulsau în palmă.

– Da, exact aşa... şopti ea. Rămânând cu privirea aţintită spre ochii lui, îi luă şi ea mâna şi i-o aşeză peste sânul ei stâng. Vezi?

Scoţând un sunet care semăna cu un mârâit, el aplecă uşor capul şi o sărută. Şi ea îl sărută înapoi, răspunzând atingerilor dornice ale limbii lui.

Totuşi, exista un dram de şovăială în acel sărut. Ea se retrase cât încă putea gândi limpede.

– Ce este, Kirsten? Ce s-a întâmplat?

– Eşti prea intuitiv...

– Se întâmplă doar când mă sărută o femeie. Vreau să fie sigură că ştie pe cine anume sărută...

– Dar tu știi, șopti ea surprinsă și cu răsuflarea întretăiată.

El încuviință din cap solemn.

Ea inspiră adânc, cutremurându-se.

– La asta mă refer când spun că sunt confuză. Am vorbit numai despre Charlie. Iar când nu vorbim despre el, eu scriu despre el, tu te miști ca el, folosești până și aceleași inflexiuni vocale. Dar acum, când mă gândesc la el, văd chipul tău, nu pe al lui.

Ea se uită în sus la el, cu o expresie extrem de confuză întipărită pe chip.

– Și nu știu... Nu știu dacă mă îndrăgostesc iarăși de el sau dacă sunt atrasă de tine.

Rylan își lipi fruntea de a ei. Pentru prima dată în viață, își dori să nu fi fost atât de iscusit în profesia lui. Nu era ceva neobișnuit ca în timpul filmărilor să împrumute gesturile personajului pe care îl interpreta. El chiar devenea personajul pe care îl portretiza și se mândrea cu abilitatea aceasta. Însă acela era unul dintre momentele în care își dorea să fie văzut el însuși, natural și lipsit de orice artificii sau pretenții.

– Dacă m-ai fi cunoscut în alt loc, începu el încet, dacă aș fi fost, poate, omul de la compania de telefoane care a venit la tine să-ți instaleze telefonul, te-ai mai fi simțit atrasă de mine?

Ea izbucni în râs.

– Nu sunt moartă, Rylan. Am și eu hormoni. Există vreo femeie vie pe lumea asta care să nu fie atrasă de felul în care arăți?

– Asta nu se pune, mormăi el. Ai fi atrasă de *mine*, ca om?

– Nu știu, gemu ea, clătinând din cap și atingându-și nasul de al lui. Cred că da. Cel mai sincer răspuns pe care pot să ți-l ofer este că te consider un bărbat fascinant.

– Cred că pot să trăiesc cu fascinant...

Ea zâmbi la adresa glumiţei lui spirituale.

– Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam să fii. Eşti mult mai serios. Oh, încrezutule! Dai impresia că nu îţi pasă de nimic altceva decât de tine, dar acum îmi dau seama că nu eşti nepăsător faţă de *oameni*, ci faţă de superficialitate.

Lui Rylan îi plăcea ceea ce auzea. Îi cuprinse uşor ceafa şi o sărută pe tâmple.

– Spune-mi mai multe...

– Eşti un om mult mai profund decât mi-am închipuit. Mai atent... Iar latura asta umană face ca impertinenţa ta să fie mai uşor de tolerat.

– Ţi se pare că am fost impertinent?

Ea înclină uşor capul într-o parte, permiţând buzelor lui să ajungă pe gâtul ei. Iar el îi dădu sărutări mici şi tandre.

– Ştii că ai fost. M-ai sărutat din prima noapte în care ai venit aici.

– Şi tu pe cine ai sărutat înapoi? Pe mine? Sau amintirea lui Rumm?

– Nu mă întreba asta, Rylan! Nu sunt sigură... Poate că ţi-am răspuns la sărut numai pentru că nu am mai fost sărutată de atât de mult timp.

El oftă, vădit nemulţumit.

– Ai fost geloasă înainte să afli că Cheryl era sora mea. Recunoaşte! Te-a deranjat să crezi că Dylan era copilul meu, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

– Da, am fost geloasă. Iraţional şi fără motiv. Asta nu face decât să mă bulverseze şi mai mult, pentru că nu aveam nici un drept să fiu...

El şi aşeză mâinile pe umerii ei.

– Kirsten, dă-mi voie să te întreb ceva! Când el îi întâlni privirea, continuă: Azi, când ai văzut avionul acela

în flăcări, m-ai văzut pe mine înăuntru sau pe Charlie Rumm? Erai speriată pentru mine? Sau era o reacție lăsată în urmă de el? Își alunecă degetele mari de-a lungul pometilor ei. După cine plângeai?

Ea inspiră adânc, apoi răsuflă încet. El îi simți răsuflarea pe buze.

– După tine, Rylan. După tine.

Gemând adânc, el o trase în brațe și îi strivi gura cu a lui. Își alunecă limba pofticios în culcușul moale, cald și mătăsos al gurii ei. O lăsă ușor pe spate, pe perne. Și o acoperi parțial cu trupul lui, aplecându-se lent spre ea.

Sărutul lor păru nesfârșit. Participarea ei activă – pe care o simțea pentru prima dată fără nici o urmă de resentiment – îl făcea incredibil de fericit. Iar de fiecare dată când voia să se retragă, ea iniția alt sărut.

Când, într-un final, gurile lor se dezlipiră ca să poată respira, el își lipi fața de gâtul ei și își îngropă degetele în părul ei.

– O să-ți miroasă părul din cauza soluției cu care m-au dat pe mâini.

– Nu-mi pasă, șopti ea. Te dor mâinile?

– Prea puțin.

– Am sunat la spital și mi-au zis că ești bine. Însă nu am știut dacă pot să îi cred sau nu...

– Sunt bine. O singură parte din corp mă doare în clipa asta și contez pe tine să o faci să fie mai bine.

Ea râse pe buzele lui. Era cel mai sexy sunet pe care îl auzise vreodată. Se întinse spre nasturii cămășii ei. Iar după ce îi desfăcu, mârâi nerăbdător la sutienul ei care se încheia în față. Îl descheie și îl dădu jos ușor, dezvăluindu-i sânii. Avea sfârcuri delicate, roz-închis. Îi acoperi un sfârc cu gura lui, în timp ce se juca ușor cu degetele cu celălalt.

– Rylan... şopti Kirsten şi se arcui pe spate, ca sânul să se îngroape mai adânc în gura lui.

– Eşti atât de dulce!

Făcu apoi cerculeţe energice cu limba în jurul sfârcului ei, după care îl supse uşor. Mâna lui îi alunecă sub fustă. Pielea de pe interiorul coapsei sale era o întrupare a tuturor fanteziilor adolescentine pe care le avusese vreodată. Urmă cărarea aceea satinată spre împreunarea coapselor ei. Sunetul ca de pisică ce torcea pe care îl scoase Kirsten când el o atinse fu încurajarea de care avu nevoie ca să-şi strecoare degetele sub elasticul slipului ei.

Rylan scoase un sunet răguşit când degetele lui se întâlniră cu mierea caldă a mugurelui ei. Îşi alunecă degetele adânc în ea, ştiind că nu ar fi putut ajunge niciodată atât de adânc cât îşi dorea. O mângâia cu mişcări ritmice şi se folosea de umezeala propriului ei corp ca să-i sporească plăcerea mângâierii lui.

Era atât de excitat, încât simţea că îl strângeau hainele. Ca să aline presiunea aceea dureroasă, îşi desfăcu pantalonii şi îşi împinse în jos lenjeria intimă.

– Atinge-mă cum ai mai făcut, zise el răguşit şi îi ghidă uşor mâna în jos spre carnea lui rigidă. Mădularul lui era fierbinte şi tare datorită dragostei pentru ea, pe care şi-o dorea cu disperare. Îi strânse uşor degetele în jurul bărbăţiei lui. Oh, Kirsten... Kirsten...

La început, când se rostogoli de sub el, Rylan crezu că ea voia să se dezbrace. Dar, când ochii lui tulburi şi înceţoşaţi se aţintiseră asupra ei, îşi dădu seama că stătea ghemuită lângă tăblia patului, strângându-şi hainele în jurul corpului, ca şi când el ar fi fost un vandal care voia să o violeze.

– Nu pot...

– Nu poţi? şuieră el.

Ea clătină ferm din cap.

- Nu.

Rylan nu mai putea să-i fie prietenul şi iubitul plin de compasiune şi lăsă să răbufnească latura de mascul respins. Conştientiza acea tranziţie cameleonică, dar mădularul lui era cel care îi dicta schimbarea bruscă a dispoziţiei, nu inima sau mintea.

- Cum adică nu poţi? urlă el.

- Exact aşa cum am zis, ţipă şi ea la el.

- Eşti în perioada aceea a lunii? Crede-mă, nu sunt aşa de pretenţios!

Îmbujorarea ei îl făcu să simtă o plăcere perversă.

- Nu, nu e asta. Nu pot, *nu vreau* să fac dragoste cu tine. Nu acum. Niciodată.

Respiraţia lui întretăiată din pricina excitaţiei şi a furiei suna precum cea a unei fiare domesticite care era pe cale să se dedea originilor sale sălbatice şi primitive.

- Să te ia naiba! Nu-i de mirare că s-a sinucis bărbată-tu!

capitolul 7

Un om nu putea uita cât de necuprinsă era nesfârşirea albastră a oceanului până când nu stătea şi nu privea apele ore în şir. Iar Rylan petrecu nenumărate ore în noaptea aceea contemplându-l. Răsăritul soarelui se furişă în cele din urmă în spatele lui, proiectându-i silueta solitară pe nisip. Umbra aceea arăta precum silueta deformată a unui om masiv, aşa cum stătea el, cu umerii cocârjaţi, cu capul aplecat în faţă şi cu părul ciufulit. Umbra aceea ar fi putut aparţine oricărui căpcăun morocănos din majoritatea fabulelor pentru copii.

Exact aşa se şi simţea.

Blestemându-se pe sine, se întinse pe nisip şi se uită în sus la cer. Îşi pierdea rapid paloarea de dinaintea zorilor, devenind din nou colorat şi căpătând o nuanţă de roz strălucitor, precum un pacient bolnav în stare terminală, care începea să dea semne de îmbunătăţire a condiţiei sale. Stelele care se ţinuseră agăţate pe cer cât de mult timp putuseră îşi clipeau acum licărirea în semn de rămas-bun şi se stingeau treptat.

Rylan ridică mâinile şi le studie o clipă, întorcându-le de pe o parte pe alta. Îl dureau. Avea pielea roşie ca racul şi plină de băşici. Poate că rănile acelea erau de vină. Avusese dureri, chiar dacă la nivelul subconştientului. Mama lui îi zisese mereu că era un pacient dezagreabil şi urâcios. Când era bolnav, obişnuia să fie furios pe boală din pricina neputinţei lui şi îl făcea să îşi verse mânia pe oricine se afla în preajmă. Şi nici o cantitate de iubire tandră şi afectuoasă nu îi putea îmbunătăţi dispoziţia. Aşa că ar fi fost justificat să dea vina pentru

comportamentul şi agresivitatea lui din seara trecută pe mâinile rănite. În fond, suferinţei îi plăcea compania. Şi îşi dorise să producă şi el suferinţă altcuiva.

Şi reuşise. Ba chiar din plin.

Îndoi uşor un braţ şi îşi acoperi ochii. Nu îl ajuta în nici un fel să alunge din minte chipul lui Kirsten sau felul în care se uitase la el după ce îi spusese toate cuvintele alea îngrozitoare. Ochii îi păruseră dintr-odată prea mari pentru chipul ei. Buzele ei, care fuseseră roşietice şi umflate din pricina sărutărilor pasionale, păruseră să îşi piardă orice urmă de culoare şi se strânseseră de disperare chiar sub ochii lui. Se transformase chiar în faţa lui. Întreaga ei fiinţă păruse să se micşoreze şi să se prăbuşească în interior.

Atmosfera fusese tensionată şi la fel de încărcată ca în secundele ce urmau după ce un fulger lovea pământul. Rămăseseră amândoi încremeniţi şi amuţiseră.

În cele din urmă, Kirsten zisese cu glas răguşit:

– Nu s-a sinucis. Cum poţi să-mi spui aşa ceva?

Fiecare vorbă crescuse puţin câte puţin în tonalitate şi volum, până când ultimul cuvânt venise ca un ecou isteric al celor de dinaintea lui. Poate, dacă ea nu l-ar fi contrazis atât de vehement, el şi-ar fi retras vorbele, şi-ar fi cerut scuze şi ar fi luat-o din nou în braţe, dar nu pentru a o cuceri, ci pentru a o consola.

Dar ceva din încăpăţânarea aceea de a-l proteja pe Demon Rumm scosese la iveală latura întunecată a firii lui Rylan. Încă fusese incredibil de tensionat de dorinţă. Şi, desigur, acest lucru îl făcuse să se poarte ca un ticălos. Nu mai conta motivul pentru care o făcuse. El ridicase capul arogant şi zisese:

– Ei bine, aşa se zvoneşte, scumpo.

– E un zvon fals. Kirsten se dăduse jos din pat şi venise în spatele lui. Îşi închisese în grabă nasturii cămăşii şi îşi netezise agitată fusta şifonată. E complet fals! Ai auzit

ce am spus? Charlie *nu* s-a sinucis! De ce ar fi făcut una ca asta? Avea toate motivele să trăiască!

- Cu excepţia unei soţii căreia să-i placă să facă sex.

- Cum îndrăzneşti să...?!

- Oh, fii sigură că îndrăznesc! Aş îndrăzni să-i zic sau să-i fac orice unei femei care s-ar purta la fel ca tine.

Ea îl privise cu o aroganţă superioară.

- Nu am vrut să fac dragoste cu tine.

- Foarte bine!

- De ce ţipi?

- Pentru că ai aşteptat puţin cam mult până ce ai zis nu.

- Nu am vrut ca lucrurile să meargă aşa de repede.

El se ridicase de pe pat şi adoptase o poziţie ironică.

- A, nu? De aceea era Rumm aşa de nerăbdător să moară? Îşi alunga frustrarea sexuală prin acrobaţii aeriene?

Ea îşi acoperise urechile, cu o expresie chinuită.

- Încetează! Taci! Ceea ce s-a întâmplat între noi acum nu are nici o legătură cu mine şi cu Charlie.

El îşi exprimase apoi părerea despre acest lucru printr-o înjurătură obscenă şi pornise spre uşă. Dar, înainte să iasă afară din dormitor, se oprise exact în faţa ei şi îşi încheiase pantalonii printr-un gest jignitor.

- O să păstrez asta pentru cineva care să ştie să aprecieze ceea ce primeşte.

În momentul acela, considerase remarca sa o replică de ieşire din scenă fantastică. Acum însă, după ce cugetase asupra problemei câteva ore bune, nu i se părea nici pe departe o replică la fel de inteligentă precum o considerase la început.

„Eram excitat ca naiba!", se justifică în sinea lui.

Adevărul era că nu avea nici o scuză. Un bărbat adult învaţă cum să-şi controleze excitaţia nedorită. Acest lucru diferenţia oamenii de animale. Oamenii nu mai

trăiau în peşteri, iar bărbaţii învăţaseră să accepte cu demnitate respingerea unei femei.

„Nu ar fi trebuit să lase lucrurile să meargă aşa de departe."

Aşa era, nu ar fi trebuit. Dar partea raţională a creierului său îi argumenta puternic faptul că ea chiar nu plănuise să-l ducă până la limita extremă şi apoi să spună stop. Fusese la fel de pregătită şi de plină de dorinţă ca el. Corpul ei fusese cel care spusese de fapt *da*. Altceva decât un simplu capriciu o făcuse să se răzgândească în ultima clipă. Ceva din mintea ei. Sau poate ceva din inima ei.

„Nu a fost ca şi cum asta era tot ce voiam de la ea... Mulţumesc, doamnă, la revedere! Nu a fost deloc aşa. O iubesc."

Poate că ar fi fost mai bine să-şi manifeste răbdarea şi înţelegerea în loc să iasă furtunos, cu mădularul întărit.

„Frumoasă analogie, North!"

Se ridică din nou şi se uită la valurile care se izbeau de mal. Chiar şi agitaţia lor avea ceva ritmic. Exista o sursă pentru fiecare formă de turbulenţă de pe lume. Aşadar, Rylan îşi putea scuza – cel puţin parţial – comportamentul oribil pe care îl avusese cu o noapte în urmă. Putea pune asta pe seama faptului că era îndrăgostit. Se afla într-o situaţie de-a dreptul nebunească!

Citise despre bărbaţi care iubiseră o femeie de la distanţă, fără a-şi consuma vreodată iubirea eternă pe care o simţeau pentru ea. Era un sentiment înălţător să se gândească cum un fiu al lui Adam fusese atât de pur, atât de nobil. Dar Rylan pur şi simplu nu credea că acest lucru era posibil.

Sexualitatea era o parte vitală a vieţii lui. Precum amprenta sau forma distinctivă a sprâncenelor sale, sau striaţiile căprui din ochii lui, sau felul în care mergea, sau vocea lui, care avea un timbru răguşit. Sexualitatea

nu era ceva ce putea fi controlat de voinţă. O iubea pe Kirsten Rumm cu toată fiinţa lui şi asta îi asedia glandele sexuale.

– Dar, frate, sigur e afurisit de bună din punctul ăsta de vedere!

Ce era în neregulă cu ea? Nimic fizic, era clar. Trupul ei făcea totul exact aşa cum trebuia. Poate că se rezuma la asta: încă era îndrăgostită de Charles Rumm. Avusese toate atributele frumuseţii masculine ale unui sex-simbol american masculin. Avusese un zâmbet strălucitor şi o personalitate magnetică. Fusese bogat şi faimos. Nici nu era de mirare că ea fusese atât de îndrăgostită de el.

Dar trecuseră deja doi ani de la pleca.... de la *moartea lui*. Kirsten era gata să iubească din nou alt bărbat, indiferent dacă era conştientă de asta sau nu.

Aşa că variantele lui Rylan erau destul de clare. Ori arunca prosopul şi se dădea bătut, apoi se lamenta şi se frământa tot restul vieţii pentru ceea ce ar fi putut să fie, ori rămânea şi o jupuia de vie, dacă de asta era nevoie, ca să scoată la lumină motivul aversiunii ei faţă de sex, şi să decidă o dată pentru totdeauna: să o ajute să se vindece ori să moară încercând să fac asta.

Se ridică şi îşi scutură blugii de nisip. În timp ce alerga pe scările care duceau spre terasă, se simţea la fel ca în clipa în care agentul lui îl sfătuise: „În locul tău, eu nu mi-aş bate capul să-l mai sun pe producătorul ăla. Rolul din filmul lui nu e pentru tine. Chiar dacă ţi l-ar da, nu te-ai descurca. Rolul ăsta ţi-ar putea distruge cariera". Atunci fusese absolut hotărât să ia rolul cu pricina şi să facă din filmul acela un succes fulminant.

Şi reuşise să le facă pe amândouă.

Kirsten stătea pe colţul canapelei de culoare albastră-închis din biroul lui Rumm, când apăru Rylan – după

ce își făcuse un duș și își schimbase hainele – și se așeză lângă ea.

Fără nici un cuvânt de introducere – pentru că, de fapt, nici măcar bună dimineața nu îi zisese –, spuse:

– Ar fi trebuit să-mi dai o palmă.

Ea se uită la el fără să zâmbească.

– M-am gândit s-o fac, să știi.

– De ce nu o faci acum?

– Nu e stilul meu.

– Hai, lovește-mă! S-ar putea să te facă să te simți mai bine.

Ea afișă un zâmbet trist, clătinând din cap.

– Mă îndoiesc de asta.

– Atunci îmi accepți scuzele, te rog?

– Pentru ce?

– Pentru că am țipat la tine ca un puști de pe stradă care a fost înșelat de o prostituată.

Zâmbetul ei se lărgi.

– O să accept scuzele tale dacă le accepți și tu pe ale mele.

– Pentru ce?

– Pentru... Ei bine, pentru că nu am terminat ce am început.

– De iertat, te iert, zise el, după care adăugă cu blândețe: Dar de uitat nu cred că pot să uit.

Ea își feri privirea.

– Da. Asta este partea cea mai dificilă, nu-i așa? Asta cu uitatul...

– Eu, unul, nici nu vreau să uit, Kirsten. Vreau să-mi amintesc și să savurez fiecare clipă din preludiul cu tine. Își dădea seama că o stânjenea să vorbească despre asta și se gândi să schimbe subiectul: O să ne cerem scuze unul altuia și totul va fi bine, da?

– Da.

Își strânseră apoi mâinile solemn.

– La ce lucrezi acum? o întrebă el. Şi de ce aici? continuă Rylan, arătând spre agenda pe care o ţinea în poală şi în care avea câteva notiţe.

– Ultimul capitol din cartea mea, zise ea. Am venit aici pentru că m-am gândit că s-ar putea să-mi prindă bine o schimbare de peisaj.

– Oh? Ceva probleme?

Ea oftă greoi, ca şi când se resemna şi trebuia să discute despre ceva ce nu îşi dorea să vorbească.

– Am avut un blocaj al scriitorului, ca să zic aşa, la acest capitol.

– Eşti prea implicată emoţional. Şi nu mai poţi fi obiectivă.

– Mda, s-ar putea să ai dreptate.

Kirsten părea mică şi neajutorată. Avea ochii umbriţi de semicercuri violete, care doar îi intensificau nuanţa azurie a irişilor, dar şi paloarea chipului. Fragilitatea ei mentală şi fizică îl făcea să se simtă ca o brută. Cu atât mai mult pentru că avea să o facă să sufere din nou înainte să înceapă procesul de vindecare.

– Ce te încurcă? o întrebă el.

– Nu pot să exprim în cuvinte cum m-am simţit după ce am aflat de accident, îi mărturisi ea.

– Cu siguranţă, nu au ajutat nici toate controversele din jurul lui...

Ea îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi, obosită. Brusc, se uită la el ameninţător, iar toată vulnerabilitatea ei părea să fi dispărut în numai câteva secunde. Înainte ca ea să aibă timp să se avânte în orice fel de insultă sau tiradă, el îi cuprinse mâinile şi zise:

– Kirsten, vreau să ajung la adevăr, la fel de mult sau poate chiar mai mult decât tine.

– De dragul filmului în care joci?

– În parte, da, recunoscu el. Dar ăsta nu e singurul motiv. Cred că ştii deja celălalt motiv.

Rylan își dădu seama că ea se aprindea din nou sub ochii lui. Kirsten se uită în jos la mâinile lor împreunate.

- Ce s-a întâmplat noaptea trecută? o întrebă el cu blândețe.

- Ai fost de față. Știi foarte bine ce s-a întâmplat.

- O femeie frumoasă, minunată, iubitoare și sexy a avut un moment de blocaj. De ce s-a întâmplat asta, Kirsten? Și să nu-mi spui că a fost pentru că nu mă doreai. Știu că nu e așa. Nici o femeie nu se udă așa de tare pentru un bărbat pe care nu-l dorește...

- Te rog, Rylan! gemu ea și lăsă privirea în pământ.

- Ești doar incredibil de timidă? Sau ai avut parte de o educație foarte strictă? Ai fost învățată că până și să vorbești despre sex este un subiect tabu? Ești exagerat de modestă?

- Sigur că nu.

El surprinse zâmbetul vag din spatele negării ei.

- Și atunci ce e? Spune-mi! Am făcut eu ceva care nu ți-a plăcut?

- Nu.

O sărută pe ureche și își lăsă buzele să șoptească:

- Ți-a plăcut ce am făcut?

Ea încuviință din cap pe pieptul lui.

- Totul...

În timp ce emoția se revărsa prin el, închise ochii strâns. Făcu o pauză pentru a-și tempera dorința, după care zise:

- Și de ce te-ai comportat de parcă te-am violat? Să știi că nu sunt deloc un pudic. Pot să vorbesc despre orice subiect fără nici o problemă. Îți promit că nu o să fiu șocat, indiferent ce mi-ai spune. Își trecu degetele încet prin părul ei și îi ridică ușor capul spre el. Spune-mi, te rog, Kirsten...

Ochii lui cercetară adâncimile tulburi ale ochilor ei năpădiți de lacrimi.

– Nu pot, Rylan. Te rog, nu mă mai întreba despre asta! Te rog, dacă ai orice sentimente oricât de mici faţă de mine, nu mă presa să o fac!

Rylan se simţea de parcă un pumnal rece şi letal tocmai îi fusese înfipt în măruntaie. I se învârteau tot felul de proteste prin minte. Toate îi blocau gâtul, dintr-o dorinţă arzătoare de a fi vocalizate. Dar privi o lacrimă solitară rupându-i-se de sub gene şi alunecându-i în jos pe obrazul perfect. În clipa aceea, ştiu că avea să-i îndeplinească orice dorinţă.

Buzele lui se apropiară de ea şi îi sorbiră lacrima de pe obraz.

– Bine, Kirsten. Nu o să te mai întreb nimic. Dar fă-mi, te rog, două favoruri.

– Ce favoruri?

– Spune-mi adevărul, te rog... Inspiră adânc, în timp ce ea se uita la el întrebătoare, aşteptând să audă despre ce era vorba. M-ai dorit noaptea trecută? În tine? Ai vrut să te iubesc?

Privirea ei se mută spre gura lui.

– Chiar trebuie să mă mai întrebi?

El inspiră adânc şi îşi ţinu respiraţia câteva clipe.

– Aşadar, motivul pentru care te-ai oprit nu a avut de-a face cu noi doi?

– Nu.

El o sărută şi, deşi era un sărut extrem de tandru, îl simţi incredibil de excitant.

– Care e a doua favoare? întrebă ea cu glasul răguşit când el îşi dezlipi buzele de ale ei.

– Recreează cu mine ultimele douăzeci şi patru de ore din viaţa lui Demon Rumm.

– *Poftim?* Să recreăm ulti...?!

– Din cauza rănilor pe care le-am suferit la mâini, nu trebuie să mă întorc pe platourile de filmare în următoarele zile. Fă-mă să trăiesc ultima zi din viaţa lui! Hai

să luăm oră cu oră. Vreau să știu adevărul despre ce s-a întâmplat în avion în dimineața aceea.

– Adevărul este că Charlie a avut un accident. În nici un caz *nu* s-a sinucis.

– Bine. De ce anume ți-ar fi frică? Își dădea seama că șovăia, așa că decise să insiste asupra acestui subiect. O să ne facă bine amândurora. Tu ai ajuns la un blocaj cu manuscrisul tău. Să vorbești cu mine despre acele ultime douăzeci și patru de ore s-ar putea să te ajute, s-ar putea să deblocheze ceva din memoria ta care să-ți fie util pentru carte.

Îi mângâie ușor buzele cu degetul mare. Avea niște buze atât de moi, bune de sărutat și capabile de a primi și de a dărui plăcere! Iar faptul că le refuza pe ambele era o încălcare a tuturor regulilor rațiunii și ale logicii.

– Pe lângă toate motivele profesionale, continuă el, fă asta pentru noi doi, Kirsten! Nu ne putem avea unul pe altul până când nu-l exorcizăm pe Demon Rumm. Iar noi doi *vom fi împreună!*

O sărută din nou, de data asta ferm, cu limba, ca să-i transmită toată dragostea pe care încă nu i-o putea declara cu voce tare și purtându-se cu gura ei ca și când ar fi fost pocalul sacru, ales pentru a o primi. Iar când își dezlipiră buzele, îi repetă în tăcere aceeași rugăminte, numai din priviri. Iar ea încuviință din cap drept răspuns.

– În regulă, a ajuns Sam. Aia e camioneta lui.

Kirsten îi făcu semn spre Blazerul vechi parcat lângă un vechi hangar de avioane.

Rylan parcă Mercedesul ei lângă automobilul vechi al lui Sam și zise:

– Va trebui să-mi cumpăr și eu unul.

– Ce? Un Mercedes sau un Blazer? întrebă ea, indicând spre camioneta veche, roşie cu alb şi murdară de noroi.

El se prefăcu o clipă că îşi cumpănea serios decizia.

– Eh, poate că o să-mi iau câte unul din fiecare.

Îi plăcea râsul ei aproape la fel de mult precum sărutările lor dulci. Sunetul acela îi făcea inima să-i crească în piept şi îi încălzea întregul trup. Aştepta cu nerăbdare ziua în care avea să fie el motivul zâmbetelor ei, când puteau să râdă împreună, oricând şi oriunde. Nu se îndoia nici măcar o clipă că asta avea să se întâmple. Adevărul era că el doborâse obstacole mult mai mari decât Kirsten. Şi chiar mai mari decât Demon Rumm.

Intrară în clădirea aceea veche şi cavernoasă. Înăuntru era la fel de cald ca într-un cuptor. Deşi acoperişul şubred îi proteja de soarele torid, căldura era sufocantă. Înaintară printre carcasele dezasamblate ale epavelor de avioane şi urmară ecoul înjurăturile aprige, până când îl văzură pe Sam. Stătea pe o platformă de lucru, aplecat deasupra motorului expus al unui avion.

– Nemernicule! Grămadă de raha...

– Hei, e o doamnă de faţă! îl întrerupse Rylan sec.

Sam se răsuci atât de brusc că aproape se împleteci şi căzu de unde era cocoţat.

– Fir-ar al naibii, m-ai speriat de...

– Vezi cum vorbeşti, Sam, îl tachină Rylan. Am adus o doamnă să te vadă. Dă dovadă de puţin respect!

Mecanicul, îmbrăcat într-o salopetă de lucru plină de unsoare şi transpiraţie, coborî treptele metalice ale platformei. Se şterse pe mâini pe o cârpă roşie decolorată – evident, nu pentru prima dată. O îndesă apoi în buzunarul din spate al salopetei sale şi o studie pe Kirsten din cap până în picioare.

– Nu doar o simplă doamnă, North. Pe cea mai frumoasă dintre toate. Dacă nu aş fi aşa de murdar, aş îmbrăţişa-o straşnic.

– Eh, asta nu te-a oprit niciodată până acum, zise Kirsten, deschizând braţele spre el.

Sam o cuprinse într-o îmbrăţişare ca de urs. Îmbrăţişarea aceea le aduse lacrimi în ochi amândurora şi îi făcu să se îndepărteze unul de altul cu stângăcie. Sam îi conduse apoi spre un birou la fel de dezorganizat ca restul hangarului. Trase un scaun în plus pentru Kirsten, iar lui Rylan îi făcu semn din cap să ia loc pe o cutie de lemn din apropiere. Mecanicul abia dacă îşi putea lua ochii de la Kirsten când luă loc pe scaunul acela jerpelit, tăiat şi acoperit cu plastic.

– Să ştii că ai putea să vii mai des să mă vezi, zise el morocănos.

– Ştiu. Îmi cer scuze că nu am venit de mult şi promit să schimb asta de aici înainte.

– Mda, aşa ai zis şi ultima oară. Trăieşti ca o pustnică în casa aia a ta pretenţioasă de pe deal. Dar ce să mai zic? Eu sunt bătrân, urât şi pe jumătate orb. Aşa că nu pot să te condamn că nu vrei să vii să mă vezi. Mai ales că poţi să umbli cu armăsari ca el, zise încuviinţând din cap nepoliticos spre Rylan. Ce cauţi cu el, apropo?

– Acelaşi lucru pe care l-ai făcut şi tu cu el... Vorbim despre Charlie.

Sam îi aruncă lui Rylan o privire plină de înţeles şi apoi arătă spre el cu un deget care avea sub unghie murdărie şi ulei de o săptămână.

– Dacă încerci ceva dubios cu ea, să ştii că o să ai parte de o lume a durerii. Nu mi-e frică deloc de voi, băieţii ăştia frumuşei de la Hollywood. O să-ţi pironesc boaşele de podea!

Tresărind, Rylan duse mâna la inimă, într-un gest teatral de durere.

– Intenţiile mele faţă de doamna Rumm sunt cele mai pure de pe lume.

– Ba pe naiba, mormăi Sam. Dacă vrei acţiune, ştiu eu unde poţi să găseşti cele mai uşuratice, obraznice, păcătoase şi ieftine târfe de pe o rază de 200 de metri... Orice vrei, pot să te ajut. Dar pe doamna asta las-o în pace!

– Sam, interveni Kirsten, ai ceva de băut? Rylan a insistat să coborâm plafonul maşinii pe drum şi acum mor de sete.

– Am suc de căpşune, răspunse Sam, fără să se mai ducă să verifice în frigiderul vechi.

Kirsten şi Rylan afişară imediat un fals entuziasm pentru sticlele de suc roşu siropos pe care Sam le întinse.

– Bănuiesc că vrei să vorbim despre Charlie, zise el, după ce luă o înghiţitură lungă din propria sticlă de suc.

Îşi propti picioarele pe colţul biroului jerpelit. Marca foarte populară a adidaşilor lui de alergat erau singurul lucru cât de cât recunoscut în raport cu prezentul. Dincolo de asta, era posibil să se fi născut în acel hangar de avioane şi să nu i se fi tăiat niciodată cordonul ombilical. Şi la fel de bine ar fi putut să fie mecanicul lui Orville şi Wilbur[1].

– Exact, Sam, asta vreau.

Vocea blândă a lui Kirsten şi felul plin de compasiune în care îşi aşeză mâna în palma lui ridată şi murdară de ulei îl făcu pe Rylan să se îndrăgostească din nou de ea.

– Bine, dă-i drumul, zise Sam, după care tuşi ca să mascheze emoţia care îi făcea glasul să tremure.

[1] Orville şi Wilbur Wright sunt doi fraţi care au reuşit pentru prima oară în istoria aeronauticii să efectueze un zbor dirijat cu un aparat de zbor cu motor. (n.tr.)

– Vrem să ne spui ce s-a întâmplat în dimineaţa aia, zise Rylan.

– Care dimineaţă? Va trebui să fii clar.

– În dimineaţa în care a murit, zise Kirsten încet.

– Ce-i cu ea? întrebă Sam, întinzându-se să îndrepte calendarul de pe perete, într-un gest ridicol, din moment ce blonda cu bustul gol, care purta un slip tanga sclipicios şi cu un zâmbet strălucitor care era înfăţişată pe el, era cel mai decent lucru din întregul hangar.

– A fost o dimineaţă obişnuită? întrebă Rylan, ştiind că a scoate orice informaţie de la Sam avea să fie o experienţă la fel de veselă şi uşoară precum extracţia unei măsele de minte.

– Obişnuită? Da, a fost o dimineaţă obişnuită.

– Ce cascadorii urma să exerseze în ziua aia?

– Nu ştiu. Nimic prea spectaculos, pentru că nu era nimeni cu el care să-i ţină de şase. Sunase şi le zisese celorlalţi băieţi să nu vină.

Cu coada ochiului, Rylan observă reacţia uimită a lui Kirsten. Ea îi spusese că el şi echipa lui erau practic inseparabili. Era important că ei nu fuseseră la aerodrom în dimineaţa în care el murise.

– I-a sunat pe ceilalţi din echipă şi le-a zis să nu vină? îl întrebă el pe Sam.

– Da. Chiar de la telefonul ăla de acolo, zise Sam, arătând spre telefonul fix negru demodat. Mda, le-a zis să-şi ia ziua liberă, că nu o să aibă nevoie de ei.

– Şi nu era ceva neobişnuit?

Sam se încruntă şi clătină din cap.

– El era şeful. Putea să facă orice voia. Uneori, hotărau cu toţii de comun acord să-şi ia o vacanţă, sub impulsul momentului. Mai ţii minte, Kirsten?

Ea se întoarse spre Rylan.

– Da, are dreptate. Echipa nu păstra un program fix de lucru. Charlie îi anunţa pe neaşteptate când să-şi

ia vacanţă sau chestii de genul acesta, dacă nu urma nici un show aerian important.

Rylan îi lăsă o clipă pe amândoi să îşi adune gândurile. Dar nu prea mult, pentru că nu voia ca Sam şi Kirsten să se piardă în sentimentalisme. Aceasta era o misiune de strângere de informaţii, nu o întâlnire pentru depănat amintiri.

– Cum era vremea în ziua aia?

– Perfectă. Nici măcar un singur nor pe cer, zise Sam şi oftă. Asta a fost şi cea mai mare ironie, de fapt. Am zburat prin vânturi puternice şi vijelii, am evitat la limită fulgere, am pătruns printr-o ceaţă aşa de densă că nu puteam să vedem nici măcar botul avionului... A naibii treabă ca Charlie să se prăbuşească într-o zi aşa de senină.

Sam arătă dintr-odată foarte bătrân. Ridurile de pe chipul lui păreau ataşate de aţe imaginare care îi trăgeau pielea în jos. Ochii lui erau umezi şi urduroşi, şi la fel de obosiţi şi irecuperabili, din moment ce retinele îi îmbătrâniseră înainte de vreme.

Kirsten se întinse şi îi atinse din nou mâna.

– Îmi pare rău că te punem să treci prin asta, Sam. Crede-mă că nu aş fi fost de acord dacă nu ar fi fost extrem de important.

Rylan simţi cum îi crescu inima în piept, cam cât erau capabile avioanele din jurul lui să se înalţe spre cer.

– De o importanţă vitală, de fapt, repetă ea.

Aşadar, îi păsa de el – şi încă foarte mult. Pe de altă parte, poate că îşi dorea numai ca zvonurile despre sinuciderea lui Demon Rumm să se risipească o dată pentru totdeauna.

– Pilota un Pitts Special în ziua aceea, zise Rylan. Rumm a făcut chiar el verificările de dinainte de zbor?

– Da.

– Ai fost cu el când a făcut verificările?

– Nu. Lucram aici. Dar știu sigur că le-a făcut, pentru că îl vedeam de aici. Ne-am tot strigat câteva lucruri. El nu accepta să facă lucrurile în grabă.

– În ce stare de spirit era? întrebă Kirsten.

– Normală, răspunse Sam, ridicând din umeri.

– Nu părea deprimat din pricina vreunui lucru?

– Nu.

Kirsten aruncă o privire spre Rylan, dar, înainte ca expresia de pe chipul ei să aibă timp să devină prea îngâmfată, Sam adăugă:

– Un pic distras.

– Cum așa?

– Distras?

Atât Kirsten, cât și Rylan se agățară de cuvântul acela ca niște tigri flămânzi de o bucată de carne crudă.

Rylan o lăsă pe Kirsten să se dumirească prima despre ce era vorba.

– Distras în ce fel, Sam? E foarte important să-ți amintești orice detaliu. S-a întâmplat ceva neobișnuit? Înainte să decoleze sau de dimineață?

Sam își lăsă pe spate șapca de mecanic și se scărpină în cap gânditor.

– Mi s-a părut un pic ciudat în momentul ăla, dar... Se opri o clipă și ridică din nou din umeri. După accident și tot ce s-a întâmplat, a fost așa de multă agitație, că am uitat de asta.

Rylan nu credea că Sam uitase vreodată ceva în viața lui. Până în momentul acela, bătrânul ascunsese văduvei și întregii lumi acea informație pentru că știa foarte bine că era importantă. Poate că și Sam avea nevoie să se exorcizeze de Demon Rumm. Și poate că înțelesese, într-un sfârșit, că era momentul să dea cărțile pe față. Faptele – unele specifice – trebuiau să fie spuse pe față și apoi să se facă pace cu ele, înainte de a putea fi uitate și îngropate.

– Spune-mi... spune-ne, insistă Kirsten.

– Mda, păi, știi superstiția aia stupidă pe care o aveam noi...

– Semnalul de „OK" cu mâna?

Sam încuviință din cap, și Kirsten se întoarse și se uită spre Rylan.

Rylan încuviință și el din cap.

– Da, chiar înainte de decolare, îi zise el lui Sam. Rumm se uita în jos la tine din carlingă, îți dădea „OK"-ul și tu îl salutai.

– Da, exact... Ei bine, în ziua aia, aproape că a uitat să-l facă.

Toți încremeniră o clipă, muți și cu sufletul la gură. În cele din urmă, Kirsten fu cea care întrebă, cu glas scăzut și cu un ton pierit:

– Să uite? Cum ar fi putut să uite? Era ceva ce voi doi făceați din obișnuință...

– Știu. Tocmai asta m-a deranjat. Mai târziu. Sam nu voia să-i mai privească în ochi pe nici unul din ei. Își freca agitat mâinile în sus și în jos pe coapse. Stăteam acolo pe pistă, mă uitam la el și așteptam să-mi dea semnalul, dar el se uita drept înainte, de parcă se gândea foarte serios la ceva. Așa că l-am strigat. A clătinat oarecum din cap, ca și cum se trezea dintr-un vis cu ochii deschiși, apoi s-a uitat în jos la mine. Mi-a zâmbit la fel ca de obicei, cu toți dinții ăia ai lui albi, după care mi-a dat semnalul și a decolat. Lacrimi mari și sărate i se revărsau pe chipul ridat și chinuit. Aia a fost ultima dată când l-am văzut.

Rylan se întinse peste bordul mașinii și își așeză mâna pe genunchiul lui Kirsten.

– Te simți prost, zise el.

În ciuda ochelarilor de soare mari pe care îi purta, știa că ochii ei erau tulburi și umezi pe dedesubt.

– Sam a cedat nervos şi a plâns ca un copil prima dată când l-am făcut să treacă prin asta. Nu mi-a plăcut deloc că a trebuit să o fac din nou.

– Ştiu, zise Rylan şi o strânse încurajator de genunchi.

– Şi totul a fost complet inutil...

– De ce spui asta?

– Pentru că nu ştim nimic în plus faţă de ceea ce ştiam deja despre cauza accidentului. Totul a fost în raportul NTSB[1].

– Dar Sam ne-a confirmat că au existat nişte discrepanţe care nu aveau nici o explicaţie.

– Amănuntul acela e valabil pentru fiecare accident aviatic. Unele lucruri pur şi simplu nu pot fi explicate.

Rylan nu voia să o contrazică şi să se angreneze într-o dispută. Acum coopera, în sfârşit, cu el în misiunea de a afla adevărul şi de a recrea ultima zi din viaţa lui Rumm. Şi orice alt lucru care ar fi tulburat-o putea s-o facă din nou să se retragă în cochilia ei, poate chiar definitiv. Iar ceea ce făcea el acum nu era doar un beneficiu pentru el, ci ceva de-a dreptul terapeutic pentru ea. Altfel, ar fi lăsat-o baltă. Probabil era insuportabil de dureros să afli că omul pe care îl iubeai considera că viaţa lui nu merita trăită şi apoi alegea să îi pună capăt.

– Cum explici ce s-a întâmplat cu staţia de radiotransmisiune? o întrebă el.

Dacă o convingea să vorbească despre asta, poate că ar fi reuşit şi ea să se împace cu adevărul care devenise evident pentru el. Încă nu ştia care fusese motivul, dar era convins că Demon Rumm îşi prăbuşise intenţionat avionul Pitts Special în ziua aceea ori nu făcuse nimic ca să prevină accidentul.

Kirsten îşi aşeză uşor capul pe tetieră.

---

[1] Consiliul Naţional pentru Siguranţa Transporturilor, în limba engleză The National Transportation Safety Board (n.red.)

– Nu pot să-mi explic cum a pierdut contactul cu turnul de control.

– Când au examinat staţia radio după accident, au descoperit că era într-o stare de funcţionare perfectă.

– Dar ţeava de alimentare a avionului *era* înfundată. Exista o anumită intensitate în vocea ei, parcă încerca să se convingă pe sine de ceea ce spunea.

Rylan îşi păstră inflexiunea vocii cât mai rezonabilă cu putinţă când zise:

– Era ceva ce ar fi trebuit să descopere când a făcut verificările dinaintea zborului.

– E posibil să nu fi fost înfundată.

– Poate. Dar, dacă problemele au început după ce a decolat, era suficient de priceput să ghideze avionul ca să aterizeze în siguranţă, mai ales din moment ce vremea nu a fost un impediment. Avioanele de cascadorii sunt aşa de uşoare că...

– Ştiu deja toate astea, Rylan, zise ea pe un ton tăios, evitându-i privirea.

Merseră cu maşina câţiva kilometri buni înainte să întoarcă din nou privirea spre drum. Rylan luă asta ca pe un semnal că era pregătită să deschidă din nou subiectul.

– Cum îţi explici că era distras în dimineaţa aceea?

– O dispoziţie proastă, zise ea cu nonşalanţă.

– Kirsten... l-am studiat pe omul ăsta luni întregi. Nu am auzit să fi avut vreodată vreo dispoziţie proastă. Conform tuturor surselor pe care le-am folosit, din albumul lui de liceu până la interviuri cu echipa, oameni pe care îi vedea în fiecare zi, era cel mai puţin prost dispus şi năzuros om de pe faţa pământului.

– Era şi el om! exclamă ea. Toată lumea are zile proaste.

– Dacă Rumm avea vreodată o zi proastă, tu ai fi ştiut despre asta, nu-i aşa? Pentru că tu trăiai cu el. Aşa

că spune tu: a avut o zi proastă în dimineaţa aia când a plecat de acasă?

Ea îşi ţinea mâinile împreunate atât de strâns în poală, încât degetele erau ori aproape albe din loc în loc, ori foarte roşii.

- Nu ştiu. A plecat de acasă înainte să mă trezesc eu.

Rylan îşi puse în minte să vorbească despre asta mai târziu.

- Mi se pare puţin probabil să fi uitat să-i dea lui Sam semnul de „OK", când era un lucru pe care îl făcea de fiecare dată.

- Da, pare puţin ciudat.

- După cum a zis Sam, cu o zi înainte de accident, Rumm se comportase perfect normal. Fusese zâmbitor, glumeţ, alert şi genial la manşă. Apoi a plecat de la aerodrom fără nici o grijă.

Kirsten se uită la el întrebătoare. Rylan inspiră adânc şi zise:

- Ceea ce înseamnă că indiferent de motive avea să fie distras în dimineaţa aceea, orice îl neliniştea trebuie să se fi întâmplat acasă, cu o noapte înainte.

capitolul 8

Mergeau spre intrarea principală a casei ei. Rylan îi deschise uşa şi zise:

- La ce oră a ajuns acasă Rumm în ziua aceea?

- Devreme. Cred că era în jur de ora 15.

El îşi verifică ceasul şi zise:

- Suficient de aproape. Şi ce aţi făcut după aceea?

- Ne-am uitat la filmări vechi. Sau, mai bine zis, el s-a uitat.

- La filmări mai vechi cu el, vrei să spui?

- Da. Casete video cu înregistrări după emisiunea *Wide World of Sports* şi chestii de genul ăsta.

- Şi de ce spui „mai bine zis, el s-a uitat"?

- Pentru că eu am tot intrat şi am ieşit de mai multe ori din birou. Pregăteam cina.

- De ce?

Kirsten părea că nu voia să răspundă, însă el rămase cu privirea aţintită spre ea până ce vorbi.

- Alice nu era aici. Îşi luase două zile libere.

I se părea că fredonatul discordant şi afon al lui Alice nu răsunase niciodată mai tare în casă decât acum, când se auzea din direcţia bucătăriei.

- Du-te şi spune-i că are următoarele două zile libere, îi zise Rylan.

- Nu pot să mă duc la ea aşa pur şi simplu şi să-i...

- Lasă, că o fac eu în locul tău, zise el şi porni spre bucătărie.

Kirsten se năpusti după el şi îl prinse de cămaşă de la spate.

- Lasă, că îi spun *eu!*

Prin pereții subțiri, Rylan auzi exclamația de uimire a lui Alice și apoi seria ei de proteste slabe înainte să capituleze și să-i spună lui Kirsten că ea chiar sperase să-și ia cândva trei zile libere ca să se ducă să își viziteze fiica și nepotul.

– Ce ai gătit în seara aia? o întrebă Rylan pe Kirsten după ce plecă Alice.

Întrucât locuia acolo de mult timp, nu se mai simțea deloc ca un oaspete, așa că se duse în bucătărie, unde se simți ca acasă și luă un măr din coșul de pe tejghea.

– Am mâncat câte un chebap.

– De miel? întrebă el fără entuziasm.

– De vită.

– Foarte bine. Ai toate cele necesare pentru asta?

– Asta nu are nici o importanță, Rylan. La ce bun toată șarada asta?

– Ai ingredientele sau nu? repetă el în timp ce îi întindea o bucățică de măr înfiptă în vârful unui cuțit mic de descojit.

Ea mușcă din măr și zise mestecând:

– Cred că da. Se duse și verifică în frigider, în congelator și în cămară ca să se asigure că avea, într-adevăr, toate cele necesare. Dacă dezgheț carnea la cuptorul cu microunde, pot să o pun imediat la marinat.

– Bine. Te ajut mai târziu cu grătarul.

– Charlie..., zise ea, dar se opri fără să-și termine ideea.

– Charlie ce?

– El... el nu mă ajuta niciodată.

Rămaseră o clipă uitându-se lung unul la celălalt.

– Eu vreau să te ajut, zise Rylan încet. Toate casetele alea încă sunt în biroul lui?

Ea încuviință din cap, iar el continuă:

– O să mă ocup de ele. Oricum voiam să le văd. Vino să mi te alături cât de repede poți!

Trecuse aproape o jumătate de oră când ea veni, în sfârşit, în birou la el. Rylan trase draperiile şi stinse toate luminile, ca în cameră să fie cât mai întuneric. Pusese casetele cu filmări în ordine cronologică, în conformitate cu datele de pe etichetele de pe cutii.

Îi explică şi ei toate astea, în timp ce se aşeza în capătul celălalt al canapelei de piele.

– Abia am ajuns la a doua casetă, zise el. Pe televizorul cu ecran mare, tânărului Charlie Rumm i se lua un interviu la un spectacol aviatic în Minnesota.

– Îmi amintesc de show-ul acesta, zise Kirsten dintr-odată foarte animată. În afară de mine, toată lumea credea că era o zi frumoasă şi călduroasă de primăvară. Dar eu îngheţasem de frig. Charlie l-a trimis pe unul dintre băieţii lui în St. Paul, de unde s-a întors cu o haină de blană pentru mine.

– Nu era una dintre calităţile lui Rumm faptul că făcea cadouri aşa, sub impulsul momentului?

– Ba da. Era foarte generos. Privirea ei rămase aţintită spre ecran. Charlie şi-a făcut numărul chiar înainte să intre Blue Angels. În seara aceea, am ieşit să luăm cina cu ei. I-au mulţumit cu toţii pentru că a încălzit publicul pentru ei.

– La figurat bănuiesc, nu?

– La figurat, da, zise ea râzând.

Rylan adora râsul ei pentru că era mereu atât de neaşteptat de răguşit şi de sexy. Oricine ar fi crezut că râsul ei semăna mai degrabă cu sunetul vesel şi cristalin al unui clopoţel. În schimb, era dulceag şi înţepător precum whisky-ul.

Kirsten încă purta pantalonii scurţi din bumbac, largi şi comozi şi bluza subţire pe care o avusese când merseseră mai devreme la aerodrom. Sub privirea lui Rylan, ea îşi scoase sandalele şi îşi împreună picioarele mai jos de şolduri, într-o poziţie pe care el deja o recunoştea cu afecţiune ca fiind preferata ei. Picioarele ei aveau luciul

acela satinat al unei femei care se rădea pe picioare de fiecare dată când intra în cadă.

Își ținea tot timpul cămașa descheiată, iar pe sub ea purta un top dintr-un material elastic. Sânii ei erau strânși în niște movile cremoase, mai sus de marginea materialului.

- Kirsten?

- Hm?

- Stăteai tot așa de departe de Rumm când vă uitați la casete vechi?

Ea nu îi răspunse, ci doar se uită spre el, cu niște ochi care îl făcură să uite complet de altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

- Vino aici!

Invitația aceea răgușită ar fi putut tenta și o călugăriță să renunțe la jurămintele de castitate. Stătea lăsat pe spate, cu gâtul sprijinit de spatele canapelei. Ținea picioarele lungi întinse în fața lui, cu gleznele încrucișate. Pantofii lui, Docksiders uzați din piele, stăteau cuminți lângă picioarele lui goale, precum rămășițele unei epave. Denimul blugilor, care era aproape complet decolorat în alb, îi îmbrățișa coapsele și se mula în jurul mădularului său. Și nici o persoană care nu era familiarizată cu industria modei nu ar fi ghicit că acea cămașă pe care o purta, confecționată din bumbac indian de import, costase câteva sute bune de dolari. Imaginea aceea neglijentă, dar șic nu era deloc ieftină. O singură șuviță din părul acela întunecat îi cădea neglijent peste arcul uneia din sprâncene, întărindu-i expresia aceea ursuză, care vânduse mai multe pungi de floricele și de ursuleți gumați decât orice altă vedetă de pe marele ecran din trecut sau din prezent.

Kirsten alunecă ușor pe canapeaua rece de piele, până ce ajunse aproape de el. El își așeză un braț în jurul umerilor ei și o trase mai aproape.

– Îmi place la nebunie să îţi rostesc numele cu voce tare, şopti el.

Şi îi plăcu la fel de mult când înclină uşor capul într-o parte ca să-i primească buzele, care se plecară spre urechea ei.

– Îl rosteşti corect, zise ea cu răsuflarea întretăiată. L-ai pronunţat corect de la bun început.

– Oh?

– Da. Majoritatea oamenilor îl pronunţă Cursten în loc de Keersten.

– Kirsten, Kirsten...

El îi lăsă uşor capul pe pieptul lui şi coborî gura spre a ei. Sărutul lui fu tandru la început, la fel de moale şi blajin precum numele pe care i-l şoptea pe buze. Dar, după ce o gustă prima dată, buzele lui se deschiseră şi mai mult. Iar ale ei răspunseră. Limbile lor se atingeau, dansau, flirtau şi se împreunau. O mână de-a lui alunecă uşor în jos de-a lungul gâtului ei, cuprinzându-l blând cu degetele puternice şi bronzate.

– Ar trebui să facem asta? întrebă ea, când se opriră să răsufle o clipită între sărutări.

– Oh, da!

– Nu sunt sigură...

– Ştii care e problema ta?

– Cred că am mai multe...

– Eşti prea serioasă, zise el, ronţăindu-i uşor buzele. Nu te joci suficient de mult...

– Da? Atunci ce-ai zice de un meci de tenis?

– Sau mai bine de o repriză serioasă de mângâieri?

Sărutările acelea uşoare şi provocatoare se topiră într-un sărut prelung şi explorator. Îşi alunecă uşor degetele peste carnea ei moale, urmând contururile văilor şi ale dealurilor curbelor trupului ei.

El îi murmură cuvinte de amor, cu glas tremurător, în timp ce mâna lui călătorea mai jos ca să cuprindă una

din movilele moi și cremoase. Și îi frământă cu tandrețe sânul prin materialul topului pe care îl purta.

- Rylan...?

- Da?

- Oprește-te!

- Uf! Își opri sărutările apăsate și pasionale de pe buzele ei. După o vreme, toate filmele astea de familie, oricât de palpitante ar fi, tot devin repetitive și plicticoase.

- Dar...

Vocea ei se frânse în suspine întretăiate când el o ciupi ușor de sfârc. Capul îi căzu pe brațul lui și își arcui gâtul.

- Îți place, nu-i așa? Iar ea scoase un sunet pe care el îl interpretă drept un *da*. Ți se întăresc atât de tare sfârcurile! Și sunt atât de dulci!

El aplecă ușor capul și închise buzele în jurul unuia dintre mugurii tari care încercau să iasă prin materialul elastic al bluzei. Îl supse și îl ronțăi până când Kirsten se zvârcoli sub el de plăcere.

O împinse ușor să se lase pe spate pe canapea, urmând-o în jos. Îi depărtă picioarele, luându-i ușor un picior și împingându-l spre spatele lui, ca să-i așeze piciorul pe șoldul lui. Apoi își cuibări corpul între coapsele ei și își frecă senzual mădularul tare de locul ei femeiesc sensibil.

Rylan se simți dintr-odată complet pierdut în ea. Corpul lui nu mai voia decât un singur lucru – să se îngroape adânc în miezul ei femeiesc moale și fierbinte și să se lase complet stors. Îi cuceri gura cu sărutări pasionale, după care își îngropă capul în scobitura umărului ei și se împinse în ea mai tare și mai sus.

- Rylan... Rylan...

Gâfâitul ei ca un cântec ajunse într-un sfârșit în mintea lui ametită. Ridică încet capul și se uită la ea. Ochii lui erau umbriți și încețoșați de pasiune și îi luă o clipă

ca trăsăturile şi forma chipului ei să se limpezească în ceaţa dorinţei.

– Nu aici. Nu acum! Avea pielea îmbujorată de dorinţă, dar îl implora din ochi...

Având dintr-odată remuşcări din cauza felului în care îşi pierduse din nou controlul, Rylan se dădu la o parte şi o ajută să se ridice. Dădu din nou capul pe spate, lipindu-l de pernele canapelei, şi închise ochii, respirând greu şi controlat, până când încetini ritmul. Fără să ridice capul, se întoarse să se uite la ea.

– Am înţeles, zise el ruşinat ca un adolescent. Nu s-a întâmplat aici.

Cu ea stând atât de aproape de el, aproape că uitase scopul acelei după-amiezi. Trebuiau să recreeze ceea ce se întâmplase între Kirsten şi răposatul ei soţ, nu să iniţieze o apropiere a relaţiei lor. Inspiră adânc şi îşi trecu uşor degetul de-a lungul liniei părului ei, pe sub bretonul filat.

– Probabil că nu te-a atins deloc. Altfel nu s-ar fi putut opri... Miroşi mult, mult prea bine. Simt că mă îmbată complet mirosul tău...

Se aplecă încă o dată şi o sărută pe gât. Parfumul ei floral se îmbina minunat cu mirosul pielii ei, îmbătându-l. El ridică apoi capul ca să-i întâlnească privirea tulburată şi îi sărută degetele, lingându-le scurt cu limba.

– La naiba cu planul ăsta idiot! zise el cu glasul răguşit. Hai să nu ne oprim!

Îi luă apoi mâna şi i-o duse mai jos de talia lui, aşezând-o acolo, cu palma deschisă peste umflătura din spatele prohabului său.

– Te vreau atât de tare! şopti el.

Acoperindu-i mâna cu a lui, o mişcă peste mădularul lui.

– Şi eu te vreau, zise ea plină de dorinţă. Dar această punere în scenă a fost ideea ta. Îşi retrase apoi mâna, nu înainte de a-l strânge uşor.

Rylan aproape că sări de pe canapea şi fu realmente uimit că acest lucru nu se întâmplase. Râzând autoironic, mârâi:

– Păstrează distanţa, da?

Încruntătura lui era ameninţătoare, dar pe ea o făcu să râdă.

Rămaseră la o distanţă sigură unul de celălalt în tot restul timpului pe care îl petrecură în birou, uitându-se la casete. Cu toate acestea, el o ţinu de mână. Îi era imposibil să nu o atingă deloc. Îi punea întrebări despre filmări, şi ea îi oferea adesea diverse informaţii.

După ce terminară stocul de casete, el închise aparatul video şi o întrebă:

– Şi acum ce facem?

Ea se ridică şi se încălţă înapoi cu sandalele.

– Cina. Te chem când e gata.

El îşi aşeză braţul în jurul umerilor ei, în timp ce îşi croiau drum prin casă.

– M-am oferit să te ajut, ai uitat?

Se duse apoi şi aprinse grătarul de pe terasă, în timp ce ea făcea o salată din spanac proaspăt şi punea la fiert nişte orez. Iar când intră înapoi, Rylan înfipse cubuleţele de carne şi de legume pe beţele de frigăruie.

– Te-ar tenta un cocktail cu vin alb? o întrebă el, după ce îşi terminase treaba.

Kirsten prăjea bacon pentru sosul cald de muştar cu miere pe care plănuia să îl toarne peste salată.

– Oh, da, sună minunat! Cu multă gheaţă, te rog!

Ea îşi linse degetele de bacon, şi Rylan o surprinse.

– Ai nevoie de ajutor acolo?

Kirsten afişă imediat un zâmbet seducător de sirenă.

– Mă descurc, răspunse pe un ton scăzut şi seducător, dar apreciez oferta.

Ca să se abţină să nu sară pe ea şi să nu o devoreze chiar acolo, pe loc, Rylan deschise frigiderul şi scoase vinul.

– Eu ce să beau? o întrebă el.

– O bere. Nu mai mult de două. Asta era limita lui Charlie.

– Aşadar, poziţia pe care o adopta împotriva băutului în exces era complet sinceră?

– Era un om sincer în toate privinţele.

Kirsten sărise în apărarea lui Rumm cu atâta înverşunare, încât Rylan îi întinse băutura ca pe o ramură de măslin.

– Bine, zise el încet. Doar verificam. Sunt mulţi alcoolici ascunşi. Mai ales acolo unde locuiesc eu.

– Ei bine, Charlie nu era unul dintre ei, izbucni ea. De ce încerci mereu să descoperi ceva îngrozitor despre el?

Rylan se uită spre podea şi numără în gând până la zece. Dispoziţia sexy şi dulce a după-amiezii fusese distrusă. Se întorseseră în punctul zero din care plecaseră. Îşi dorea al naibii de tare să se răstească la ea şi să-i strige că ştia foarte bine că ascundea un secret de-al lui Rumm. Că trebuia să existe *ceva* care să stea în spatele motivului pentru care se sinucisese. Dar lucrul acesta ar fi fost sinonim cu a o acuza că era o mincinoasă. Iar reacţia ei, fără îndoială, ar fi rivalizat cu al Doilea Război Mondial. Şi *nu* îşi dorea deloc să strice acea apropiere dintre ei.

Dar nu avea de gând să îşi ceară scuze. Aşa că, evitând răspunsul, întrebă:

– Astea sunt gata să fie puse pe grătar?

Rylan ridică tava pe care se aflau porţiile de chebap.

– Da, dar le-am gătit în noaptea aceea. Charlie a stat chiar aici şi a citit ziarul.

Rylan se întoarse spre uşile de sticlă şi le deschise.

– Hai, vino cu mine! Aş prefera să vorbesc cu tine decât să citesc ziarul.

Când chebapurile sfârâiau deja pe grătar, şi ei se aşezară pe scaunele de grădină cu băuturile în mână, el o întrebă:

- Este posibil să fi citit ceva în ziar în seara aceea care să-l fi supărat? Ceva precum un articol care îl punea într-o lumină proastă sau ceva care să-l fi distras în dimineaţa următoare?

- Nu cred.

- Despre ce aţi vorbit în noaptea aceea?

- Nu mai ţin minte.

- Sigur îţi mai aminteşti ceva, insistă el.

- Cred că a fost seara în care i-am zis că vreau să scriu o carte.

- O biografie despre el?

- Ah, nu, ideea asta mi-a venit mai târziu. După ce... după ce a murit.

Rylan lăsă berea deoparte, apoi se duse şi întoarse frigăruile pe grătar.

- Şi ce fel de carte voiai să scrii?

- Un roman.

- Serios? Spune-mi mai multe!

Ea plecă uşor capul, un pic stânjenită, dar Rylan îşi putea da seama că o flata interesul lui. Îi descrise apoi ideea poveştii şi se îmbujoră de plăcere când el îi spuse că avea scris pe ea „bestseller" şi potenţialul de a deveni un film de mare succes.

- Numai dacă îl interpretez eu pe eroul principal, desigur.

- Oh, nu te-ai distra deloc în treaba asta! Este un veteran al războiului din Vietnam, ursuz şi cuprins de amărăciune.

- Dacă nu-mi pun numele în cursă de acum, sigur o să-l vrea Pacino. Şi pe cine ai vedea în rolul eroinei principale?

- Rylan! exclamă ea. Te-ai apucat deja să distribui rolurile şi încă nu e scrisă cartea.

Dar el îi minimaliză pesimismul ridicând din umeri.

– Sigur o să te apuci de ea în curând. De îndată ce termini *Demon Rumm*.

Apoi nu reluară conversaţia până când nu fu gata mâncarea şi nu îşi umplură farfuriile în bucătărie, ca să le ia şi să mănânce pe terasă. Tăind o bucată suculentă de carne de vită, Rylan o întrebă:

– Crezi că Rumm se simţea cumva ameninţat de planurile tale de a deveni scriitoare profesionistă?

– Nu văd cum ar fi putut fi. Nu am fost niciodată exclusiv o soţie casnică. Am călătorit cu el mereu când pleca şi aveam întotdeauna câte un proiect care să mă ţină ocupată cât timp el era cu echipa la treabă.

– Ceea ce îmi imaginez că însemna o perioadă destul de lungă.

– El şi băieţii erau împreună în mod constant. Erau... Kirsten icni când îi surprinse o privire bănuitoare, apoi se opri o clipă şi îşi aşeză ferm furculiţa pe farfurie. Să ştii că nu-mi place absolut deloc ce gândeşti!

– Ce anume?

– Că exista ceva între el şi unul dintre oamenii din echipa lui.

– Şi exista?

– Charlie nu era homosexual! Nu exista nici un fel de relaţie, cu excepţia prieteniei... O prietenie *strânsă* şi *apropiată* între el şi oricare dintre oamenii care lucrau pentru el.

– Te cred.

Ea luă furculiţa şi începu iar să mănânce, dar Rylan îşi putea da seama că se enervase. Aşa că schimbă subiectul:

– Ziceai că mergeai cu el în călătorii...

– Da. În ultimii ani, se împuţinaseră. La vremea aceea, îşi câştigase deja popularitatea şi îşi permitea să fie mai selectiv în privinţa locurilor unde presta. Aşa că am cumpărat casa asta şi aici ne-am liniştit oarecum.

– V-aţi gândit vreodată să aveţi copii?

Rylan observă imediat cum furculiţa ei se opri în aer, la jumătatea drumului dintre farfurie şi gură. Apoi, când continuă acţiunea de a duce îmbucătura la gură, mişcările ei erau încordate şi cumva sacadate, ca şi cum furculiţa întâmpinase o rezistenţă în aer.

– Da.

– Şi?

– Am discutat. Doar atât.

– Care dintre voi nu era de acord cu ideea?

– Nici unul din noi, zise ea lăsând din nou furculiţa jos. Am zis că am discutat despre asta. Nu că ne-am fi certat în privinţa asta.

– Aşadar, eraţi amândoi de aceeaşi părere?

– Da.

– Ce să zic? Nu văd nici un copilaş alergând pe aici prin casă, Kirsten, spuse el direct.

– Nu am rămas niciodată însărcinată.

– Era steril vreunul din voi?

– Din câte ştiu eu, nu.

– Nu aţi făcut investigaţii medicale?

Rylan se gândea că poate o dispută legată de copii sau de absenţa lor ar fi putut precipita starea de neatenţie a lui Rumm din acea dimineaţă fatidică, mai ales dacă s-ar fi gândit că el era de vină pentru lipsa de fertilitate a lui Kirsten.

– Nu te grăbi să tragi concluzii, Rylan. Vorbeşti de parcă ai fi o telenovelă. Eu şi Charlie ne doream amândoi copii. Doar că... doar că nu am apucat să-i mai facem. E bine? Eşti mulţumit acum?

El se lăsă pe spate în scaun şi îi studie chipul o clipă îndelungată.

– Eu am făcut un copil.

Afirmaţia lui neaşteptată o şocă pe Kirsten. Făcu ochii mari de uimire şi întredeschise buzele, scoţând un sunet ascuţit.

– Şi unde este?

– L-a omorât mama lui.

Mânia care se revărsase în el când tânăra actriţă îi spusese despre avort răsuna din nou prin fiinţa lui. Îşi încleştă pumnii, într-un gest inconştient de furie frustrată. Aceea era ziua în care aflase că toată lumea era capabilă de violenţă. Îşi dorise să o omoare pe nemernica aia egoistă cu mâinile goale. Iar dorinţa pe care o simţea şi acum de a o distruge îl înspăimânta dincolo de cuvinte. Îi mulţumi încă o dată lui Dumnezeu pentru că reuşise să se abţină şi să nu o omoare pentru că îi omorâse copilul.

Clipi ca să-şi alunge furia şi descoperi că una din mâinile lui Kirsten se odihnea pe braţul lui, într-un gest de compătimire. El o acoperi cu a lui şi îi mângâie pielea moale cu degetul mare.

– A făcut avort? întrebă ea.

El încuviinţă scurt din cap, dându-şi seama încă o dată cât de tare detesta cuvântul acela.

– Înţeleg că în unele cazuri este necesar să se facă întrerupere de sarcină. Ba chiar aş putea merge atât de departe încât să zic că uneori e de înţeles. Dar nu când e vorba despre copilul *meu*, fir-ar a naibii de treabă!

– Cine era mama?

El se uită la ea, crescându-i inima în piept văzând grija pentru el oglindită pe chipul ei.

– Ea nu mai contează. De fapt, nici nu a contat vreodată. Închise ochii strâns pentru o clipă agonizantă. Dar copilul meu conta. Şi gândul că copilului meu i s-a negat dreptul la viaţă îmi întoarce stomacul pe dos şi acum.

– Era aşa de important pentru tine să ai un copil?

– Dacă nu ar fi existat, nu, îi mărturisi el. Dar, când mi-a zis că a rămas gravidă, mi l-am dorit foarte mult. Probabil pentru că familia mea este foarte unită. La tine cum a fost? o întrebă el dintr-odată. Unde sunt părinţii tăi?

– Tata a divorțat de mama când eram foarte mică. Nu-mi amintesc de el. S-a recăsătorit, și-a format o nouă familie și și-a refăcut viața. Mama a murit la câteva luni după ce m-am căsătorit cu Charlie. Zâmbi cu blândețe. Îl adora, iar el ținea foarte mult la ea. Mă bucur mult că au avut ocazia să se cunoască.

Rămaseră apoi amândoi tăcuți câteva clipe lungi, fiecare pierdut în propriile gânduri, în timp ce priveau splendoarea apusului. Norii grei de furtună care se adunau la orizont arătau ca niște flori îmbobocite pe un câmp stacojiu cu auriu.

– Frate, zise apoi Rylan oftând greoi, cu siguranță ne-a furat un pic nostalgia, nu crezi? Se ridică și strânse farfuriile. Dar, gata, hai să strângem aici!

După ce făcură ordine în bucătărie, ieșiră din nou pe terasă. Seara era deosebit de frumoasă. Kirsten aprinse luminile din piscină. Iar în afară de lună, care era aproape plină, lumina de la spoturile subacvatice era singura care îndulcea întunericul.

– Ce ați făcut după cină în seara aia? o întrebă Rylan.

– Am înotat.

– Serios? Tocmai mă gândeam să sugerez și eu același lucru.

O luă de talie și o trase mai aproape de el. O sărută cu tandrețe, după care îi șopti:

– Mulțumesc că nu mi-ai ținut teorie despre dreptul unei femei de a alege și așa mai departe atunci când ți-am zis despre avort.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta.

– Știi că nu am spus niciodată nimănui despre asta?

– Mă bucur că ai simțit că poți să împărtășești asta cu mine.

– Serios?

– Da. Și crede-mă că aici o să rămână!

– Nu m-am îndoit nici o clipă de asta. O mai sărută o dată şi îi deschise cu limba buzele receptive, apoi se scufundă în căldura umedă şi mătăsoasă de dincolo de ele. Eşti gata? o întrebă pe un ton răguşit.

Ea se trase un pic mai în spate, iar el râse.

– Întreb dacă eşti gata să mergem *să înotăm*...

– Ah, şopti ea puţin încurcată. Chipul i se îmbujoră, iar ochii ei superbi străluceau, având aceeaşi nuanţă întunecată de indigo precum cerul nopţii. Da... nu... O să-mi ia o clipă să-mi pun costumul de baie.

El o strânse mai tare în braţe, când ea dădu să se retragă din îmbrăţişarea lui.

– Ai putea să înoţi fără costum. Eu aşa fac.

– Da, ştiu. Am văzut.

El ridică încet capul, rânjind.

– A, da? Te-ai uitat după mine în prima zi?

–Nu aveam de ales, răspunse ea ţâfnoasă.

– Şi? Cum ţi s-a părut ce ai văzut?

– M-am gândit că eşti destul de arogant ca să te fâţâi pe aici în fundul gol.

Se desprinse apoi uşor din îmbrăţişarea lui şi se duse în bungalou, unde păstra câteva costume de baie şi prosoape. Râsul lui o urmă ca o muzică plăcută de fundal.

Fără nici o urmă de modestie, Rylan se dezbrăcă în pielea goală şi sări în apă. Faptul că era gol puşcă nu putea fi ascuns în apă din cauza spoturilor subacvatice, aşa că fu de două ori mai mulţumit când Kirsten ieşi din bungalou purtând bikini de un verde smarald, se duse la trambulină şi execută un salt graţios în piscină. Ea ştia că el era gol şi nu îi păsa.

Rylan înotă până spre marginea unde apa era mai mică şi se întinse pe trepte, proptindu-şi coatele în spate. Ea dădu câteva ture de bazin, înainte să i se alăture obosită. Şi se întoarse şi ea pe spate.

După ce îşi trase răsuflarea şi se şterse de apă pe faţă, se uită spre el şi zise:

- Nu ești deloc rușinos, nu?

- Nu. În facultate, am fost model la un curs avansat de artă.

- Părinții tăi au fost de acord?

El îi aruncă un zâmbet obraznic.

- Suntem apropiați, dar asta nu înseamnă că le spun chiar tot ce fac. Se răsuci pe o parte și își așeză o mână peste abdomenul ei gol. Hm... ce imagine erotică!

Se uitau amândoi prin apa care reflecta lumina, la mâna lui, care era cu o nuanță mai închisă decât restul pielii, cum stătea lipită de abdomenul ei.

- Kirsten?

- Da?

- Ai făcut dragoste cu Rumm în noaptea aceea?

Șovăiala ei fu aproape insesizabilă, iar Rylan se gândi că era posibil să-și fi imaginat că o observase. Uitându-se fix în ochii ei întunecați, ea încuviință din cap, sfioasă.

- Fă dragoste cu mine!

Ea scoase un suspin slab de abandon, cu o clipă înainte ca el să îi cuprindă capul în palme și să îl tragă spre ea pentru un sărut. Rylan pe jumătate se roti și pe jumătate pluti deasupra ei, proptindu-se în brațele încordate.

Curentul blând al apei din piscină îi făcea corpul să se frece ușor de al ei. Părul lui de pe corp aluneca peste pielea ei netedă cu fiecare mișcare unduioasă a apei. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului său și desfăcu ușor picioarele, lăsându-le să plutească. El veni între coapsele ei. Pielea lor, răcorită de apă, doar le făcea gurile să pară la fel de fierbinți precum limbile care dansau și se explorau adânc și senzual. Vârful mădularului său în erecție se atinse o clipă de pântecul ei, după care se îndepărtă, în valurile apei.

- Nu-i de mirare că oceanul este așa de populat, murmură ea pe buzele lui.

- Cum așa?

Ea suspină.

– E o senzaţie divină.

Blestemând în şoaptă, el o sărută din nou, simţind cum îşi pierdea treptat controlul.

– La naiba, zise el dezlipindu-şi gura de buzele ei. Asta nu e bine. O să te zgârii pe spate de marginea treptei şi nu am cum să te ţin. Altfel, o să ne înecăm amândoi.

Ar fi trebuit să fie o replică amuzantă, să râdă amândoi. Dar erau prea prinşi în mrejele unui sărut pasional. Limba lui îi tachina senzual conturul buzelor.

– În saună, sugeră ea gâfâind.

– Bună idee!

El se împinse, apoi se ridică de pe treaptă şi îi întinse mâna. Nu avea cum să-şi ascundă erecţia de ea. Aşa că nici măcar nu mai încercă, ci o trase la pieptul lui în timp ce lipăia prin apă spre anexa în care se afla sauna, împrăştiind apă prin toată terasa.

– Stai! zise ea, trăgându-l de mână. Du-te tu înăuntru! Vin... vin şi eu imediat. Dă-mi treizeci de secunde, îl rugă ea, când văzu că era pe cale să obiecteze.

El îi dădu drumul la mână şi intră în căsuţa din lemn de santal. Era extrem de cald înăuntru. În mod ironic, se uită în jos la trupul lui. Nu avea cum să se relaxeze. Simţea că luase foc. Ardea mai puternic decât arsese vreodată în viaţa lui.

Luă furtunul de apă şi udă rocile, care sfârâiră. Un nor de abur se ridică apoi ca să umple încăperea. Şi, prin el, se materializă Kirsten, purtând numai un prosop. Dacă ochii lui semănau cât de puţin cu ai ei, ştia că uniunea lor fizică avea să fie pasională şi nesăţioasă. Ochii ei albaştri aveau o nuanţă atât de închisă de albastru, încât păreau aproape negri în sauna slab luminată, în care ardea un singur bec, ce arunca o strălucire roşiatică.

Şiroaiele de abur păreau să o adore. Îi învăluiau capul şi formau şuviţe aproape palpabile în jurul umerilor

şi picioarelor ei, precum algele care se agăţau de corpul unei mult iubite zeiţe a mării.

Sânii i se ridicau şi i se coborau rapid deasupra marginii prosopului. Simţindu-se dintr-odată timidă, se aşează pe al doilea nivel de trepte al saunei, cu genunchii lipiţi şi cu mâinile împreunate feciorelnic în poală. În clipa aceea, ar fi putut fi foarte bine o fată cuminte de la şcoala catolică, ce aştepta să intre la o întrevedere cu maica stareţă.

Rylan zâmbi şi clătină uşor din cap, ca să îndepărteze picăturile de sudoare de pe pleoape. Se duse la ea şi se aşează pe un nivel mai jos de ea.

– Aşa ai venit în saună şi în noaptea aceea?

În ochii ei se reflecta becul roşu strălucitor, însă el prefera să creadă că acea strălucire era de la flăcările de dorinţă care se învolburau în ea.

– Nu.

– Ei bine?!

Păru să le ia o veşnicie mâinilor ei să desfacă nodul prosopului deja umed. Iar după ce reuşi să-l desfacă, mai ţinu o clipă prosopul lipit de corp, o clipă care lui Rylan i se păru sinonimă cu o eternitate în iad.

Apoi îi dădu drumul. Prosopul alunecă pe bancă şi i se strânse în jurul şoldurilor. Stătea goală în faţa lui. Avea sânii ridicaţi şi rotunzi, cu sfârcuri delicate, pe jumătate întărite, în ciuda căldurii din încăpere. Curbele molatice ale şoldurilor îi subliniau şi mai mult talia subţire. Cuibărit în pântecul ei, se întrezărea un cuib de cârlionţi întunecaţi şi mătăsoşi, care străluceau de umezeală. Pielea îi strălucea, având o urmă de sudoare amestecată cu loţiune de corp topită. Părul ud îi încadra frumos faţa, făcând-o să pară foarte tânără... Aproape prea tânără ca să fie atinsă.

Aproape.

Rylan îngenunche pe băncuţa din faţa ei, cu propriul trup plin de sudoare. Înălţimea băncii de lemn

îl poziționa un pic mai jos de nivelul ochilor ei. Ridică ușor buzele spre ale ei. Iar buzele ei se aplecară ca să le întâlnească pe ale lui. Și îl sărută cu o sfială adorabilă. El continuă să o sărute răbdător, topindu-i încet, dar sigur orice ezitare. Când limba lui alunecă printre buzele ei, ea își ridică mâinile pe umerii lui. Îi simți corpul relaxându-se, dar în aceeași măsură simțea cum tensiunea sexuală dintre ei creștea tot mai mult. I se părea că scântei de dorință săreau aproape vizibil dintre ei.

Își așeză tandru mâinile de o parte și de alta a taliei ei. Și, pe măsură ce sărutul lor crescu în intensitate, palmele lui se plimbau în sus și în jos pe pântecul ei, până când își lăsă degetele mari să se ascundă sub sâni.

– Ești superbă!

Se lăsă pe spate ca să privească în timp ce degetele lui mari făceau cerculețe în jurul sfârcurilor ei și apoi le tachinau, întărindu-le și mai mult. Ea murmură ceva incoerent.

– Îți place?

Cu ochii închiși și respirând sacadat pe gură, ea încuviință din cap.

– Da, da. Dar...

– Ce este, iubire?

– Sărută-mă pe sfârcuri...

Rylan simțea că îi clocotea sângele în vene atât de tare, că îl asurzea. Și era mai mult tentat să facă ce îi ceruse. Aplecă ușor capul și cuprinse în gură unul dintre mugurii rozalii, sugându-l pofticios. Ea îi cuprinse tâmplele în palme, și aplecându-și capul deasupra lui.

– Mai tare! gemu ea. Vreau să simt peste tot...

El își încolăci brațele în jurul ei și îi mângâie mușchii supli ai spatelui, în timp ce gura lui se desfăta lacomă cu sânul ei. Dar nu își dorea să o rănească. Iar când observă cel mai mic indiciu că devenise prea înflăcărat, iar ea simțea un mic disconfort, își folosi limba ca să o aline.

Îi linse sudoarea de sub sâni şi, cu vârful limbii, urmă o picătură călătoare pe cărarea umedă de la claviculă la buricul ei. Îi tachină sfârcurile cu limba, la fel de uşor precum picătura de sudoare, şi continuă să o urmărească în jos pe trup, până când o sorbi cu buzele lui.

Ea suspina încet şi se temu o clipă că putea mergea prea repede. O trase în braţele lui pentru încă un sărut tandru şi liniştitor, dar buzele ei, care se zvârcoleau sub ale lui, şi mâinile ei, care alunecau grăbite pe trupul lui, îi dădeau de înţeles că era la fel de excitată ca el şi că gemetele înfundate pe care le scotea erau de frustrare, nicidecum de teamă.

– Ai un corp superb, Rylan! zise ea, când îşi dezlipiră într-un final buzele.

– Cu siguranţă nu prezintă nici o surpriză pentru tine. Am făcut scene nud, cel puţin de la spate.

– Pe ecran eşti doar un obiect frumos, dar acum e diferit. E ceva personal...

Privirea lui alunecă pe chipul ei cu adoraţie. Considerase mereu că trupul lui frumos sculptat reprezenta un atu în profesia sa, dar nu se mândrise niciodată cu el mai mult decât o făcea acum. Când ea îşi aşeză mâna pe pieptul lui şi îşi trecu degetele prin părul creţ şi ud, simţi cum inima îi crescu în piept de o mie de ori pentru că ea îl plăcea.

Aveau corpurile imposibil de alunecoase, dar asta nu făcea decât să intensifice senzaţia delicioasă de a se ţine în braţe în timp ce se sărutau. Sfârcurile lui se frecau de ale ei, smulgând de la amândoi gemete de plăcere. Fu nevoie să-şi împingă uşor şoldurile în faţă ca să-i depărteze coapsele. Alunecă între ele şi nu se opri până când nu îi simţi feminitatea caldă şi umedă lipită de pântec.

Îşi croi drum de sărutări în jos pe trupul ei, gustând-o cu buzele şi gâdilând-o cu limba. Gura lui acordă o atenţie reverenţioasă gâtului, sânilor, abdomenului şi pântecului ei moale. Îşi îngropă apoi faţa în poala

ei şi îi sărută movila pufoasă dintre coapse. Îi ronţăi uşor interiorul coapsei cu dinţii şi dădu un sărut special semnului din naştere pe care îl avea acolo.

– Te iubesc, Kirsten.

Şi apoi o atinse cu gura lui întredeschisă. O sărută cu iubire şi cu plăcere. Limba lui îi gustă sudoarea şi dulceaţa şi continuă să deguste ambrozia din interiorul ei, până când încăperea aceea plină de aburi răsună de ţipetele ei de plăcere.

capitolul 9

O ţinu strâns în braţe până când se risipiră efectele incredibile ale orgasmului. Ea rămase cu capul plecat şi cuibărit în scobitura umărului său. Sensibil la atingerea ei, el nu zise nimic, ci o ridică în braţe şi o purtă afară din saună.

Traversă terasa înspre piscină şi coborî treptele. Şi nu se opri până când apa nu-i ajunse până la bărbie lui Kirsten. Îşi retrase braţul drept de sub genunchii ei, iar picioarele ei plutiră în jos. Pentru că nu putea atinge fundul piscinei, o ţinea sprijinită de el.

În cele din urmă, ea ridică uşor capul şi se uită la el. Rylan luă apă în căuşul palmelor şi îi picură în creştetul capului. Kirsten râse când şuvoaiele răcoroase îi alunecară în jos pe faţă şi pe corp. Rylan era atât de plin de iubire, încât nici nu putea vorbi.

– Gustă şi tu să vezi cât de dulce eşti! zise el pe un ton răguşit de pasiune.

Iar apoi o sărută, îngropându-şi limba adânc în gura ei. Şi, ţinând-o strâns în braţe, se scufundă cu ea sub apă. Apa îi învălui cu totul, spălând de pe trupurile lor căldura saunei şi sudoarea iubirii. Iar ei nu rupseră nici o clipă sărutul. Când ieşiră la suprafaţă, gurile lor încă erau unite într-un sărut senzual.

Apoi îşi dezlipiră uşor buzele. Rylan se îndreptă spre partea mai puţin adâncă a piscinei, ţinând-o în continuare în braţe, până când ea putu atinge fundul piscinei. Cu mâinile împreunate, ieşiră din apă şi intrară în casă într-o înţelegere taciturnă. Când ajunseră în dormitorul lui Kirsten, el aprinse lampa de lângă pat. Lumina difuză şi subtilă le învăluia trupurile goale în mantii

aurii. Aruncă nepăsător în toate direcțiile cele peste douăsprezece perne decorative de pe patul ei și dădu la o parte cuvertura, după care o ghidă ușor în jos pe saltea și i se alătură în patul ei mare, în stil victorian.

– Ești bine? o întrebă el în timp ce stăteau față în față.

– Sunt încă amețită și mă simt slăbită, murmură ea, ca prin vis.

– Și eu la fel.

– Deși e puțin nedrept, nu crezi? Adică tu nu ai...

– Ce crezi că ar trebui să facem în sensul acesta?

Ea se trase mai aproape de el, frecându-și senzual trupul de al lui. Mădularul lui răspunse imediat, odată ce simți mângâierea umedă a feminității ei.

– Oh, Kirsten, șopti el, spune-o...

– Te vreau în mine, Rylan!

El o îmbrățișă și se scufundă în ea printr-o singură pătrundere fluidă și dornică.

– Doamne, cât de mică ești, gemu el. Și strâmtă... Era în același timp și încântat, și puțin îngrijorat. Te doare?

Ea deschise ochii și se uită la el. Îi cuprinse obrajii în palme cu tandrețe și ridică ușor capul de pe pernă, suficient de sus ca să îl poată săruta pe gură.

– Nu. Nu...

La început, mișcările lui fură lente și prudente. Dar el răspunse ridicărilor și rotirilor șoldurilor ei, menite să întâlnească mișcările lui, răspunse sânilor ei sublimi care dansau sub buzele lui, răspunse mâinilor ei care se jucau prin părul lui, pe spatele și pe fesele lui. Apoi nimic altceva de pe lume nu mai conta. Nici cariera lui, nici trecutul ei chinuitor, nici viitorul lor nesigur. *Acel moment* era tot ce conta, iar el își dori ca împlinirea dorinței de a face dragoste cu ea să fie cea mai glorioasă experiență pe care o trăise în viața ei.

Deși abia se putea stăpâni să nu-și reverse sămânța de plăcere, se stăpâni pentru a o duce pe culmile plăcerii. Iar explozia îi cotropi pe amândoi ca un tren scăpat

de sub control. Nici unul nu era pregătit pentru impactul fizic şi emoţional care îi copleşi în acelaşi moment.

Iar când se termină, el nu voi să o părăsească şi rămase cuibărit între faldurile femeieşti ale trupului ei.

- Sunt prea greu? o întrebă el.

Dar ea clătină din cap somnoroasă, şi asta îl făcu să chicotească încet.

- Ar trebui să mă simt jignit sau flatat că te-a luat somnul după ce am făcut dragoste cu tine?

Ea deschise ochii leneşă.

- Nu dorm, şopti ea, cu un glas senzual de tremurător. Doar mă bucur să te simt... E minunat!

Rylan se simţea cuprins de o posesivitate feroce. Îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei şi se desfătă cu atingerile ei. Kirsten se juca cu urechile lui, îl mângâia absentă pe spate, alunecându-şi unghiile în sus şi în jos pe şira spinării, de la umeri până la fese. Iar când ajunse acolo, cuprinse în palme muşchii fermi şi scoase un chicotit răguşit când el îşi încordă fesele. Trupul ei îl mângâia la fel şi din interior, cu contracţii şi pulsaţii rapide, care îi goleau mintea de orice gând şi îi furau respiraţia.

- Kirsten?

- Da?

- Ăă... sunt...

- Da, ştiu. Se simte plăcut.

- Nu te deranjează?

Ea clătină din cap.

Şi de data aceasta fu o iubire lentă, alunecoasă şi sinuoasă, care îl îngropa în ea iar şi iar. O plăcere pur animalică se revărsa prin ei cu fiecare atingere senzuală. Chiar şi punctul culminant fu lung şi leneş de data aceasta. Apoi adormiră împreună, îmbrăţişaţi cum erau.

Îl treziră sărutări uşoare precum atingerile aripilor de fluture. Îi mângâiară faţa şi buzele, apoi dispărură.

„Doamne!", se gândi el. Oare chiar făcea ceea ce credea el sau era doar un vis? Da... degetele ei se jucau pe abdomenul lui, fără a-i atinge mădularul, dar flirtând cu ideea.

– Fetiţele pot să dea de necaz dacă se joacă aşa cu băieţeii, mârâi el, ţinând în continuare ochii închişi.

– Exact pe asta mă bazam.

Apoi gura ei o găsi pe a lui. O sărută carnal şi umed, înainte de a deschide ochii şi de a-i vedea rânjetul obraznic.

– Ai dormit bine? îl întrebă ea, după care, când el mârâi aprobator, ea continuă: Ţi-e foame? Mie, da!

Se rostogoli spre marginea patului, doar că el se întinse imediat după ea şi zise:

– Hei, ia vino înapoi!

Ea chicoti şi îi răspunse:

– O să mă întorc...

Rylan o privi plecând, gândindu-se că avea cel mai frumos fund din câte văzuse vreodată şi că era surprinzător de voluptuos pentru o femeie atât de suplă. Rânjind, se întinse înapoi pe spate şi îşi propti mâinile sub cap, după care se întinse cu lene şi încântare carnală, gândindu-se cât de fabuloasă putea fi viaţa.

Decorul dormitorului ei fu o surpriză pentru el. În contrast cu stilul modern simplist în care era decorat restul casei, acea cameră era luxuriant de romantică, cu câteva accente de mobilier antic. Poate că avea Kirsten o tunsoare şic şi se îmbrăca elegant, dar în pieptul ei bătea inima unei doamne incredibil de feminine şi romantice.

Rylan adora fiecare parte a personalităţii ei.

Ea se întoarse după câteva minute, iar el fu extrem de bucuros că încă nu purta nimic altceva, cu excepţia zâmbetului mulţumit şi împlinit al unei femei satisfăcute din punct de vedere sexual.

– Îţi place îngheţata cu biscuiţi Oreo? îl întrebă ea.

– Spencer Tracy era actorul meu preferat?

Se luptară apoi jucăuș pentru cutia de înghețată, duelându-se cu linguriţele, până când goliră cutia. Rylan așează ambalajul gol pe noptieră și așezându-se turcește în mijlocul patului, o trase pe Kirsten în îmbrățișarea picioarelor lui. Ea se așeză cu fața spre el, cu coapsele peste ale lui. El își împreună mâinile pe spatele ei, mângâind-o ușor cu degetele.

La început, buzele și limbile lor erau reci de la înghețată. Dar un sărut delicios de dulce se topi în altul, până când gurile lor se înfierbântară, căutând să se guste unul pe celălalt.

Kirsten dădu capul pe spate, încercând să respire și, în același timp, oferindu-le buzelor lui acces nestingherit la gâtul ei. Și, în timp ce se desfăta cu gâtul ei, Rylan îi mângâia sânii adorator.

– Mâinile alea ale tale nu stau potolite nici o clipă.

– Nu-ți place?

– Îmi place *la nebunie!*

El rămase cu capul aplecat, nedorind să rupă înlănțuirea de sărutări pe care i le împrăștie pe claviculă.

– Reminiscențe din copilărie. Cheryl nu mă lăsa niciodată să mă joc cu păpușile ei, șopti el, în timp ce degetele lui îi mângâiau sfârcurile.

Ea arcui spatele instinctiv și se aplecă, împingând bustul înspre gura lui, ca o invitație.

Rylan era absolut extaziat de firea pasională pe care o descoperise sub fațada ei secretoasă și rigidă. Când cădea mantia de îndoială și suspiciune, devenea cu totul altă femeie. Fascinantă. Amuzantă. Sexy. O femeie care răspundea dornică pasiunii lui și iniția un preludiu lung, cu care el abia putea să țină pasul.

El aplecă ușor capul din nou și îi sărută sfârcurile întărite, după care își îngropă fața în valea mătăsoasă dintre sânii ei.

– Te iubesc, Kirsten.

Ea își încolăci degetele în părul lui și îi ridică ușor capul.

– Ai mai spus asta, Rylan. Dar nu era nevoie să o spui ca să mă convingi să mă culc cu tine. Și nu e nevoie să o spui nici acum.

– De asta crezi că am spus-o?

– Nu am dreptate?

– Se pare că gândești pentru amândoi, tu ești doamna care deține toate răspunsurile, așa că tu să-mi spui mie...

Ea coborî ușor privirea spre pieptul lui. Și, în timp ce își aduna gândurile, se juca absentă cu părul de pe pieptul lui, răsucind cârlionții în jurul degetelor.

– Știu cum funcționează lucrurile. Băieții din echipă profitau de fetele pe care le cunoșteau în călătorii, promițându-le iubirea lor nemuritoare în schimbul câtorva zile de sex pasional.

– Partide ușoare cu steluțe în priviri...

– Exact. Eu sunt mai deșteaptă decât o admiratoare obișnuită, așa că nu sunt atât de naivă încât să cred că te-ai îndrăgostit de mine...

– De ce ți se pare așa de greu de crezut?

– Pentru că ești un star de cinema! exclamă ea. Anul trecut, revista *People* nu te-a numit cel mai sexy bărbat din lume? Ai putea avea orice femeie îți dorești.

– Mulțumesc pentru compliment, zise el sec. Dar dacă e adevărat, cum se face că nu m-am dus după altă femeie după ce m-ai respins tu prima dată?

– Pentru că te-am rănit în orgoliu. Trebuia să-mi demonstrezi... și să-ți demonstrezi că poți să mă seduci.

– Poate puțin la început, recunoscu el mâhnit. Trebuie să mărturisesc că indiferența ta m-a intrigat foarte tare. O trase apoi de o șuviță de păr de deasupra urechii și reașeză fiecare șuviță rebelă, concentrându-se la ceea ce făcea, în timp ce își alegea cu grijă argumentele și cântărea cu mare atenție cuvintele pe care avea să i le spună.

Locuiesc cu tine de mai bine de trei săptămâni. Continui să crezi că sunt atât de superficial? Nu mă cunoşti deloc mai bine acum decât în dimineaţa când ne-am văzut în biroul avocatului tău? Se uită apoi la ea foarte serios, cuprinzându-i mâinile într-ale sale. Nu te învinovăţesc pentru părerea preconceputâ pe care ai avut-o despre mine. Chiar mă străduiesc destul de mult să-mi cultiv o imagine de băiat rău. Pentru că pe asta pot s-o valorific cel mai bine. Şi o mai folosesc ca să mă protejez, într-un fel. Pentru că îmi oferă un soi de intimitate. Dar asta e doar o imagine, nu este *cine sunt*, Kirsten. Nu ai înţeles asta până acum?

Lui Kirsten îi tremurau buzele, dar ridică uşor mâinile în ale lui, apăsându-le în palme.

– Am fost îngrozitor de rea cu tine. Cum ai putea să mă iubeşti?

El întoarse capul şi o muşcă jucăuş de partea cărnoasă a braţului.

– Mai avem doar restul vieţii la dispoziţie. Şi nu sunt sigur că în aşa de puţin timp pot să îţi arăt toate felurile în care pot să iubesc.

Ea zâmbi la glumiţa lui, dar în acelaşi timp clătină din cap.

– Nu mai avem tot restul vieţii la dispoziţie, Rylan. Mai avem doar noaptea aceasta.

El rămase holbându-se la ea, mirat şi neîncrezător.

– Adică te aştepţi să plec din viaţa ta şi să te las aşa, pur şi simplu? Ca şi cum între noi nu s-a întâmplat nimic niciodată? O trase spre el. Niciodată, Kirsten! Niciodată într-un milion de ani nu o să fiu dispus să renunţ la tine!

– Şi ce propui?

– Să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

– Uiţi un amănunt.

– Ce amănunt?

– Că eu îmi doresc anonimitate.

Da, chiar *uitase* de asta. Depăşiseră toate obstacolele din calea lor, dar rămânea acesta. Şi era unul destul de mare şi de ameninţător.

– Ei bine, vedem noi cum o scoatem la capăt.

– Imposibil.

– Să nu-mi spui că ar fi ceva imposibil, o avertiză el cu glas serios şi grav. Pentru că o să fiu şi mai hotărât să-ţi demonstrez că nu ai dreptate.

Ea oftă şi se lăsă în faţă, până când i se ciocni uşor fruntea de a lui.

– Rylan, te rog, nu te aştepta la mai mult decât pot să-ţi ofer!

– Dacă noaptea asta a fost un exemplu din ce poţi oferi, vreau tot ce eşti dispusă să-mi dai.

– Vorbesc serios, la ce te aştepţi de la mine?

– Mă aştept să mă iubeşti şi tu. Înclină uşor capul şi o sărută. Nu mă iubeşti? Nici măcar un pic?

– Nu ştiu, răspunse ea, cu glasul încărcat de amărăciune.

– Mă iubeşti... zise el încrezător. Altfel, de ce ai fi aici cu mine aşa? Făcând dragoste cu mine...?!

– Pentru că eşti un bărbat superb, zise ea, iar Rylan îi simţi respiraţia greoaie gâdilându-i pieptul. Degetele ei îi urmăreau linia părului până spre buric. Pentru că aşa mi-am dorit. Şi pentru că aveam nevoie de asta.

Alunecându-şi mâinile sub şoldurile ei, el o ridică deasupra mădularului său. Şi, suspinând de plăcere, ea se scufundă în jos pe el, lăsând capul să-i cadă pe umărul lui Rylan, în timp ce îşi legăna trupul uşor înainte şi înapoi pe al lui.

– Rylan... suspină ea. Oh, Doamne, câtă nevoie am avut de tine! Cât de tare am avut nevoie de asta...

Exista o disperare tăcută ascunsă în spatele gemetelor ei, iar el înţelegea că încă nu îi descoperise toate secretele. Îşi alunecă mâna între trupurile lor şi o mângâie în locul în care li se uneau trupurile în actul dulce

al iubirii. Cu atingeri delicate, mângâie apoi cea mai ascunsă şi mai vulnerabilă parte a corpului ei. Din acel mugure mic de feminitate se revărsau valuri de pasiune, care o făceau să vibreze din toate încheieturile. Iar când respiraţia i se acceleră, şi trupul ei începu să pulseze ritmic în jurul cărnii lui înfierbântate, îşi dădu şi el frâu liber pasiunii şi o umplu cu dovada fierbinte a iubirii lui.

Rylan se trezi treptat, la început nedându-şi seama ce anume îl trezise. Se întinse după Kirsten. Dar ea nu era lângă el, ca atunci când adormiseră împreună mai devreme, epuizaţi după ce făcuseră dragoste nebuneşte.

Deschise ochii. Kirsten se afla în pat cu el, dar mai departe. Şi plângea. Felul în care i se cutremurase trupul mic din cauza hohotelor de plâns, asta îl trezise. Tremura. Şi nu scotea nici măcar un singur cuvânt.

El întinse braţul pe pat, însă nu putea ajunge la ea. Se afla puţin mai departe de degetele lui.

– Kirsten?

Ea se opri brusc din plâns. Îşi trase nasul, dar nu se întoarse spre el. Ţinea umerii cocoşaţi şi spatele atât de încovoiat, încât i-ar fi putut distinge fiecare vertebră în parte.

– Ce s-a întâmplat?

Vocea lui era scăzută şi la fel de încremenită precum camera din jurul lor. Doar că nu primi nici un răspuns. Ştia că nu era o idee bună să o atingă, deşi ardea de dorinţă să o strângă în braţe şi să o aline.

– Cum poţi să te trezeşti plângând după noaptea trecută? o întrebă el.

Era şocat. Îl durea tot corpul. Şi era al naibii de istovit. Avea ochii înceţoşaţi şi grei de nesomn.

Nu se simţise mai bine niciodată în toată viaţa lui.

Faptul că ea plângea era dincolo de puterea lui de înţelegere. Era mai mult decât evident că nu plângea

de bucurie. Nu era o urmare a faptului că nu mai putea să-şi stăpânească fericirea, care se revărsa în şuvoaie de lacrimi. Nu. Plânsul ei solitar şi tăcut nu avea nici măcar o urmă de fericire. Era genul acela de plâns în hohote, care îţi rupea sufletul şi făcea să ţi se strângă stomacul.

Se mută mai aproape de ea cu grijă, nevrând să o sperie, şi îşi alunecă uşor un deget pe şuviţele rebele de pe ceafa ei. Şi, aşa cum se aşteptase să facă, ea reacţionă imediat şi sări pe marginea patului.

Întoarse capul şi se uită la el peste umăr, cu ochii năpădiţi de lacrimi grele şi chinuitoare.

– Nu s-a întâmplat aşa.

Rylan avu nevoie de un moment ca să descifreze înţelesul cuvintelor ei. Iar când, într-un final, îl găsi, simţi că inima i se prăbuşeşte din piept ca o ghiulea de plumb.

– Cu Rumm, vrei să spui?

Ea încuviinţă din cap.

– Trebuia să recreăm ultima noastră noapte împreună, mai ştii? Ei bine... nu s-a întâmplat aşa.

Ce voia să însemne asta? cugetă Rylan în timp ce o urmărea cu privirea ridicându-se de pe pat şi ducându-se în baie fără să-i zică nici măcar un cuvânt şi fără să arunce o privire spre el.

Oare noaptea aceea din urmă cu doi ani fusese mai frumoasă? Mai rea? Mai fericită? Mai tristă? Mai sexy?

Era imposibil. Nu exista nimic mai sexy de atât pe lumea asta. Oare îl compara cu Rumm? Oare îi compara ca amanţi? Compara ceea ce simţea pentru fiecare din ei? Ce, pentru numele lui Dumnezeu?

La naiba, femeia asta avea să-l înnebunească de-a binelea!

Era furios şi simţea că avea tot dreptul să fie aşa. Cine se credea ca să arunce acea afirmaţie vagă, atunci când el stătea întins în pat, cu un zâmbet mulţumit pe tot chipul şi cu degetele de la picioare strânse de plăcere, apoi să dispară în baie fără nici o altă explicaţie?

Îi suportase deja multe, dar de data aceasta chiar mersese prea departe. Şi era sigur că nu avea de gând să lase lucrurile aşa!

Sări din pat ca ars şi se năpusti prin cameră, înjurând aprig, doar că un colţ al cearşafului, răsucit în jurul gambei lui, refuza să se desprindă, în ciuda eforturilor lui de a-l da o parte.

Ajunse la uşa de la baie şi se uită o clipă în jos la degetele albe cu care strângea clanţa. Putea auzi duşul. Dacă dădea buzna înăuntru, fără pantaloni pe el şi urlând vrute şi nevrute ca un maniac, ar fi arătat ca un nebun afurisit, mai ales dacă ea îşi revenise suficient ca să facă un duş.

În mai puţin de şaizeci de secunde, se afla şi el sub apa duşului din baia invitaţilor. După aceea, nu îi luă mult să se îmbrace. Cu toate acestea, ea ajunse înaintea lui în bucătărie. Era învăluită din cap până în picioare într-un halat alb din material pufos de prosop - nu putea să fie mai acoperită de atât, numai dacă halatul acela ar fi avut şi o glugă. Avea părul adorabil de ud şi ţepos în jurul feţei, care îi era complet palidă şi lividă, cu excepţia ochilor. Era desculţă, dar privirea pe care i-o aruncă atunci când intră în încăpere era oricum, numai vulnerabilă nu.

Simţea că fierbea, era cu nervii la pământ şi îndrăgostit până peste cap - de fapt, greţos de îndrăgostit - de femeia a cărei inimă rămânea un mister pentru el, deşi îi cunoştea intim corpul. Aşa că zise primul lucru care îi veni în minte:

- L-ai refuzat pe soţul tău în noaptea aia, nu? În noaptea de dinainte să moară ai refuzat să faci sex cu el. Asta e?

- Nu.

- Ba sigur că asta este, zise el, avansând spre ea ameninţător şi împingând-o cu spatele într-un colţ. Ai avut unul din faimoasele tale blocaje şi nu l-ai lăsat

să te atingă... Asta chiar îl poate face pe un bărbat s-o ia razna, ştii? Aşa că, în dimineaţa următoare, Rumm a decolat în avionul său şi s-a hotărât să se sinucidă din cauza ta.

- *Nu!*

- De câte ori îi mai făcuseşi asta până atunci?

- Încetează!

Kirsten îşi aşeză ferm palmele la urechi, nevrând să-l mai audă, dar el o smuci din loc şi o ţinu de încheieturi într-o strânsoare ca de oţel.

- Aseară mi-ai dat ceva ce i-ai refuzat bietului Charlie, nu? A fost felul tău de a îndrepta lucrurile şi de a te recompensa faţă de el? Ai conştiinţa curată acum?

- Nu exista nimic pentru care să mă simt vinovată! ţipă ea.

- L-ai făcut pe soţul tău să te implore pentru sex, negându-i un drept al lui!

- Nu am făcut asta!

- Nu?

- Nu. Nu eu, ci Charlie a fost cel care...

Dar se opri, inspiră adânc şi tăios, îşi smulse mâinile din strânsoarea lui şi se întoarse cu spatele la el. El o prinse imediat de umeri şi o răsuci înapoi cu faţa spre el.

- Ce ai zis? întrebă el, nevenindu-i să creadă că auzise bine.

Kirsten era incredibil şi aproape inuman de palidă. Se uita la el temătoare.

- Nimic.

- Rumm a fost cel care *ce*, Kirsten?

Ea îşi umezi buzele uscate şi tremurânde.

- Charlie a fost cel care... nu a făcut dragoste cu mine.

El rămase o clipă încremenit, uitându-se în jos la ea şi auzind numai bubuitul asurzitor al propriei inimi. Privea cum lacrimi grele şi strălucitoare i se revărsau din ochi şi îi alunecau în jos pe obraji.

– Vrei să spui că nu i s-a...

– Nu a putut, zise ea scurt.

Rylan se simţea de parcă tocmai primise o lovitură a naibii de puternică în moalele capului. Făcuse box cândva. Partenerul lui de sparring, un antrenor de box, devenise un pic prea zelos ca să facă acea luptă finală să pară cât mai reală pentru camerele de filmat. Pumnul lui se conectase puternic cu maxilarul lui Rylan, iar pentru următoarele treizeci de minute, Rylan văzuse la propriu stele verzi şi auzise clopoţei ţiuind. Exact la fel se simţea şi acum. Ca şi când tocmai îi fugise pământul de sub picioare şi plutea în derivă într-un abis adânc şi întunecat.

Kirsten trecu pe lângă el şi îşi turnă o ceaşcă de cafea, cu mâinile tremurânde. El se aşeză pe unul dintre scaunele înalte de bucătărie, simţindu-se în continuare ameţit.

– Niciodată? murmură el.

– Nu, zise ea pe un ton rece şi nonşalant. La început, după ce ne-am căsătorit, totul a fost minunat. Ne-am bucurat de o viaţă sexuală sănătoasă şi foarte activă. Şi asta a făcut ca lucrurile să fie şi mai dificile mai târziu.

Kirsten ridică apoi la buze cana de cafea cu mâinile tremurânde şi sorbi încet.

Părea extrem de mică şi de neajutorată îmbrăcată în halatul acela care o înghiţea cu totul. Şi-ar fi dorit foarte tare să o strângă în braţe, dar ştia că ea nu i-ar fi acceptat mila, aşa că rămase pe loc în timp ce ea se duse spre peretele de sticlă şi se uită afară spre apele învolburate.

– Ce a păţit, Kirsten? A avut vreun accident?

Dumnezeu din Ceruri ştia foarte bine că existaseră nenumărate ocazii în care Demon Rumm să se rănească irecuperabil, cugetă Rylan. Aproape toate accidentele lui erau înregistrate pe casetele pe care le urmăriseră cu o zi înainte. Fusese internat în spital de nenumărate ori cu oase rupte, răni şi arsuri. Probabil avea trupul plin de cicatrice. Dar se părea că soţia lui fusese singura

care știa despre cea mai dureroasă și mai marcantă dintre cicatricele sale.

– Problema lui nu era de natură fizică, zise Kirsten, demontând instantaneu ipoteza lui Rylan. Sau cel puțin nu cred... Nu a vrut niciodată să se ducă la doctor din cauza asta.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Ea se răsuci spre el, bătăioasă.

– *Tu* te-ai duce? Iar felul în care Rylan plecă privirea în pământ fu un răspuns suficient pentru ea. Mda, exact, vezi? Era o celebritate. Un sex-simbol. Un superarmăsar. Bărbații ca el nu ar trebui să aibă astfel de probleme. El era însăși definiția virilității. Un singur indiciu că nu se ridica la înălțimea imaginii sale, și cariera lui s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Puf! Și s-ar fi zis cu Demon Rumm.

Rylan știa că aceasta nu era o problemă atât de neobișnuită, chiar și în rândul bărbaților care se făleau cu virilitatea lor. Dar Kirsten avea dreptate. Ce bărbat ar fi recunoscut așa ceva, chiar și în fața unui doctor, în relativă și așa-zisă confidențialitate? Să facă una ca asta ar fi însemnat nu doar să își riște mândria, ci și însăși viața.

– Așa că te-a lăsat să suferi...

– Am suferit amândoi, zise ea încet. Incapacitatea lui de a face sex creștea direct proporțional cu popularitatea lui tot mai mare. Cred că simțea o presiune teribilă să se ridice la nivelul imaginii lui de macho. I-ar fi fost imposibil să devină tot ce se presupunea că era, așa că se simțea învins înainte să încerce măcar. Ea începu să se joace cu cordonul halatului, cu o expresie incredibil de tristă întipărită pe chip. Desigur, asta e doar o presupunere de-a mea. După cum ți-am zis, nu a fost niciodată de acord să meargă la un specialist. Și-a dorit ca nimeni să nu afle vreodată despre asta, cu orice preț.

– Dar uite ce-ți făcea ție în tot timpul acesta!

– Crede-mă când îţi spun că lui i-a fost de o mie de ori mai greu şi mai rău decât mi-a fost mie vreodată.

– Mă îndoiesc serios de asta.

Ea îşi lipi degetele de frunte, ca şi când şi-ar fi adus aminte certuri şi scene turbulente dintr-o căsnicie aflată într-o criză îngrozitoare.

– Nu am putut să fac nimic ca să-l ajut. El ura când încercam s-o fac. Orice fel de încurajare o considera drept compătimire. Iar când am preluat eu iniţiativa în materie de sex, nu am izbutit decât să-l fac să se simtă şi mai rău şi mai neputincios ca bărbat, iar pe mine, ca o târfă. Aşa că am învăţat să nu mai bag în seamă această problemă. Şi am ignorat-o amândoi în mod convenabil.

Rylan se dădu jos de pe scaun şi veni uşor spre ea.

– Până în noaptea aceea de dinainte de accident.

Intuiţia îi spunea că avea dreptate, iar felul în care se cutremură ea nu făcu decât să îi confirme suspiciunea.

– Da. Până în noaptea aceea...

Kirsten se cufundase în amintiri. Se uita afară în gol şi părea să nu-şi dea deloc seama de faptul că el stătea în spatele ei.

– Ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea, Kirsten?

– Alice îşi luase două zile libere. Eu şi Charlie ne simţiserăm bine, uitându-ne la filmări vechi în după-amiaza aceea. Gătisem cina pentru amândoi. Şi m-am gândit că, din moment ce fusese relaxat şi într-o dispoziţie veselă şi afectuoasă toată ziua...., continuă ea, dar cuvintele i se stinseră, încărcate de amărăciune.

– Aţi fost să înotaţi după cină?

– Da. Eu am sugerat să facem asta. Îmi amintesc că m-am gândit cât de frumos era aşa, cu lumina apusului reflectându-se în părul lui. Se dădea în spectacol... Se comporta prosteşte şi se prefăcea că aluneca de pe trambulină ca să mă facă să râd. Îşi lipi apoi pumnii

încleştaţi pe talie şi închise ochii strâns. Îl doream... Voiam să îl iubesc şi ca el să mă iubească pe mine.

Rylan simţea că îl durea inima pentru ea şi nu îi mai puse alte întrebări. O lăsă să-i povestească totul în ritmul ei.

– Când am ieşit din piscină, l-am ademenit în saună... L-am zorit să-şi dea jos slipul şi, până la urmă, s-a înduplecat. Eu am iniţiat totul pentru că el nici măcar nu mai voia să încerce. Aşa că, vezi tu, a fost umilitor pentru el să încerce şi să nu poată...

Kirsten lăsă capul în pământ şi îşi lipi palmele de gură. Înghiţea apăsat, încercând să-şi dreagă glasul şi să-şi îndepărteze nodul de emoţie din gât. Iar când reluă într-un final povestea, vocea ei era mult mai fermă.

– În noaptea aceea, eram foarte sigură că o să reuşesc să-l vindec. Ştiam că, dacă reuşea să o facă o dată, ar fi depăşit definitiv blocajul acela psihologic. Am continuat să îl sărut, chiar şi când mi-a întors spatele. La început, a fost jucăuş, a zis lucruri de genul „potoleşte-te, Kirsten!" şi „Doamne, ce a fost în vinul tău?" Apoi am început să-l mângâi... Era superb şi se simţea minunat la atingere. Scoase un oftat tremurător. Dar, în loc să se excite, s-a înfuriat. A ţipat la mine. Mi-a zis să-l las în pace. Şi a ieşit din saună ca un uragan. Mai târziu, după ce am venit înapoi în casă, a intrat în dormitor şi şi-a cerut scuze pentru ieşirea pe care a avut-o. Chiar m-a sărutat şi m-a îmbrăţişat, apoi s-a întins în pat lângă mine. Am dormit îmbrăţişaţi în noaptea aceea. Îmi amintesc că l-am iubit mai mult decât oricând pentru asta. Şi intenţionam să îi spun a doua zi de dimineaţă. Dar, când m-am trezit, el deja plecase.

Rylan se gândea că ea uitase că era şi el acolo. Dar nu era deloc aşa. Iar la finalul povestirii sale tragice, se uită la el cu disperare.

– Poftim, acum ştii totul... Adevărul crud. Nu asta voiai?

Ba da, asta era exact ceea ce își dorise. Dar acum, că îl aflase, își dorea să fi lăsat acea ultimă parte în continuare îngropată. Pentru că, în loc să-i cruțe memoria de otrava ei, zgândărirea rănii nu făcuse decât să o întoarcă și să o otrăvească *pe ea* împotriva lui. Și, pentru prima dată, hotărârea aceea neobosită a lui de a ajunge la adevăr îi explodase în față.

Oh, acum înțelegea foarte bine motivul din spatele dorinței lui Rumm de a muri. Acum știa de ce pilotul fusese atât de neînfricat și dispus să-și asume riscuri care sfidau și tentau moartea. Pentru că lui Demon Rumm nu-i mai păsase cu adevărat dacă trăia sau dacă murea. În mintea lui, moartea era de preferat impotenței și unei vieți trăite în minciună. Eroul din spatele zâmbetului strălucitor fusese un impostor. Demon Rumm fusese întruchiparea masculului american perfect, dar în realitate nici măcar nu era în stare să facă dragoste cu nevasta lui.

Da, povestea aceea avea, într-adevăr, toate dedesubturile unui studiu de personaj pentru film.

Dar cu ce preț venea asta pentru Rylan?

Cu prețul femeii pe care o iubea.

– Cum o să termini cartea, Kirsten?

Ea râse amar și fără nici o urmă de amuzament.

– Ce mai contează? Filmul o să spună povestea adevărată. Pentru că acum ai justificarea pentru sinuciderea lui Demon Rumm. Și pentru asta ai venit aici, nu? Asta căutai să găsești...

El o privi câteva clipe lungi înainte de a se răsuci pe călcâie și de a pleca fără să spună nimic.

Trecuseră patru săptămâni de la noaptea dezvăluirilor, când sună din nou la ușa casei ei. Alice fu cea care îi deschise. Îl primi cu bineție, dar zâmbetul ei părea destul de nesigur.

– Kirsten e aici?

Era o întrebare retorică din moment ce maşina ei se afla parcată pe aleea din faţa casei. Se părea că Alice înţelesese din capul locului că nu avea nici un rost să-l mintă.

– Este. Dar a cerut să nu fie deranjată.

– Te rog, Alice!

Înainte de a-i răspunde, menajera se uită în ochii lui căprui rugători şi convingători, cumpănindu-şi decizia. Şi, din fericire, balanţa se înclină în favoarea lui. Făcu un pas în lateral şi zise:

– E în biroul ei.

Rylan păşi în încăpere şi recunoscu imediat felul absent în care Kirsten se uita în gol prin peretele de sticlă. Era atât de cufundată în gânduri, încât nu îl observă imediat. Întoarse încet capul, apoi se adună şi veni spre el. Rylan fu uşurat şi fericit să zărească o licărire de bucurie în ochii ei, înainte să o alunge în grabă cu animozitate.

– Ce cauţi aici?

– Mi-ai văzut o pereche de blugi pe aici, pe undeva? Unii spălăciţi, găuriţi în genunchi şi deja destul de răriţi? Nu-i găsesc nicăieri. I-am lăsat cumva din întâmplare la tine?

– Nu. Cred că ai luat totul când ai plecat.

– Nu totul, Kirsten, zise el, renunţând la tonul glumeţ. Am lăsat în urmă o parte vitală din mine. Se duse spre biroul ei şi aruncă pe el scenariul de film. Am terminat de filmat ieri. Aseară am avut o petrecere de încheiere a filmărilor. Eu am fost singurul care nu s-a îmbătat. Şi doar eu am dormit singur. În fine, zise el cu o nonşalanţă vădit exagerată, mă gândeam că poate vrei să citeşti ultima scenă din scenariu.

Se aşeză apoi pe canapea şi lăsă capul pe spate, închizând ochii şi împreunând mâinile pe abdomen, ca şi când s-ar fi făcut comod, pregătindu-se să tragă un pui de somn la amiază.

Pentru scena pe care o juca acum avea nevoie să facă uz de toate abilităţile actoriceşti. Îşi dorea din tot sufletul să-i acopere cu sărutări faţa aceea adorată, să îi şteargă semicercurile vineţii de sub ochi şi să o întrebe dacă insomniile ei evidente avuseseră de-a face cu faptul că el fusese departe de ea.

Ultima lună reprezentase un adevărat iad pentru el şi, în consecinţă, pentru toţi oamenii care intraseră în contact cu el. Iar dacă înainte fusese o teroare notorie pe platoul de filmare, de data aceasta se întrecuse pe sine. Ba chiar reuşise să o facă pe iubitoarea, drăguţa şi mereu amabila Pat să izbucnească în plâns, înainte să îl ameninţe că avea să-l pună peste genunchi ca să-i dea mama de bătaie pe care o merita. Iar el şi regizorul se ameninţaseră în repetate rânduri unul pe celălalt cu tot ce se putea, de la castrare la procese.

Ceruse perfecţiune de la el însuşi şi de la toate celelalte persoane care aveau orice fel de legătură cu filmul. Şi, pentru că era profund, iremediabil şi până peste cap de îndrăgostit de o femeie care nu putea îndura nici măcar să îl vadă, răstimpul acela fusese îngrozitor de istovitor, lipsit de afecţiune şi agonizant.

Dar acum, că se terminaseră filmările şi obţinuse permisiunea de a fi consultat în legătură cu montajul scenelor, se putea dedica întru totul cuceririi văduvei reticente.

Printre pleoapele întredeschise, o privi împungând scenariul ca şi cum ar fi fost un animal carnivor care făcea pe mortul, până când ea lăsă garda jos. În cele din urmă, îl întoarse cu faţa în sus şi frunzări paginile de la finalul textului. Rylan îi privea ochii mişcându-se în spatele ochelarilor, în timp ce citea rândurile scrise acolo. Chiar şi aşa, din celălalt capăt al camerei, îi văzu ochii începând să strălucească de lacrimi nevărsate. Iar când ridică privirea şi se uită spre el, rămase

nemişcat, prefăcându-se că nu observase privirea ei tandră şi iubitoare.

Muşcându-şi buza de jos şi aşezându-şi mâna în dreptul inimii, Kirsten citi ultima pagină din scenariu.

Demon Rumm traversează pista cu spatele la cameră. El şi avionul sunt doar nişte siluete în contrast cu răsăritul de soare. Chiar înainte să se urce în carlingă, îşi pune casca pe cap. Sam intră în scenă, cu spatele la cameră. Îl priveşte pe Rumm instalându-se în carlingă şi punându-şi centura de siguranţă. Rumm porneşte motorul. Prim-plan cu Sam. E vizibil nedumerit. Prim-plan cu Rumm. Se uită în faţă în gol. Sam îi strigă numele. Rumm întoarce capul şi se uită în jos. Afişează un zâmbet vag. Ridică mâna şi îi dă lui Sam semnalul „OK". Cadru îngheţat. Sfârşit. Generic de final.

Kirsten închise încet scenariul. Îşi alunecă uşor mâna peste el, netezind coperta, de parcă ar fi fost ceva foarte preţios.

Se uită apoi spre Rylan, cu chipul luminat de o expresie de uimire şi... speranţă?!

Iar în clipa aceea, Rylan pierdu bătălia de voinţă cu el însuşi.

– Vino aici, Kirsten, zise el cu glasul răguşit şi aspru.

Ea veni şi se aşeză lângă el, punând un picior peste celălalt.

– După multe ore de ceartă, începu el, am reuşit să-i conving pe scenarist, pe regizor, pe producător şi pe toţi ceilalţi implicaţi să aleagă un final simplu şi emoţionant în locul unuia dramatic şi exploziv. Nimeni nu ştie cu adevărat ce îi trecea prin minte lui Rumm în dimineaţa aceea când s-a urcat în avion. Nici măcar tu, draga mea.

– Nu ai...

– Nu, nu am... zise el scurt, repetând cuvintele ei neterminate. Chiar credeai că o să dezvălui lumii secretul tău?

– Nu eram sigură.

El îşi aşează mâna pe coapsa ei şi o strânse uşor.

– De ce te-aş fi rănit aşa?

– Din cauza carierei tale. A integrităţii tale. A regulii tale neîncălcate de a nu face niciodată nici un compromis în portretizarea unui personaj.

– Nu te-aş răni niciodată de dragul unui amărât de film. Pe tine te iubesc mai mult decât orice rol, mai mult decât faima, decât averea şi decât orice altceva.

– Rylan... Ea lăsă capul în pământ şi vorbi spre mâinile pe care le ţinea împreunate strâns în poală. Am fost aşa de defensivă, aşa de nesuferită şi de rea cu tine pentru că eşti prea inteligent. Te doream îngrozitor de tare! Iar de fiecare dată când mă atingeai, luam foc ca o petardă.

– Nu ştiu dacă era excitaţie sau repulsie...

– Era frică. Mi-era teamă că o să ghiceşti care-i adevărul, că o să înţelegi cumva cât de... cât am fost de privată de... Oftă scurt, după care continuă: Şi, pe măsură ce ne implicam mai mult, cu atât îmi era mai teamă că o să descoperi adevărul. Trebuia să îl protejez pe Charlie. Aşa era corect să fac, nu-i aşa?

El îi atinse obrazul, afectuos.

– Te admir foarte mult pentru loialitatea de care ai dat dovadă. Şi sunt gelos că l-ai iubit atât de mult. Ai fi putut exploata impotenţa lui, puteai să faci din asta o ştire de senzaţie şi să faci mulţi bani din cartea ta...

– Tot nu ştiu cum să o termin.

– Vrei sfatul meu? Iar când ea încuviinţă din cap, el continuă: Termin-o astfel încât să se coreleze cu finalul filmului.

– Dar publicul o să vrea să ştie dacă a fost sinucidere sau nu...

– Şi de ce te simţi obligată să le oferi un răspuns pe care nu-l ştii nici măcar tu? Lasă-i să tragă singuri concluziile. Finalul deschis al filmului lasă loc pentru speculaţii. Nu ştie nimeni că era impotent, cu excepţia mea şi a ta. Şi nici măcar asta nu diminuează în vreun fel ce a fost sau ce a făcut ori ce a reprezentat el. Singura persoană pe care a rănit-o ai fost tu. Îi cuprinse faţa în palme. Iar din momentul acesta, o să am eu grijă să încep să te vindec de toată durerea aia...

– Dar...

El o opri lipindu-şi un deget de buzele ei.

– Nu-ţi bate gura de pomană! Ştii bine că doar o să-ţi demontez rapid şi eficient orice argument. Şi sunt obişnuit să se facă mereu ca mine.

Lui Kirsten îi tremurară o clipă buzele sub degetul lui.

– Tu chiar mă iubeşti cu adevărat, nu-i aşa?

El îi zâmbi şi zise încet:

– Chiar te iubesc, da.

Ea îşi odihni capul pe pieptul lui, şi suspinară amândoi mulţumiţi.

– Eşti cel mai dulce bărbat din lume!

epilog

– Bună, mamă! V-aţi cazat la hotel? Da, foarte bine, mă bucur. V-a plăcut premiera? Ai văzut când ţi-am făcut cu ochiul? Mi-ar fi plăcut ca tu şi tata să puteţi să staţi cu mine şi cu Kirsten, dar chiar şi aşa, a însemnat foarte mult pentru mine să vă ştiu acolo. Mă bucur că v-a plăcut povestea. Da, bănuiesc că nu are cum să nu-ţi dea lacrimile. Rylan acoperi microfonul telefonului cu palma şi o informă pe soţia lui: Mama zice că a plâns la film. Şi continuă apoi, vorbind în receptor: Ţi-am zis că volumul *Demon Rumm* a ajuns pe lista de bestselleruri din *New York Times*? A, da? Ce vrei, sunt şi eu mândru de asta!

Când Kirsten se întoarse, el îi zâmbi peste umăr şi îi trimise un sărut prin aer.

– Da, deja a început să muncească din greu la a treia carte. Cred că a terminat primele două capitole. Ce să mai zic? Încep să fiu gelos pe maşina aia de scris... Nu, m-am oferit să-i cumpăr un procesor de texte, dar m-a refuzat. Nu sunt sigur. Cred că e ceva cu felul în care se simte când foşneşte paginile alea de manuscris. Acoperi din nou receptorul telefonului şi îi zise soţiei sale: Mie mi se pare că sună ciudat. Dacă într-adevăr cauţi ceva cu care să te joci... Cum? Ce-ai zis, mamă? Da, mi-a distrat atenţia Kirsten... Ştiu că un copil nu ar interfera deloc cu cariera ei de scriitoare. Da, lucrăm la asta, da, chiar *este* subţire, dar doctorul i-a făcut toate analizele şi a zis că ar putea duce cu bine până la capăt o sarcină. I-a făcut un control. Mda, aş zice că mai e bună pentru cel puţin vreo şaptezeci de mii de kilometri. Râzând, se feri de perna care veni zburând spre capul lui.

Da, spune-i tatei că am observat şi eu. Acoperi încă o dată receptorul: Tata a zis să-ţi transmit că arătai trăsnet în seara asta, chiar dacă abia a reuşit să te vadă prin toată aglomeraţia. Vorbi din nou în microfon: Transmite-i lui tata că-i mulţumeşte. Nu, încă nu a depăşit aversiunea de a trăi în lumina reflectoarelor, dar i-am zis că, dacă nu voia ca oamenii să se holbeze aşa la ea, nu trebuia să fie aşa afurisit de frumoasă. Ah, da, scuze, mamă! Da, ai absolut dreptate, nu ar trebui să vorbesc urât. Da. Auzi, stai, ia spune-mi, veniţi în Malibu mâine-dimineaţă să luăm masa, da? Perfect, abia aşteptăm să vedeţi şi voi casa. Da, seamănă cu cea pe care a avut-o Kirsten în La Jolla, e deschisă şi aerisită, cu vedere spre ocean. Da, e extrem de privată. Ne place amândurora la nebunie. Cum? Sigur, o să-i spun. În jur de 11? Grozav. Da, vă pupăm şi noi. Vă iubim. Noapte bună! Închise apoi telefonul din salonul lor principal. Mama şi tata ne-au mulţumit pentru flori şi pentru coşul cu fructe. Aminteşte-mi să îi trimit un bacşiş gras administratorului de la Beverly Hills Hotel.

– M-am ocupat eu de asta pentru tine, dragule.

– Ah, vezi? Ştiam eu că am un motiv să te ţin prin preajmă!

Aruncându-i o privire focoasă, Kirsten îşi linse buzele lent şi provocator.

– Nu ca să dau bacşiş oamenilor...

În ziua în care devenise capabilă să-l tachineze în privinţa relaţiilor sexuale, Rylan ştiuse că era complet vindecată de trecutul ei nefericit. Acum, după mai bine de un an de căsnicie, era deschisă şi vădit afectuoasă şi iubitoare, şi nu se mai temea să-şi exprime dorinţa sexuală pe care o simţea pentru el, de teamă să nu fie respinsă. Răspunzând avansurilor ei foarte directe, Rylan se întinse după ea, însă Kirsten se feri de el, jucăuşă.

– Vin şi Cheryl şi Griff mâine? îl întrebă ea.

– Da, răspunse el râzând, în timp ce-şi dădea jos haina şi o arunca neglijent pe spătarul unui scaun. Mama a zis să încui undeva tot ce nu vrei să fie spart sau stricat. Se pare că lui Dylan a început să-i placă să se urce peste tot şi să distrugă diverse lucruri.

– Te-am auzit cumva vorbind cu mama ta despre un copil? Kirsten îi întâlni privirea în oglindă, în timp ce îşi scotea cerceii cu diamante. Sau, mai exact, despre copilul *nostru?*

– Mda, ai mei încep să fie nerăbdători, vor să mai aibă un nepot. Şi mă tem că apropourile mamei nu sunt deloc subtile. O cuprinse în braţe din spate şi îşi aşeză palmele pe burta ei. Ai început să ai ceva simptome?

– Mi-a întârziat deja nouă zile şi văd că încă nu-mi vine.

El o sărută pe gât.

– Hm... foarte bine! Dacă erau mai multe zile, nu am fi reuşit niciodată să te mai băgăm în rochia asta.

Rochia cu pricina era ca un tub de paiete, de culoarea cerului nopţii. Gulerul înalt i se prindea în jurul gâtului, lăsându-i braţele goale şi spatele dezgolit. Rochia aceea strălucitoare îi învăluia silueta suplă şi minionă ca o a doua piele, de la gât până la baretele sandalelor ei argintii.

Lipind-o cu spatele de pieptul lui şi aşezându-şi buzele pe urechea ei, îi şopti:

– Ţi-am zis cât de frumoasă ai fost în seara asta?

– Cred că doar de vreo câteva zeci de ori, zise ea, zâmbindu-i sfioasă.

El o întoarse cu faţa spre el.

– Şi ţi-am spus cât de mult am apreciat şi apreciez că ai suportat tot circul ăla pentru mine?

Ea îi desfăcu încet cravata.

– *Demon Rumm* o să fie un film foarte important pentru tine. Deja se aud zvonuri că o să fii nominalizat la Oscar pentru cel mai bun actor în rol principal. Încă nu pot să zic că îmi place în mod special să fiu în lumina

reflectoarelor, dar sunt dispusă s-o fac dacă tu eşti acolo cu mine. Kirsten scăpă apoi de cravata aceea de mătase şi îşi încolăci braţele în jurul taliei lui. Să-mi fac apariţia la premieră nu a fost aşa de rău precum mă aşteptam. Pentru că acum nu mai trebuie să mă prefac că sunt fericită, pentru că acum *chiar sunt* cea mai fericită! Nu mai trăiesc în minciună. Îl iubesc la nebunie pe soţul meu. Ştiu că şi el mă iubeşte pe mine. Aşa că acum zâmbesc natural când sunt în public.

Sărutul pe care îl împărtăşiră fu lung şi profund. El îi desfăcu rochia şi lăsă materialul subţire să-i alunece până în talie.

– Tu ţi-ai respectat partea de înţelegere şi ai venit cu mine la premieră. Se uită în jos la sânii ei şi îi mângâie la fel de pofticios. Aşa că bănuiesc că nu am de ales... Mâine va trebui să mă duc să-mi cumpăr o pereche de blugi.

Ea îi descheie butonii de la cămaşă şi îl ajută să se dezbrace.

– Da, dar o să-i porţi?

– Eh, zise el, *să îi şi port* nu a făcut niciodată parte din înţelegerea noastră.

Râseră apoi împreună, în timp ce ea îşi scoase rochia, şi el se dezbrăcă de restul hainelor pe care le mai purta. El o luă în braţe şi o purtă spre patul lor uriaş, unde o întinse tandru pe saltea. Ea îşi trecu degetele prin părul lui când veni deasupra ei. El ştia că nu avea să se satură niciodată de atingerea ei şi nici de iubirea pe care o radia de fiecare dată când îi zâmbea.

– Nu te-a schimbat prea mult o soţie care în mod evident te adoră la nebunie, zise ea în glumă. Încă eşti băiatul rău al Hollywoodului, cel mai rău, de fapt. Să ştii că am auzit ce i-ai spus fotografului care s-a pus în calea noastră.

– Prea vulgar să fie tipărit, nu-i aşa? şopti el, în timp ce gura lui se muta spre sânii ei.

– Fără doar şi poate.

– Încercam doar să te protejez.

– Singura protecţie de care am nevoie este dragostea ta, Rylan.

Deşi acesta nu era prenumele lui adevărat, era cel de care ea se îndrăgostise. Şi continua să îi spună Rylan.

Iar oricât de des ar fi făcut dragoste, pasiunea lor rămânea la fel de intensă. Pentru ei, să facă dragoste era un ritual de renaştere şi reînnoire, un jurământ de credinţă, pe care şi-l făceau zilnic unul altuia, că fiecare era iubit şi preţuit.

– Ai toată dragostea mea, Kirsten. Pentru totdeauna! şopti el şi o pătrunse cu o dorinţă tandră.

– Oh, dragostea mea, suspină ea, cu o imensă plăcere. Nici nu mi-a trecut măcar vreodată prin minte să mă îndoiesc de asta!